

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரொம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

6, 7, 8, 9 பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சே பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையுடன் கூடியது

ஸ்ரீஸ்வாமியின் அறுபத்தைந்தாவது
திருநகஷத்ரபூர்த்தி நினைவுமலராக

வெளியிடப்பட்டது

— மூன்றாம் பதிப்பு —

சென்னை, ரத்தினம் பிரஸ் பிரிஞ்சில் அச்சிடப்பட்டது

கிடைக்குமிடம்:

கரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

விலை 5—8—0

மன்மதஸ்ரீ பங்குனி விசாகம்

30-3-56

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி

[பூகாஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

—: 0 :—

ஆரூர்ப்பத்து—முதல் திருமொழி—எண்டு ணுதறுமலர்.

அவதாரிகை :—இவ்வாழ்வார் வாடினேன்வாடி யென்று தொடங்கி முதல் திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப் பேசி, அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளித் திருமந்திரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்யதேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தைத் தேடி வடக்கே எழுந்தருளினவளவில் 'திருப்பிரிதி' என்னுந் திவ்யதேசம் மேர்பட, இரண்டாந் திருமொழியால் அதனை அனுபவித்து, அதன்பிறகு வதரியைவணங்கி, அதற்குப்பிறகு ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்தில் ஸந்நிதிகொண் டெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியைக் கை தொழுது, பிறகு ஸாளக்ராமம், நைமிசாரலியம், சிங்கவேள்குன்றம், திருவேங்கடம் என்னுந் திருப்பதிகளை யாத்திரையடைவே மங்களாசாஸநஞ் செய்து அவ்வளவோடு வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் அநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு இரண்டாம்பத்தின் இரண்டாந் திருமொழி முதலாகத் தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகள் சிலவற்றை யநுபவிக்கத்தொடங்கி, ஒன்பதாந் திருமொழியோடே அவ்வநுபவத்தைத் தலைக்கட்டி, அதன்பிறகு திருக்கோவலூர் திருவயிந்திரபுரமென்னும் நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டையும் இரண்டு திருமொழிகளாலநுபவித்து, அதன்மேல் மூன்றாம் பத்தின் இரண்டாந் திருமொழி முதலாகச் சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளை யநுபவிக்கத்தொடங்கித் தில்லைத்திருச்சித்திரகூடம், காழிச்சீராமவிண்ணகரம், திருவாலி, திருநாங்கூர்ப் பதினொருதிருப்பதிகள், திருவிந்தனூர், திருவெள்ளியங்குடி, புள்ளம் பூதங்குடி, கூடலூர், திருவெள்ளறை, திருவரங்கம், திருப்பேர்நகர், நந்திபுர விண்ணகரம் ஆகிய இத்திருப்பதிகள் வரையில் அநுபவித்துத் தலைக்கட்டினார் கீழ் ஐந்தாம் பத்து முடிய.

இனி, திருவிண்ணகர் என்னுந் திருப்பதியை மூன்று திருமொழிகளால் மங்களாசாஸநஞ் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றி, அவற்றுள் முதல் திருமொழியாலே 'திருவிண்ணகரப்பனே! ஸம்ஸாரத்தில் எனக்குப் பிறந்திருக்கும் அருசி வாசாமகோசரம்; இனி இந்நிலத்தில் என்னை நீ வைத்திருக்கத் தகாது' என்று தமக்கு பகவத் விஷயத்திலுண்டான ருசியையும் ஸம்ஸார வாழ்ச்சியிலுண்டான அருசியையும் பரக்கவிண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

...

...

....

...

வண்டுணுநறுமலரிண்டைகொண்டு பண்டைநம்வினைகேடவேன்று* அடிமேல்

தொண்டருமமாரும்பணியரின்று அங்கண்டமோடகலிடமளந்தவனே *

ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருளுதியேல்*

வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே.

அமரரும்	தேவர்களும்	அளந்தவனே	{ (திருவடிகளால் வியாபித்து)
தொண்டரும்	(மற்றுமுள்ள) பக்தர்களும்		{ அளந்துகொண்டவனே!
நம் பண்டை	{ 'மமது முன்னேத் திவினாக	ஆண்டாய்	{ அடியேனை ஆண்டுக்கொண்ட
வினை கேட	{ னெல்லாம் தெரைய		{ பெருமானே!
என்று	{ வேணும்' என்று மனோ	விண்ணகர்	{ திருவிண்ணகரில் நித்ய
	{ ரதித்து,	மேயவனே	{ வாஸம் செய்பவனே!
வண்டு உணும்	{ வண்டுகள் மதுவுண்ணப்	உன்னை காண்	{ உன்னை நான் ஸேவிக்கும்படி
நறு மலர்	{ பெற்ற மணம் மிக்க பூக்	பது ஓர்	{ யான கருபையை
இண்டை	{ களிஞ்ஞாபிய மாலைகளை	அருள்	
கொண்டு	{ எந்திக்கொண்டு	எனக்கு அரு	{ என் விஷயத்தில் செய்தருள்
அடி மேல்	{ திருவடிகளிலே விழுந்து	ளுதி ஏல்	{ வாயாகில்
பணிய நின்று	{ ஸேவிக்கும்படியாக நின்று	மனை வாழ்க்	{ (இனி) ஸம்ஸார வாழ்க்
அங்கு	{ அப்போதே	கையை	{ கையை
அகல் இடம்	{ பரந்த பூமியையும்	வேண்டேன்	{ விரும்பமாட்டேன்.
அண்டமொடு	{ அண்டங்களையும்		

* * *—இவ்வுலகமெல்லாம் பிறர் வசப்பட்டிருக்கையில் தன் திருவடிகளைப் பார்ப்பி இலச்சினைபட நடந்து அவற்றை ஆட்படுத்திக் கொண்டது போலவே அடியேனையும் ஆட்படுத்திக் கொள்ள வேணும்; உனது ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையெல்லாம் அடியேன் ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கும்படி அருள்புரிய வேணும்; இவ்வளவே அடியேன் வேண்டுவது; இப்பாழும் ஸம்ஸாரத்தில் அடியேனுக்கு இனி வாழ்வுவேண்டா; திருவிண்ணகரிலே வந்து நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருப்பது ஸபலமாகும்படி இத்தனை யருள்செய்யவேணும் என்று ராயிற்று.

உலகளந்தபோது “பல தேவரேத்தப் படிகடந்தான்” என்கிறபடியே பல தேவர்கள் புஷ்பங்களைத் திருவடிகளிற் பணிமாறி வழிபாடுகள் செய்தமை முன்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. ‘வண்ணோம்’ என்ற அடைமொழியினால் மதுவெள்ள மொழுகப்பெற்ற மலர்கள் என்றதாம். உணும்—உண்ணும்; தொகுத்தல். இணை—பூமாலை. அருளுதியேல்—அடியேன் பக்கல் அருள்செய்யத் திருவுள்ளமாகில், எனக்கு உன்னைக் காண்பதோரருள் (செய்யத்தக்கது); இவ்வருளையன்றி மனைவாழ்க்கையை வேண்டேன் என்று முரைப்ப.

இத்திருமொழி வருவிவிருத்தத்தினால் லமைந்தது. இறுதிப்பாட்டொழிந்த ஒவ்வொரு பாட்டிலும் “ஆண்டாய்...மேயவனே” என்ற அளவடியிரண்டும் தனிமகுடம். இவ்வுண்மையுணராமல் ஒவ்வொரு பாட்டும் இரண்டடியென்றும் ‘ஆண்டாயுன்னை’ இத்யாதியான இரண்டடிகள் சேர்ந்து நான்கடியாகின்ற தென்றும் பலர் கருதுவது பொருந்தாது. அத்யாபகர்கள் நான்கடிகளை இரண்டடியாகக்கொண்டு இயல்சேவித்துவருவது முன்னோர் முறை. ... 1

அண்ணல்செய்தலைகடல்கடைந்து அதனுள்கண்ணுதல்கஞ் சுண்ணக்கண்டவனே*

விண்ணவரமுதுணவமுதில்வரும் பெண்ணமுதுண்டவெம்பெருமானே*

ஆண்டாயுன்னைக்காண்பதோர் அருளானக்கருளுதியேல்*

வேண்டேன்மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே.

2

அண்ணல்	{ ‘தானே ஸர்வஸ்வாயி’ என்	அதனுள் நஞ்சு	{ அக்கடலினின்று தோன்றின
செய்து	{ பதைக் காட்டிக்கொண்டு		{ காலகட விஷத்தை
அலை கடல்	{ அலைபெறிகின்ற கடலைக்	நுதல் கண்	{ நெற்றிக்கண்ணாலா ருத்
கடைந்து	{ கடைந்து		{ ரன்

தேவர்கள் புத்தபங்களைத் திருவடிவளிற் பணிமாறி வறிதாடுகள் செய்தமை முன்னடிகளிற் கூறப்பட்டது. 'வண்ணேனும்' என்ற அடைமொழியினால் மது வெள்ள மொழுகப்பெற்ற பலர்கள் என்றதாம். உணும்—உண்ணும்; தொகுத் தல். இண்டை—பூமாலை. அருளுதியேல்—அடிசேன் பக்கல் அருள்செய்யத் திருவுள்ளமாகில், எனக்கு உன்னைக் காண்பதோர் (செய்யத்தக்கது); இவ்வருளையன்றி மனைவாழ்க்கையை வேண்டேன் என்பது முரைப்பீர்.

இத்திருமொழி வஞ்சிவிருந்தத்தினு விவரமாகிறது. இறுதிப்பாட்டொழிந்த ஒவ்வொரு பாட்டிலும் "ஆண்டாய்...மேயவனே" என்ற அளவடியிரண்டும் தனிமருடம். இவ்வுண்மைமுணராமல் ஒவ்வொரு பாட்டும் இரண்டடியென்றும் 'ஆண்டாயுன்கே' இய்யாதியான இரண்டடிகள் சேர்ந்த நான்கடியாகின்ற தென்றும் பலர் கருதுவது பொருந்தாது. அத்யாபகர்கள் நான்கடிகளை இரண்டடியாகக்கொண்டு இயல் வேனித்துவருவது முன்னோர் முறை. (க)

அண்ணல்செய் தலைகடல் கடைந்து அதனுள்

கண்ணுதல் நஞ்சண்ணக் கண்டவனே *

லிண்ணவ ரமுதுண வமுதில் வரும்

பெண்ணமு துண்ட வெம்பெருமானே *

ஆண்டாயுனக்காண்பதோர் அருளெனக்கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (உ)

அண்ணல் { 'தானே ஸர்க்கஸ்வாயி' என்பதைக் காட்டிக் கொண்டு

அலை கடல் { அலைபெயர்வின்ற கடலைக் கடைந்து

அதனுள் நஞ்சு { அக்கடலினின்று தோன்றின காலகட விஷத்தை

அதன் கண் { நெற்றிக்கண்ணினுள் நுத்தான்

உண்ண { உட்கொள்ளும்படியாக

கண்டவனே கியமித்தவனே !,

லிண்ணவர் தேவர்கள்

அமுது உண அம்ருதபாநம் பண்ணுமிற்க

அமுதில் * { அந்த அம்ருதத்திலிருந்து வரும் பெண் { ஸாரமாகக் கிளர்ந்த பிரட்டியாகிற அம்ருதத்தை

உண்ட அநபவிக்கப் பெற்ற

எம் பெருமானே !—;

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—தூர்வாஸமாமுனிவர் தாம் தேவேந்திரனுக்கு அன்புடன் அளித்திட்ட பூமாலையை அவன் அலகியஞ் செய்தது கண்டு 'இப்படி செல்வச்செருக் குற்ற உன்னுடைய செல்வமெல்லாம் கடலில் ஒளிந்து போகக்கடவான்' என்று சபிக்கவே அப்படியே போய்விட, அசுரர் வந்து பொருது அம்மரரை வென்றிட்டனர்; பிறகு தேவர்களெல்லாரும் நிரண்டு வந்து எம்பெருமானைச் சரண மடைய, திருமால் திருவருள்கூர்ந்து கடல்கடைந்து அமுதானித்து வாழ்வித் தான் என்பது ப்ரஸித்தம். கடல் கடைகளில் காலகட விஷம் கடலினின்று தோன்றிற்றாக, அதனை ஆர்க்குக் கொடுப்பதென்று புர்க்கையில் அக்ரதாம்பூலம்

வேண்டிநிற்கும் சிவபிரானுக்கே கொடுப்பது தருதியென்று துணிந்து அப்பிரா
னுக்கு உண்ணக்கொடுத்த வாலாறு முதலடியிற் கூறப்பட்டது.

அக்கடலில் புறவமுது, உள்ளமுது என இரண்டு அமுதமுண்டாயின ;
புறவமுதாகிய உப்புச்சாறு தேவர்கட்களிக்கப்பட்டது; “சேதக்கடல் உள்ளமுது”
எனப்பட்ட பிராட்டியாகிய உள்ளமுது தன்னால் ஸ்னிகரிக்கப்பட்டது என
ரஸோகதியாக அருளிச்செய்வது இரண்டாமடி..

‘ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர்’ என்ற தொடரை ஒன்பது பாட்டிலுஞ்
சேர்த்து அறுவைந்திப்பது. பகவத்கீஷய ப்ராவண்பத்திலும் விஷயாந்தர
விசரத்தியிலும் தமக்குள்ள உறுதியை ஒருகாலுக்கு ஒன்பதின்காலாக உரைக்கிற
படி.

அண்ணல் செய்து = தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தைப் பிரகாசிப்பித்துக்
கொண்டு என்றாவது, தன்னுடைய ஒள்தார்பத்தைக் காட்டிக்கொண்டு என்றாவது,
பொருள் கொள்ளலாம். அலைகடல் = அலைகளையுடைய கடல் என்றால் ககர
வொற்றுமிகும்; அலையெறிகின்ற கடல் என்க. சிவனுக்கு நெற்றியில் முன்றாவது
கண் உள்ளதனால் ‘நுதற்கண்’ எனப்படுவான். (உ)

குழல்நிற வண்ண நின்கூறுகொண்ட
தழல்நிற வண்ணன் நண்ணார் நகரம்
விழ * நனிமலை சிலைவளைவுசெய்து, அங்
குழல்நிற வம்பது வானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ரு)

குழல் நிறம் { திருக்குழலின் நிறம்
வண்ண { போன்று நிலமான
நிறத்தைபுடையவனே !,

ன் கூறு { உனது திருமேனியிலே
கொண்ட { ஒரு பகுதியை இடமாக
வுடையனும்

தழல் நிறம் { நெருப்பின் நிறம்போன்ற
வண்ணன் { நிறமுடையனுமான
குதிராலை

நண்ணார் { பகைவரான அசுரர்களின்
நகரம் விழ { முப்புரம் முடியுற்படியாக

னனி மலை { மிகப் பெரிதான மேருமலை
சிலை { போன்ற
வில்லை

வளைவு { வளைத்து
செய்து

அங்கு { அதுதன்னிலே

அழல் நிறம் { நெருப்புப்போன்ற அம்பில்
அம்பு அது { ஆவேசித்த
ஆனவனே { நின்றவனே !

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—முற்காலத்தில் தாரகாஸாரானுடைய புத்திரர்களுடைய வித்யுந்நாலி,
தாரகாசுதன், கமலாசுதன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம்
பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்துசெல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று
பட்டணங்களை யடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்
நினைத்த விடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்
களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்

முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திரஸூரியர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணியாகவும் கொள்ள, வாயுவாகிய சிறகமைந்த அக்ஷியை முனையாக யுடைய அம்பின் ஸ்தானத்திலே விஷ்ணு நிற்க, இவ்வளவு அமைப்புடனே த்தவந்தத்தனய்ச்சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் ன்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசூரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்ட ன்—என்பது சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு. இந்த த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் ய்தது சிவனேயாகிலும் இது நிறைவேறியதற்கு முக்கிய காரணம் திருமாலே யன்க. மஹாபாரதத்தில் கர்ணபருவத்தில் இருபத்தினான்கா மத்தியாயம் முதலாக நான்கு அக்யாயங்களில் இவ்வரலாறு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அங்கு “விஜயிக்ஷா ஹரிம் விஷ்ணுமயம் பஜேவாஹத்யு! ஸாம் வஸங்கஜபாம் வகெ விஸுகரீ-நா ரஹாநா” என்றும், “விஷ்ணுநாதா ஹவதொ ஹவஸ்யா திகதெஜஸஃ! தஸூகந-ஜ-பூஸஸ்யஸ-ம் வ விஷெஹெ ஸாவ்யுஹெவ.” என்றுமுள்ள ச்லோகங்கள் காண்க. எம்பெருமான் சிவனுக்கு அந்தராத்மா வாக இருந்ததனாலும் அம்பாக அமைந்ததனாலும் இக்காரியம் எளிதாகக் கை கூடிற்றென்கை. திருவாய்மொழியில் “புரமோகு முன்றெரித்து” (1—1—8.) என்று த்ரிபுரதஹந்தை எம்பெருமானுடைய காரியமாகவே சொல்லிற்றும் இதுபற்றியே.

குழல்நிறவண்ண—கரிய திருமேனியுடையாய்! என்றபடி. நின்கூறு கொண்ட தழல்நிற வண்ணன்—எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது தாமஸ தெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனென்று ஆழ்வார்கள் ஈடுபட்டருளிச்செய்வது வழக்கம்; திருவாய்மொழியில் “வலத்தனன் திரிபுரமெரித்த வன்” (1—3—9) என்ற பாசரத்தின் வியாக்கியானத்தில் “வஹெஸ்யுகாடிஸ ரெ ராடி-நா டுகிணம் வாஸ-நாஸி-நா-ப-பச்யகாதச மே ருத்ரந் தகதி ணம் பார்ச்வமாச்சரிதாந்” என்ற மோகூதர்ம வசநத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப் பது இங்கே ஆறஸந்தேயம். “தவஸா தொஷிதஸூக விஷ்ணுநா பூ-வ விஷ்ணுநா! வஸாவஸூ-டிகுரிணெ ஸாஹாநி-வாலஃ பூரிகஜீ-தஃ = தபஸா தொஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தகதிணெ சம்போர் நிவாஸஃ பரிகல்பிதஃ.” என்றொரு வசநமும் இருபத்தினாலாயிரப்படியிற் காண்ப துண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுமந்த திருமால் அவனுக் குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாந மமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

“எருருமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூருளுந்தனியுடம்பன்” என்றும், “அக்கும் புலியினதருமுடையா ரவரொருவர் பக்கம்நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றும் (“நின்கூறுகொண்ட தழல்நிறவண்ணன்” என்று இவ்விடத்

தும்) இங்ஙனே ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே, சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப்பற்றி யிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூருவர்களின் விபாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன: பிழ உதாஹரித்த திருவாய் மொழிப்பாகாததின் விபாக்கியானங்களிலே—“ ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே ஈடுநிப்பார்களை வெண்ணில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடக்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போது மொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாநிலும் மாவிகைந்ருள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்கருக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பார்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரே கலஹங்களிலே அடையவளேந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து எலஹந்தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் ‘இவ்விடம் இன்னா பற்று, இவ்விடம் இன்னா பற்று’ என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்கும்போலே.” என்றருளிச் செய்துள்ள பூரீஸூக்திகள் இங்கு அஹஸந்திக்கத்தக்கன.

உன்னிடத்தில் உள்ளன்பு இல்லாத தாமஸர்களிடத்திலும் ஸௌசீல்யங்காட்டி அபிமானித்துக் காரியங்கள் செய்தருளுகிறாயே, பாம்பக்தனான அடியேன்பால் திருவுள்ளமிடங்கி உன்னைக்காண்பதோரான் அருளலாகாதோ? என்றவாறு. (க)

நிலவோடு வெயில்நில விநகடரும்

உலகமு முயிர்களு முண்டொருகால் *

கலைதரு குழவியி னுருவினையாய்

அலைகட லாலிலை வளர்ந்தவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ச)

ஒரு கால் { (பிரசங்கசாமாதித) ஒரு
ஸமயத்தில்,

நிலவோடு }
வெய்யில் } சிலாவோடும் வெய்யிலோடும்
சிலவு இரு } கடி ஸஞ்சரிக்கிற
கடரும் } சத்திரஸூரியர்களை யும்

உலகமும் உலகங்களை யும்

உயிர்களும் (அங்குள்ள) பிராணிகளை யும்

உண்டு { திருவயிற்றிலே வைத்து
கோக்கி

கலைதரு மிகச்சிறியவடிவுகொண்ட

குழவியின் } குழந்தைருபியாய்க்
உருவினை ஆய் } கொண்டு

அலை கடல் { அலையெழிகின்ற கடலி
னிடையே

ஆல் இலை } ஆலத்தளிரில் கண்வளர்ந்
வளர்ந்தவனே } தருளினவனே!

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—திருவிண்ணகர்மேயவனே! ஸம்ஸார வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று உன்னைக் காண்பதில் காதல்கொண்டுள்ள எனக்கு அருள்புரிவது உனக்கு அரு.

மயோ? அரிய பெரிய காரியங்களையும் எளிதாகச் செய்தவனல்லையோ நீ; சந்திரிகையோடு கூடின சந்திரன், ஆதபத்தோடுகூடின ஆதித்யன் முதலான எல்லாம் தேசப்பொருள்களையும் பிராய வெள்ளங்கொள்ளாமே திருவயிற்றில் வைத்துக்காத்து ஒரு சிறு குழந்தையாய்க்கொண்டு அவ்வெள்ளத்தினிடையே தோன்றியதோர் ஆலமரத்தினிலேயிலே தாயில்கொண்டனையே; இவ்வரிய காரியம் உனக்கு எளிதானபோது எனக்கு அருள்செய்வதுதான் அரிதோ? என்றவாறு.

கலைதகுமுழலி—‘கலா’ என்னும் வடசொல் ‘பதினாறில் ஒருபங்கு’ என்று பொருள்படும் முகத்தால் மிகச்சிறுமையை உணர்த்திற்றாகும்: இளங்குழந்தை என்றபடி. இனி, உலகத்திலுள்ள குழந்தைகள் போலன்றியே அறிவுமிக்க குழந்தை என்னவுமாம்; அப்போது சாஸ்த்ரமென்னும் பொருள்தான் ‘கலா’ ப்தம் இலக்கணையால் அறிவுக்கு வாசகமாகும். (ச).

பாரேழு கடலேழு மலையேழுமாய்ச்
சீர்கேழு மிவ்வுலகேழு மேல்லாம் *
ஆர்கேழு வயிற்றினி லடக்கிநின்று அங்கு
கோரேழுத்தோருருவானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (ஈ)

பார் எழும்	{ ஏழுதிவுகளோடு கூடிய பூமிக்கும்	இ உலகு எழும் எல்லாம்	{ இவ்வுலகங்களேழையும்
கடல் எழும்	ஸப்தஸாகாகங்களுக்கும்	ஆர் கேழு வயிற்றினில்	{ அழகுமிக்க திருவயிற்றிலே
மலை எழும்	ஸப்தகுலாசலங்களுக்கும்	அடக்கி நின்று	{ அடக்கிவைத்திருந்தவனாய்
ஆய்	{ சிர்வாஹகனாயிருந்து கொண்டு	ஆர் எழுத்த ஆர் உரு ஆனவனே	{ அகாரத்திற்கு முகவியமான பொருளாயிருப்பவனே!
அங்கு	{ அப்படிப்பட்ட பிரளயம் வந்த நாலத்த,		
சீர் செழும்	அழகு மிக்க		

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—

* * *—எம்பெருமானுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தையே மீண்டு மருளிச்செய்திருார்.

பாரேழு கடலேழு மலையேழுமாய்—“நாவலந்திலே இறனித்திலே, குசையின்திலே கிரவுஞ்சத்திலே, சான்மனித்திலே தெக்கின்திலே, புட்காத்திலே யெனத்திலேமே, ஏற்பெருந்திற்ரு மேற்பொழிலெனப்படும்” என்ற திவாகா நிகண்டின்படி ஏழுவகைப்பட்ட தீவுகளைபுடைத்தான பூமி என்று பொருள்படப் ‘பாரேழும்’ எனப்பட்டது.

கடலேழும்—“உவரோடு கரும்பு மது நெய் தயிர் பால் புனல், மாகட லேழென வகுத்தனர் புலவர்” என்னப்பட்ட ஸப்தஸாகாங்களும்.

மீட

யெனக், குலவரையேழுங் கூறுமின்பு. எனவந்த
ஆய் என்றது இவற்றுக்கெல்லாம் எம்பெருமாரின் கீர்வாழ்க நென்கை. இவற்
ரின் ஸ்திதியெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பாதிக் மென்றபடி.

ஓரேழுத் தோருவானவனே ! = 1. “அகரமுதலவெழுத் தெல்லாம்” என்
தெபடியே எல்லாவெழுத்துக்கும் மூலமான யாதோரு அகரமுண்டு, அதற்
குப் பொருளானவனே ! என்கை. அகரமானது எழுத்துக்கெல்லாம் மூல
காரணமாயிருப்பதுபோல உலகுகட்கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருப்பவனே !
என்பதும் விவசிதம். (6)

கார்கேழு கடல்களும் மலைகளுமாய்

ஏர்கேழு முலகமுளாகி * முத

லார்களு மறிவரு நிலையினையாய்ச்

சீர்கேழு நான்மறை யானவனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே.

(7)

கார் செழு { மேகங்கள் மிகப்படிந்
திருக்கப் பெற்ற

கடல்களும் ஸமுதாங்களுக்கும்

மலைகளும் மலைகளுக்கும்

ஆய் தாரகனாயும்

ஏர் செழும் ஒழுங்குபட்டிருக்கிற

உலகமும் ஆகி { லோகங்களுக்கும்
கீர்வாழ்க்கையுமும்

முதலார்களும் { பிரதானரான பிரான்
முதலியோர்க்கும்

அறிவு அரு { அறியமுடியாத
நிலையின ஆய் { ஸ்வபாவத்தை
யுடையவனாயும்

சீர் செழு கால் { சிறத்த நான்குவேதங்களுக்
கும் ப்ரதிபாத்யனாயு
ஆனவனே { மிருக்கும் பெருமானே !,

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—மேகங்கள் கீர்கொண்டெழுந்தற்காகப்படியும் கடல்களையும் மலை
களையும் ஸ்வஸங்கல்பத்தால் நிலைநிற்கச் செய்தருள்பவனே !, ஸகலசராசங்களை
யும் சரீரமாகக் கொண்டுள்ளவனே !, பிரமன் சிவனிர்திரனென்று பெருமதிப்
பாகச் சொல்லப்படுகின்ற தேவர்களாலும் ‘இப்படிப்பட்டது, இவ்வளவுடையது’
என்று அளவிட்டறியமுடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடையவனே !, நான்கு
வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுவனே ! நீ இப்படிப்பட்டவனாய் மிருக்கிற
யென்பதை நான் எட்டிலே கேட்டுப்போவதெல்லாமல் உன்னுடைய அஸாதாரண
காரத்தை நான் ஸாதாரணரீகிக்குப்படி என்பக்களிலே அருள்செய்வாயாகில்
நானும் மெய்யே இந்த ஸர்ஸரவாழ்க்கையை அருவருத்தேனவேன் என்றாய்
யிற்று.

நம்மைப்போலே ஜனனமானங்களை யுடையான பிரமன் சிவன் முதலிய
தேவர்களை ‘முதலார்களும்’ என்ற சொல்லிற் கூறியது—அவர்களை முழுமுதற்

கடவுளாக நினைத்துப் போற்றும் பிறாது கொள்கையாலென்ப. இனி, “முதலாவார் மூவரே” என்ற பொய்கையார் ஸ்ரீஸூக்திகொண்டு மென்னலாம்.

நான்மறையான்வனே! = நால்வேதங்களையும் பயந்தருளினவனே! என்னவாமாம். (சு)

உருக்குறு நறுநெய்கொண் டாரழலில்
இருக்குறு மந்தணர் சந்தியின்வாய் *
பெருக்கமோடமரர்க ளமர நல்கும்
இருக்கினி லின்னிசை யானவனே *
ஆண்டா யுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (எ)

இருக்கு உறும் அத்தணர் } வேதம்வல்லவாரான பிராமணர்கள்
அமரர்கள் தேவதைகளினால்
பெருக்க மோடு அமர } (தாக்கம்) செல்வம்பெருகி வாழும்படியாக
சந்தியின் வாய் ஸந்தியாகாலந்தோறும்
உருக்குறு நறு நெய்கொண்டு } உருக்கின மணம்பிக்க நெய்யைக் கொண்டு

ஆர் அழலில் ஆர்த அக்கியில்
நல்கும் } ஹோமம் பண்ணுவதற் குறப்பான
இருக்கினில் வேதத்திலுள்ள
இன் இசை } பிரணவத்திற்குப் பிரதிபாத்யனாவனே!
ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—வேதமோதியுணர்ந்த அத்தணர்கள் ஸந்தியாகாலந்தோறும் உருக்கின நெய்யைக் கொண்டு அக்கியில் ஹோமம் செய்வதற்கு மந்திரமாகிய யாதொரு வேதமுண்டு, அதன் உறுப்பாகிய பிரணவத்தினால் பிரதிபாத்யனா யுள்ளவனே!.

வேதத்தில் “வாபவூத் ஸூதராவமெத ஹூதிகாஸி” என்றும் “வித்ரபா யஜெத வஸுகாஸி” என்றும் “வாஹஸூத்யூ ஸிதிவூஷராவமெத ஸூதிகாஸி” என்றும் “வெஸூஷெவ வஹூ ஹூதிகாஸி” என்றும் ஒவ்வொரு பல்லுக்கும் ஸாதகமாக யஜ்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; அவற்றை விதிப்படி அனுட்டிப்பவர்கள் அப்பலன்களைப் பெற்று மகிழ்நின்றனர்; இதுபற்றியோ ‘பெருக்கமோடு அமர நல்கும்’ எனப்பட்டது. பெருக்கமாவது செல்வம்; செழிப்புமாம். ‘அமரர்கள்’ என்றது அமரர்களினால் என மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட நின்றது. இந்நிரன் வருணன்முதலிய தேவர்களினால் தாங்கள் செழிப்புற்று அமர்வதற்காக அவர்களை உத்தேசித்து ஹோமஞ்செய்விற வென்றபடி.

இருக்கு = ‘பீக்’ என்ற வடசொல்லிகாரம்; இச்சொல் வேதங்களுக்குப் பொதுப் பெயரும் ஒருவேதத்துக்குச் சிறப்புப்பெயருமாக வழங்கும். சந்தி—வஸூர.

இன்னிசையானவனே = 'இசை' என்னுஞ் சொல் லகிதலசஷணையால் பிரணவத்தைச் சொல்லும்; எங்ஙனையெனில், இசையாவது ஸ்வரம்; ஸ்வரமென்பது பிரணவத்திற்கும் வராகம்; "யபெஷாடின ஸார: ப்ரோது" என்றது காண்க. "ஓகாரொராமவாது விஷ்ணு" என்றது புணர்க. (எ)

காதல்செய் தினாயவர் கலவிதரும்
வேதனை வினையது வேருவுதலாம் *
ஆதலி னுனதடியனுருவன் நான்
போதலர் கேழுடிப் புண்ணியனே *

ஆண்டாயுனைக்காண்பதோர் அருளெனக் கருளுதியேல் *

வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் மேயவனே. (அ)

போது அவர் கேழுடி	{ உரியகாலங்களிலுண்டான புஷ்பங்களையணிந்த நீண்ட திரு வயிழைத்ததைபுடைய	கவலி அது	கவலிக்கு அடியாகவுள்ள
		வினை	கருமமானது
புண்ணியனே	பரிசுத்தனே !,	வேருவுதல்	{ (எனக்கு) அச்சத்தருவதாக
		ஆதலில்	{ வுள்ளது;
இனாயவர்	இனம்பெண்கள்	ஆதலில்	ஆகையினால்,
காதல் செய்து	அன்பு செய்து	உனது அடி	{ (அந்தக் கருமத்தொலையும்
தரும்	கொடுக்கிற	நான்	படி) உனது திருவடி.
வேதனை	துக்கருபமான	அனுருவன்	{ களை நான் வந்து
			பணிசென்றேன்;
		ஆண்டாய் * * *	வேண்டேன்—.

* * *—நான் செய்த தீவினைகளை நினைக்கப்புகுந்தால் எனக்கு உடல் நடுங்கு கின்றது; அநர்த்தங்களிலே கொண்டு முட்டும்படியான விஷயந்தர போகங் களுக்குக் காரணமான தீவினைகள் பல்லாயிரம் நான்செய்தானே னாதலால் அத் தீவினைகளின் பலனாக இன்னமும் நாம் எவ்வளவு வேதனைகளை யதுபவிக்க நேருமோவென்று மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்; திருவிண்ணகர்மேயவனே! உனது திருவடிகள் அஞ்சினார்க்குப் புகலிடமாதலாலும், நீ தானும் ஆச்ரிதரகஷணம் பண்ணக்கடவேனென்று வளையம் குடிபுகுக்கிற யாதலாலும் என் அச்சந்தீர உன் திருவடிகளை வந்து பணிந்தேன்; உன்னையொழிந்த விஷயங்களில் ருசியைப் போக்கின நீயே உன்னை நான் கண்ணுலேகாணலாம்படி. என்மீது அருள்புரினா யாகில் நன்று என்றாராயிற்று.

இனாயவர் காதல்செய்து தருங்கலவி = புருஷனிடத்துள்ள ஸர்வஸ்வத்தை ஈழம் கொள்ளுகொள்வதற்காக மேலுக்கு அளவற்ற ஆசையைக் காட்டிப் பெண் கள் ஸம்ச்சேஷிப்பார்களே, அதைச் சொல்லுகிறது. அதுதான், கண்டார்க்குக் கவிழ்தலையிட்டுத் திரியவேண்டும்படியும் மேல் நரகமாதும்படியும் ஸ்வரூபஹா சியை விளைக்கக்கடவாறுகையாலே வேதனை என்கிறது. (அ)

சாதலும்பிறத்தலு மென்றிவற்றைக்
காதல்செய்யாதுன கழலடைந்தேன் *
ஓதல்செய்கான்மறையாதி உம்ப
ராதல்செய் மூவுருவானவனே! *

ஆண்டாய்! உனைக்காண்பதோர் அருளெனக்கருளுதியேல் *
வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர்மேயவனே!

(க)

ஓதல் செய்	{ பரம்பரையாக ஓதப்பட்டு வருகிற	சாதலும்	{ சாதலும் பிறப்பதான ஸம்ஸாரத்தை
நான் மறை	{ நான்கு வேதங்களுக்கும் சிர்வாஹகராய்	பிறத்தலும் என்ற இவற்றை	
உம்பர் ஓதல் செய் மூ உரு ஆனவனே	{ மேன்மைபுடையவராகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்ற பிரமன் சிவனிடிராருநிய மூஉர்க்கு நியாமகராய் யிருப்பவனே!	காதல் செய்யாது	{ விரும்பாமல்
		உன் கழல் அடைந்தேன்	{ உன் திருவடிகளை அடைந்தேன்;

ஆண்டாய் * * * வேண்டேன்—.

* * *—1. “சாமாநுங் கெடுமானும் தமருற்றார் தலைத்தலைப்பெய்து, ஏமாறிக்கிடந்தலற்று பிவை பென்னவுலகியற்கை” என்று ஞானிகள் வெறுக்கும் படியான இந்த ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை என் சொல்வோம்!; மரணஸமயத்திலே படும் கஷ்டங்களையும் பின்பு நரகங்களிற் படுங்கஷ்டங்களையும் மறுபடியும் கருக் குழியிலே வந்து புருந்து படும் கஷ்டங்களையும் நினைத்து நினைத்து வெறுத்து ‘இருள்தருமா ஞாலத்து வினிப்பிறவி யான்வேண்டேன்’ என்று இந்நிலத்திற் பிறவியைக் காறியுமிழ்ந்து, நித்ய விபூதிப்ராபகமான உன் திருவடிகளைப் பணிந்தேன்; அருள்புரியவேணும் திருவிண்ணகர் மேயவனே! என்கிறார்.

ஓதல்செய் நான்மறையாதி=3. “வ-டுவெ-டு வ-டுவெ-டுவெ-டு வ-டு வ-டுவெ-டு” என்னுமாபோலே ஏட்டில் எழுதப்படுகையின்றியே பரம்பரையா அத்யயநம் பண்ணியே வருகின்ற நான்கு வேதங்களுக்கும் ப்ரவசந கர்த்தாவாய் யிருப்பவனென்கை.

உம்பராதல்செய் மூவுருவானவனே!=3. “ஸப்யஹ வஸிவஸ்யே” என்னும்படியாகச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ள ப்ரஹ்ம ருத்ர இந்திரர் களைச் சரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்து காரியங்கள் நடத்துமவனே! என்கை. (க)

பூமரு பொழிலணி விண்ணகர்மேல் *
காமருதீர்க் கலிகன்றிசொன்ன *
பாமரு தமிழிவை பாடவல்லார் *
வாமன னடியினை மருவுவரே.

(க)

1. திருவாய்மொழி 4-0-2. 2. சந்ததிசீய யஜுர்ப்ராஹ்மணம்-காடகம்-8-9.
3. நாராயணவாகம்.

பூமரு	{ (எப்போதும்) பூக்கள் பொருந்தியிருக்கப் பெற்ற	காமரு சீர் கவிகன்றி சொன்ன	{ விரும்பத்தக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மியை உடையாரான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
பொழில்	சோலைகளாலே	பா மரு தமிழ் இவை	{ தமிழ்ப்பாசாக்கள் கிறைந்த இத்திருப்பதிகத்தை
அணி	அவங்கிரிக்கப்பட்ட	பாட உல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
விண்ணகர்	{ திருவிண்ணகர்த் திருப்பதி மேல் { விஷயமாக,	வாமனன்	ஸர்வேச்வரனுடைய
		அடி இணை	உபயபாதங்களை
		மருவுவர்	பொருந்தப்பெறுவர்.

***—பூமாறுத பொழில்களால் குழப்பப்பட்டு நிகழ் வஸந்தமாயுள்ள திரு விண்ணகர்த் திருப்பதி விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திரு மொழியை ஒதவல்லவர்கள், “வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை” என்று இவர் வேண்டாததைத் தவிர்த்து “ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோர் அருளெனக்கருளுதி யேல்” என்று வேண்டுக திருவுருளைப்பெற்றுப் பொலிவர் என்று இத்திரு மொழி கற்றார்க்குப் பலன்சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. (க௦)

அடிவரவு:—வண்டு அண்ணல் குழல் கிவவொடு பார் கார் உருக்குறு காதல் சாதல் பூமரு பொறுத்தேன்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆயர் திருவடிகளே சரணம்.

மறீ :.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாம்பத் து—இரண்டாந்திருமொழி,
பொறுத்தேன் புன்சொல் நெஞ்சில்.

அவதாரிகை:—தமிழ்திருமொழியில் “ஆண்டாயுன்னைக் காண்பதோர் அரு ளெனக்கருளுதிமேல் வேண்டேன் மனைவாழ்க்கையை விண்ணகர் பேயவனே!” என்று ஒருகால் சொன்னாப்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லி ஸம்ஸாரவாழ்க்கை யில் தமக்குண்டான வெறுப்பை விண்ணப்பஞ் செய்தா மாழ்வார்; அப்படி விண்ணப்பஞ் சொல்லிக்கொடுத்தும் எம்பெருமான் கடுக ழடிவந்து அதனைத் தவிர்த்துத் தன்னைக் கொடுத்தருளினிற்றிலன்; இன்னமும் இங்கே இவரைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளத் திருவுள்ளப்பற்றி சிறப்பவனாதலால் அது ரொப்

திலன் : ஆழ்வாரோவென்னில், 'நாம் இப்படி துடிக்கச்செய்தேயும் இவன் அருள்புரிசின்றானில்லை; தேழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் நாம் விஷயாந்தரங் களிலே மண்டிக் கைகழிந்து போனதுபோல் இன்னமும் போய்விடுவோமென்று எம்பெருமான் நினைத்திருக்கிறான் போலும்; இப்போது நமக்கு மெய்யே ஆர்த்தி விளைந்ததை விண்ணப்பஞ் செய்தோமாகில் ஒருகால் திருவுள்ளமிரக்கக் கூடும்' என்றெண்ணி, அநாதிகாலம் தாம் ஸம்ஸாரத்திலே உழன்றபடியுடைய பல்போனிகளிலும் பிறந்து யருந்திவெபடியையும் அர்த்த காமங்களை விரும்பிப் போந்தபடியையும் இந்நிரியங்களுஞ் சுவப்பட்டுடாழிந்தபடியையும், இப்போது மேல்வாக்கடவதான நாகயாதனையை நினைந்து அஞ்சுகிறபடியையும் பாக்க விண்ணப்பஞ்செய்து 'இவை என்னால் கழித்துக்கொள்ளக் கூடியவையாயில்லை; என்னுடைய குற்றமொன்றையும் பாராதே நமக்கு இங்கொழிக்கவொழியாத படியான ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து, பிராட்டியின் பரிசுறையிருக்கிறே னென்பதையும் திருவுள்ளம்பற்றி அடியேனை ஸ்வீகரித்தருளவேணும் என்று திருவிண்ணகரப்பன் திருவடிகளிலே விழுந்து கதறுகிறதாயிருக்கிறது இத்திரு மொழியும் மேல்திருமொழியும்.

பொறுத்தேன்புன்சொல்கெஞ்சில் பொருளின்பமென விரண்டும்

இறுத்தேன் * ஐம்புலன்கட் கடனாயின வாயிலொட்டி

அறுத்தேன் * ஆர்வச்செற்றமவை தன்னை மனத்தகற்றி

வேறுத்தேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர்மேயவனே!

(க)

புன் சொல் { (பிறர் சொல்லும்) அற்ப
மான வார்த்தைகளை
கெஞ்சில் கெஞ்சிலே
பொறுத் தேன் { பொறுத்தக் கொண்
டிருத்தேன்;
ஐம்புலன்கள் { பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும்
கடன் ஆயின { கடமையாக
ப்ராப்தமாயுள்ள
பொருள் { அர்த்தம், காமம் என்ற
இன்பம் என { இரண்டையும்
இரண்டும்
இறுத்தேன் அறுபவித்துத் தீர்த்தேன்;
ஆர்வம் { (வேண்டியவர்களிடத்தில்)
செற்றம் { பரிதியென்ன,
(வேண்டாதவர்களிடத்
தில்) பகை யென்ன
ஆகிய இவற்றை

வாயிலொட்டி { 'அவசியம் கிறைவேற்றி
விடக்கடவேன்' என்று
பிரதிஜ்ஞபண்ணி
அறுத்தேன் கிறைவேற்றிவிட்டேன்;
அவை தன்னை அந்த சாகத்யேஷங்களை
மனத்து { (இப்போது) கெஞ்சில்
அகற்றி { கின்றும் நீக்கினவனாய்க்
கொண்டு
வேறுத்தேன் { அவற்றில்
வேறுப்புற்றவனாகி,
திரு {
விண்ணகர் { திருவிண்ணகரப்
மேயவனே { பெருமானே! உன்னைச்
கின் { சரணம் புருத்தேன்.
அடைந்தேன்

* * *—புன்சொல் கெஞ்சில் பொறுத்தேன் = இதுஞ் இரண்டு படியாகப் பொருளுரைக்கலாம்; ஆபாஸ பந்துக்கள் பேசும்படியான இழிவான சொற்களை யெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டிருந்தேன் என்னுதல்; ஸமஸ்த சுல்பாண குண்டிதி

716 பேரிய திருமொழி-க-பத்த உ-திரு. பொறுத்தேன் புன்சொல்லெஞ்சில்.

யாய்ச் செந்தாமரைக் கண்ணாறாருக்கிற ஸர்வேசுவரனை ஸ்துதிக்கவேண்டிய பாசரங்களைக்கொண்டு நசர்களை 'பனியிருங் குழலாள்' 'சுந்தரத்தோன் படைத்தான்' என்றிப்படி புகழ்ந்து கவிபாடுப்படி புன்மையான நசிகளை நெஞ்சிலே தரித்துக்கொண்டிருந்தேன் என்றுதல். முதற்சொன்ன பொருளின் கருத்து யாதெனில்;—விபீஷணுழ்வார் பாடினாளுக்கு ஓதிதயான வார்த்தைகள் சொல்லச்செய்தேயும் அவன் அவற்றை மதிப்பாய் "கூாந்தாயிதூலுவா லநடழ்=தவாம் துதிக்குலபாம்ஸநம்" [இக்குலத்திற்கு இழுக்கான நீ ஒழிந்து போ] என்று திராஸ்கரித்து வார்த்தை சொல்ல, அதனால் நெஞ்சு புண்பட்ட விபீஷணன் 'இவரி நான் இங்க பிரதேசமோர்' இரத்தந்தநாது' என்று உடனே அவர்களை விட்டொழிந்து பெருமான் திரவயகனிலே வந்து புகுந்தான்; அப்படியே நானும் ஆமாஸயத் துக்கனின் பிரதேசங்கள் செவியில்விரும்போதே அவர்களை வெறுத்தொழிந்து படர்நென வந்த உன் திருவடிகளிலே விழ வேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் அது செய்யாதே நெடுநாள்வரையில் அந்த பிராகிருதர்களின் புன்சொற்களையெல்லாம் ஜுருப்பணியின், நெஞ்சிலே தாங்கிக் கொண்டிருந்தேனே! என்று பூர்வவருத்தத்திற்கு அதுதாபப்படுகிறபடி.

ஐம்புலன்கட் கடனாயின பொருளின்பமென விரண்டே மிறத்தேன் = தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகமும் என்று நால்வகைப்பட்ட புருஷார்த்தங்களில் தர்மத்தையும் மோகத்தையும் உட்புகழித்து அர்த்தகாமங்களை விருந்தி பொழிந்தேனென்றை. இவ்விஷண்டும் பந்தி மந்திரியங்களுக்குக் கடன்போலும்; கடன்பட்டால் அது எப்படி அவசியம் கொடுத்தே தீர்த்தக்கதோ அப்படி இந்திரியங்களுக்கு அவசியம் விளைவிக்கவேண்டியவை அர்த்த காமங்கள் என்க. இறுத்தேன்—கடனைக் கொடுத்தேனென்பபாலைப்போலே அர்த்தகாமங்களை இந்திரியங்களுக்குச் செலுத்தினெனவாம்.

ஆர்வச்சேற்றம் வாயிலோட்டி யறுத்தேன் = அதுகலரிடத்திலுண்டாகும் ப்ரோமம் ஆர்வமென்கிறது; பிரதிகூலர் பக்கலுண்டாகும் த்வேஷம் சேற்ற மென்கிறது; அர்த்தகாமங்களை ஸாதிக்க முயற்சி செய்யும்போது அவற்றுக்குச் சிலர் அதுகலராகவும் சிலர் பிரதிகூலராகவும் ஏற்படுவர்; அதுகலரிடத்து ஆர்வ மும் பிரதிகூலரிடத்துச் சேற்றமும் உண்டாவது இயல்பு; அவை உண்டான வாதே அதுகலரை நோக்கி 'நான் என் உயிரையளித்தாகிலும் உமக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச்செய்கிறேன்' என்றும், பிரதிகூலரை நோக்கி 'உன்னைக்கண்டோடு கொலைசெய்து விடுகிறேன்' என்றும் பிரதிஜ்ஞைகள் செய்வதும் வழக்கம்; அப்படியே நானும் பிரதிஜ்ஞைசெய்து அதைக் காரியத்தாலும் தலைக்கட்டி விட்டேனென்கிறார். வாயில்—வாயினால், ஒட்டி—பிரதிஜ்ஞைசெய்து, அறுத் தேன்—செய்தும் முடித்தேன். ஆக இவ்வளவும் தமது முன்னைய நிலைமைகளைச் சொல்லி, மேல் இப்போதைய ஆபிமுகக்கயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவை தன்னை மனத்தகற்றி வெறுத்தேன் நின்னடைந்தேன்' என்று. 'அவைதன்னை' என்றது—முதலடியிற் சொன்ன பொருளின்பங்களை என்றாவது, முன்னுமடியிற்

சொன்ன ஆர்வச்சொற்றங்களை யென்றாவது கொள்ளலாம். அர்த்தகாமங்களில்
நனையொழிந்து, (அல்லது, நாகநீலவடிவங்களைத் தவிர்த்து) நின்னடைந்தேன்
என்றாயிற்று. (க)

மறந்தே னுன்னைமுன்னம் மறந்தமதியில்மனத்தால் *
இறந்தே னெத்தனையும் அதனாலிடும்பைக்குழியில் *
பிறந்தேயெய்த்தொழிந்தேன் பெருமான் ! திருமார்பா ! *
சிறந்தேன்றின்னடிக்கே திருவிண்ணகர்மேயவனே !

(உ)

திருவிண்ணகர் மேயவனே !—;

உன்னை { (எப்போதும் ஸ்மரிக்கத்
தகுந்தவனாக) உன்னை
முன்னம் முதலிலே
மறந்தேன் மறந்தொழிந்தேன் ;
(அதற்குமேலே)
மறந்த மதி { இப்படி மறந்தோமே !
இவ் { என்கிற அநாதாப
மனத்தால் { வுணர்ச்சியுமில்லாத
மனத்தைபுடைமையினால்
எத்தனையும் { மிகவும் [அசித்ததைக்
காட்டிலும்]
இறந்தேன் { சிறந்தனாகக் கெட்டுப்
போனேன் ;

அதனால் ஆகையினாலே
தூண்டுபை துக்கங்களுக்கு ஆஸ்பதமான
குழியில் கர்ப்பக்குழியில்
பிறந்தே { இடைவிடாத ஜனன
மரணங்களை
புடையனாய்க் கொண்டு
எய்த்த { அகர்த்தப்பட்டுப்
ஒழிந்தேன் { போனேன் ;
திரு மார்பா { பிராட்டியை மார்விலே
பெருமான் { புடைய பெருமானே !
நின் அடிக்கே உனது திருவடிகளுக்கே
சிறந்தேன் { (இப்போது) தகுந்தவனாக
அமைந்தேன்.

***—முமுக்ஷுவுக்கு அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநம் முக்யமானது ; எம்பெரு
மானை உணர்ந்தல், தன்னையுணர்ந்தல், உபாயத்தைபுணர்ந்தல். பேற்றையுணர்ந்தல்,
பேற்றின் விரோதியையுணர்ந்தல், ஆகிய இவை அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமெனப்
படும். இதில் முதலதான பரஸ்வருபஜ்ஞாநம் தமக்கு இல்லாமையை அருளிச்
செய்கிறார் மறந்தேனுன்னை முன்னம் என்று. முதல் முதலாக உன்னையன்றோ
நான் மறந்தொழிந்தே னென்கிறார். முன்னம் என்பதற்கு அநாதிகாலமாக
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடி பொருளின்பங்
களை ஆதரித்ததுபோல ஒரு மூலையில் உன்னையும் நான் ஆதரித்திருக்கலாமே,
அந்தோ ! அது செய்யப்பெற்றிலேன் !, உன்னை மறந்தே போனேன். ஒரு
காலும் நெஞ்சிலும் நினைக்கக்கூடாதவற்றை [அர்த்தகாமங்களை] இடைவிடாது
சுந்தித்தேன்; ஒரு நொடிப்பொழுதும் மறக்கவொண்ணாத உன்னை இறைப்பொழு
தும் நினைவாதொழிந்தேனந்தோ !. “யெய்யொ நாராயணஹுடி—தயேயோ
நாராயணஸ்ஸதா” என்று சாஸ்த்ரங்கள் முறையிடாநிற்க, பானியேன் விபரீத
னானென்கிறார். கீழ்க்குறிந்த காலங்களில் உன்னை நான் ஒருநாளும் அறிந்தி
லேன்’ என்றன்றோ இங்குச்சொல்லவேண்டும்; அப்படி சொல்லாமல் மறந்தேன்
என்னலாமோ ? சிலகாலம் அறிந்திருந்து பின்னை அவ்வறிவு மாறினானன்றோ

178 பெரிய திருமொழி-க-பத்து, 2-திரு. பொறுத்தேன் புன்சொல் நெஞ்சில்.

‘மறந்தேன்’ என்று மெய்யாகக்கூடாது; இதுவரையில் உன்னைப்பற்றின அறிவு ஒருகாலுமெனக்கு உண்டாபி நுக்கவில்லைபன்று சொல்லவேண்டுமிடத்து மறந்தேனென்னலாமோ? என்று ஒரு சிறிய சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்சொல்லாது காண்பின்:—“உன்னை யென்கிற விடத்திலே ஸம்பந்தத்தை ஸம்பந்தவாயாகையாலே, அந்த ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாஸி கமேயாகையாலே சிலநான் ஸம்பந்தித்து மறந்தாப்போலே நோன்றிற்று.” என்று.

இவ்விருந்தருளானாலத்திலே எப்பெருமானை மறப்பதென்பது ஸஹஜமே; இது விபப்பன்று; ஆயினும், ‘இப்படி மறந்தொழுகின்றோமே’ என்கிற அதுதாப வுணர்ச்சியாகிலும் இடையிலே நேய நோன்றுமாயின் கன்றாகும்; அந்தோ! அவ்வதுதாபமு மில்லாமையாலே வெட்டினென்கிறார் மறந்த மதியில் மனத்தா லிறந்தேன்’ என்று. இறந்தேன் என்றது கைதநயம் கொட்டு அசேதநமேயாகப் பெற்றேனென்கை. “கலஹவ ல வவதி கலஹ வவதி வெடிவெடி” என்ற உபமிகுத்துக்காண்க. ‘எத்தனையும் இறந்தேன்’ என்கையாலே அசித்திற்காட்டி லும் கடைகெட்டவனானேன் என்பது பெறப்படும். அசித்தாக்கு அடியோடு உணர்ச்சியில்லாமையாலே அது பகவத்கிஷ்கயத்தை நினைபாதிருப்பது ஸஹஜம்; அறிவுக்கு சிலமான நான் அறிவின் காரியம் பெருமையாலே அசித்திலும் கடை கெட்டேனென்கை.

அதனாலேமேபக்குழியில் பிறந்தே எய்த்தொழிந்தேன்—அதுதாபமு மில்லா மையால்தான் மேன்மேலும் துக்கங்களுையே வினைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரத்தி லேயே பிறப்பது மிறப்பதுமாய் அநர்த்தப்பட்டுப்போனென். இதைக்கடா சித்தே ஆழ்வான் வாகாஜஸ்தவத்தில் “திர நுஸயயிபொ ஹகா வெஹ வ்யபு” என்றருளிச்சொல்தா ரென்னலாம்.

எய்த்தொழிந்தேன் என்றதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை மருமபரிந்து வெளியிட்ட ஆழ்வொருந் காண்பின்:—“[எய்த்தொழிந்தேன்] இன்னும் பிறக் கைக்கடியான கர்மவாஸகையுண்டாயினும் பிறக்கைக்கு தீர்வியமில்லாதபடி யானேன்;—கர்மவாஸகை உடைய பிறக்கே வண்டிமுறார் பிறக்கைக்கு கஷமனல் லென்” என்று. மலபல சிவர்க்கிற் பிறந்து பிறந்து, தீத்யமான ஆத்மாவந்து வங்குட உருவழிந்து ‘பொருப்பந்தேன், இனி கர்மகேஷங்கள் விடந்தாலும் என்னால் ஜனிக்கமுடியாது என்றவாறு. இது சலோக்தி. திருமார்பா! நின் னடிக்கே சிறந்தேன்—இப்படி அஸ்தான என்னை எப்படி அங்கீகரிப்பது! என்று விசாரிக்கவேண்டாமல் குற்றங்களையும் கற்றுவாக உபபாதிக்கிற பெரிய பிராட்டியார் திருமார்பிலேயே இவை விடாது இயந்துகொண்டு புருஷகாரம் கொள்ளப்போது இனி எனபதான துறந்தான் உன் திருவடிக்குத் தகுந்த வானே. (உ)

வானே! என்பதனால் தீயனியுந் தீயதத்வமும், மாநிலமே! என்பதனால் ஸீலானியுந் தீயதத்வமும் ஆக உபயனியுந் தீயதத்வம் சொல்லப்பட்டது.

‘வந்துவந்து’ என்றவிடத்து ‘வந்து வந்து’ என்று பிரிப்பதேயன்றி, ‘வந்து வந்து’ என்று இரண்டைக் கிணையாகவும் கொள்வர். பலகாலும் வந்து என்றபடி. அதாவது—என்மனத்திலே புருஷனோடு இவ்வாறு நீ ஆசைகொண்டு வருவாய், நான் நெட்டித்தன்ளுவேன், மறுபடியும் வெந்நெரு ஸமயம்பார்த்து வருவாய்; அப்போதும் நான் ஏமாசாதே; நாயிதான் நெட்டித்தன்ளுவேன்; இப்படி நீ பலகாலும் வந்து வந்து ஸர்வகாலியிலே என்மனத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு விட்டாய் என்றவாறு. இதனால் எம்பெருமானுடைய அபிமான விசேஷம் விளங்கும். (௩)

பிறிந்தேன் பெற்றமக்கள் பெண்டிரென்றிவர் பின்னுதவா

தறிந்தேன் * நீபணித்தவருளென்று மொள்வாளுருவி

மெறிந்தேன் * ஐம்புலன்களிடர்தீர வெறிந்தவந்து

செறிந்தேன் * நின்னடிக்கே திருவிண்ணகர் மேயவனே!

(௪)

திரு விண்ணகர் மேயவனே!—;

பெற்ற மக்கள்	வயிற்றில்பிறந்த பிள்ளைகள்
பெண்டிர்	மனைவியர்
என்ற இவர்	இத்யாதிகளான பந்துக்கள்
பின் உதவாது அறிந்தேன்	{ முடிவுகாலத்துக்குத் துணையாகமாட்டார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டவனாய்
பிறிந்தேன்	{ (அவர்களை) விட்டொழிந்தேன்;
நீ பணித்த அருள் என்னும்	{ (முன்பு திருத்தேர்த் தட்டிலே) நீ அருளிச் செய்த சாமச்சீலாக மாநிற

ஒன் வான்	ஒளிபொருந்திய கத்தியை
உருவி	உறையில் கின்றும் கழற்றி,
ஐம்புலன்கள் இடர்தீர	{ சப்தாபிவிஷயங்களாலே உண்டாகிற துயர் தொலையும்படி
எறிந்தேன்	வீசினேன்;
வெறிந்த வந்து	{ அகஞ்சாளுய்க் கொண்டு வந்து
நின் அடிக்கே செறிந்தேன்	{ உனது திருவடிகளுக்கே பொருத்தினேன்.

* * *—அறிவுடையார், மக்களென்றும் மனைவியரென்றும் சில பந்துக்களை ஆதரித்துப்போருவது ஏதுக்காகவென்னில், உடல் இளைத்தவாதே அருகில் இருந்துகொண்டு கர்ணாபிநுநாக எம்பெருமான் திருநாமங்களைச் செவியிலே ஒதுவர்களென்பதற்காக; அந்த பந்துக்கள் தாம் செய்வதென்னென்னில், ஸமயங்களிலே ஸர்வஸ்வத்தையும் கொள்ளுகொண்டுப் மரணஸமயத்திலும் விடாதே 1. “சோர்வினாற் பொருள்வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்று மிருந்து” என்கிறபடியே ‘எந்த சந்து பொந்துகளில் என்ன பொருள் புதைத்த வைத்திருக்கிறாய், சொல்லு’ என்று பிரிக்கொண்டிருப்பார்களேயன்றி, பகவத்

நாமமாகிற அமுதத்தை ஸவலேசமும் செனிரிலே ஊட்டமாட்டார்கள் ; ஆகவே இந்த ஆபாஸ பந்துக்களெல்லாம் * துணையும் சார்வுமா குவாசீபோல் அட்டைகள் போல் சுவைப்பவரேயன்றி எல்லாழிக்குச் சிறிது முகவார்கள் என்பதை நன் குறித்துக்கொண்டு அவர்களிடத்து நசையைவிட்டுத் தொலைத்தேனென்கிறார் முதலடியால்.

ஆபாஸ பந்துக்களைவிட்டு, ஆப்தபந்துவான நீ திருவாய்மலர்ந்தருளிய சரமச் ஸோகத்தைப் பற்றினேனென்கிறார் மேல். “ஸவ-ஃயசீ-பா-வ வரி-த்யஜ்ய ராஜெ-கம் ஸாரணம் வுஜ்ஜ கஹங்கா ஸவ-ஃபாவெ-வஜ்யா ரொ-க்யயிஷ்யாதி ராஸ-ஹி.” என்கிற சரமச் ஸோகம் அர்ஜுநனை நோக்கி அருளிச் செய்ததாகிலும், அவனொரு வனை வியாஜமாகக்கொண்டு ஸகல சேதநர்க்குமே உஜ்ஜீவநமாக அருளிச்செய்த தாகையாலும், கண்ணபிரானுடைய நிர்ஹேதுக கிருபைதானே அந்த ஒரு ச் ஸோகமாகப் பரிபக்வமாயிற்று ! என்னலாம்படி யிருக்கையாலும், ‘நீ பணித்த அருள்’ என்ற சொல்லாலே சரமச் ஸோகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அருள் என்பதும் சரமச் ஸோகமென்பதும் பர்யாயம் போலும். அதில் சொன்ன அர்த்தத் தைக்கடைப்பிடித்து என்னுடைய துன்பங்களையெல்லாம் தொலைத்துக்கொண்டேன் என்கிறாரென்க. சரமச் ஸோகத்தினுள் “மாம் ஏகம் = என்னொருவனையே” என்றருளிச்செய்த வாக்கியத்தையே சிக்கனப்பிடித்துக்கொண்டபடி.

ஒள்வாளுருவியெறிந்தேன் = சரமச் ஸோகத்தைக் கத்தியாக உருவகப்படுத்திக் கூறினதற்கேற்ப மேலே ஐம்புலன்களிடர் என்றதை வினைத்துறாகக்கொள்க. கத்தியினால் தூறுகளை அறுத்தொழிக்குமாபோலே சரமச் ஸோகார்த்த ஜ்ஞானத்தினால் வினைத்துறுகளை வெரறுத்தேனென்னக. ஆசார்ய ஹ்ருதயம் இரண்டாம் பிரகரணத்தில் “ஒள்வாளுருவி வினைத்துற்றை வேரறுவித்து” என்றதுங்காண்க.

“இடர்தீரவெறிந்துவந்து” என்றவிடத்து ‘வெறிந்து வந்து’ என்று மெடுக்கலாம், ‘எறிந்து வந்து’ என்றுமெடுக்கலாம். வெறிந்துவந்து—வெறுமையை உடையேனாய் வந்து ; “நோற்ற நோன்பிலேன் துண்ணறிவிலேன்” இத்யாதிப்படியே அகஞ்சநனாய் வந்து என்றபடி. ‘எறிந்துவந்து’ என்னில், ‘ஒள்வாளுருவி யெறிந்தேன்’ என்று நெஞ்சொன்ன எறிதலை அறுவதித்ததாகும் ; “வாடினேன்வாடி ...கடினேன்கடி ...ஓடினேனோடி....நாடினேன்னாடி” என்னுமாபோலே. (ச)

பாண்டேன் வண்டறையுங் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப *

ஆண்டார்வையமெல்லா மாசாகி * முன்னாண்டவரே

மாண்டாரேன்றவந்தார் அந்தோ மனைவாழ்க்கைதன்னை

வேண்டேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (ரு)

பான்	{ இசைப்பாட்டையுடையன வாய்	முன்	{ (இப்படி) முன்பு ஆண்டு ஆண்டவரோ மாண்டார் }	{ உந்த அவர்களை மாண்டு போனார்கள்,
தேன்	தேனைப் பருகுநின்ற			
வண்டு	உண்டுகள்	என்று வந்தார்	{ என்ற சொல்லுக்கு இலக்காய்க்கொண்டு வருகிறார்கள் ;	
அறையும்	நீங்காரம் செய்யப்பெற்ற	அந்தோ	ஐயோ !	
குழலார்கள்	{ கூந்தலையுடையரான மாதானால்	திரு விண்ணகர் மேயவனே !—;		
பல்வாண்டு	{ மல்களாசாஸனம் பண்ணப் பெற்று	மனை	{ (இப்படி நிலையற்றதான) உழக்கை தன்னை வேண்டேன் }	{ ஸம்ஸாரவாழ்க்கையை வெறுத்தவனாய்க் கொண்டு
அரசு ஆதி	அரசர்களாயிருந்துகொண்டு	கின்	{ உன்னைப் பற்றினேன்.	
வையம்	{ பூமண்டலம் முழுவதையும் எல்லாம் }	அடைந்தேன்		
ஆண்டார்	ஆட்சிபுரிந்தார்கள்,			

* * *—திருவாய்மொழியில் “ ஒரு நாயகமாயோட வுலகுடனுண்டவர், கருநாய் கவர்ந்தகாலர் சிதைகிபாயினாயர், பெருநெடுகாண் இம்மையிலே பிச்சை தாங்கொள்வர் ” என்றும், “ அடிசேர்முடியினராகி அரசர்கள் தாந்தொழ, இடிசேர்முரசங்கள் முற்றத்தியம்ப விருந்தவர், பொடிசேர்துகளாப்போவர்கள் ” என்றும் “ வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பொன்பதில்லை ” என்று மருளிச்செய்தவைபோலே விராக்கிறது இப்பாசரம். பிராகிருதமான செல்வம் நிலைநிறுமாட்டாதாகையாலும், கைங்கரியமாகிற அப்ராக்ருத செல்வமே நிலைநிற்பதாகையாலும் இம்மைச்செல்வத்தை வெறுத்து மறுமைச்செல்வத்தை விரும்பி உன்னைப் பணிந்தேனென்கிறார்.

“ கண்டார்வணங்கக் களியாணமீதே கடல்சூழலுக்குக்கொரு காவலராய் விண்டோய் நெடு வெண்குடைநீழலின்கீழ் விரிநீருலகாண்டு ” என்றாப்போலே நிலமுழுது மாளுமரசர்களைச்சுற்றி வண்டார் பூங்குழல்மாதர் பலரிருந்து “ இச்செல்வம் மாறுதே நிலைநிற்கவேணும் ” என்று பல்லாண்டு பாடுவர்களாம், அதனைச்சொல்லுகிறது முதலடி.

அரசாதி வையமெல்லாம் ஆண்டார் முன்னுண்டவரே மாண்டாரென்று வந்தார்—இதுவரையில் நீர்க்குமிழிபோலேபிடிந்து கழிந்த அரசர்கள் பல்லாயிரம் பேர்களுண்டு; ஆள்பவர் ஆண்டுகொண்டே யிருக்கின்றனரென்பதில்லை. இப்போது ஆள்பவர் முன்பு ஆண்டு மாண்டவருடைய குணக்கிலே பதிபெறுகின்றனரென்றவாறு. திருவாய்மொழியில் “ சொன்னால் விரோதம் ” (3-9-1.) என்னுந் திருவாய்மொழியின் சுடுமுற்பத்தாறுவிரப்படி ப்ரவேசத்தில் இப்பாசரத்தை உதாஹரித்துப் பரமபுருஷ அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸேவிக்கத்தக்கன.

இவ்வுலகத்துப் போகங்கள் இப்படிப்பட்டனவாதலால் இவ்வுலகவாழ்வில் வெறுப்புற்று நித்தாசனார்யம் பெறுவதாக விண்ணடைந்தேனென்றாயிற்று.

கல்லா லைம்புலன்களவை கண்டவாறு செய்யாசில்லேன் *

மல்லா மல்லமருள் மல்லர்மாள் மல்லடர்த்த

மல்லா * மல்லலஞ்சீர் மதிளீரிலங்கையழித்த

வில்லா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(க)

கல்லா	{ கல்விபயிலாத [-சாந்தர் மொழியில் கிழங்கமாட்டாத]	மல்லா	மல்லொழிவல்லவனே !.
ஐம்புலன்கள் அவை	{ பஞ்சேந்திரியங்களுக்களவை	மல்லல் அம் மீர்	{ மிகவும் அழகிய செல்வத்தை யடைத்தாய்
கண்ட ஆறு	செய்யாவினாத விதமாக	மலின்	மலின்களால் சூழப்பட்டதாய்
செய்ய வில்லேன்	{ நான் செய்யமாட்டு வின்றிலேன் ;	கீழ்	{ சுற்றிலும் நீர்க்கோட்டையை யுடைத்தாய்
மல்லா	உலிமையுள்ள பெருமானே !.	இங்கு, அங்கு	லங்காபுரியை
மல் அமருள்	மற்போரில்	அழித்த	நாசஞ்செய்த
மல்லர் மாள்	{ (சாணூரன் முதலிய) மல்லர்கள் முடிசூர்படியாக	வில்லா	சார்க்கத்தை யுடையவனே !
மல் அடர்த்த	{ (அவர்களுடைய) உலியையழித்த		திருவிண்ணகர் மேயவனே !—;
			நின் அடைந்தேன்—.

* * *—“விவிஞா ஷெஹஸாவதிநீஸாப நிவெகிதாழ். வடுவ-
லெவ சுயதா ஸ்ரஹா! ஹஸவாஷாஸிஸயாதா - விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி
நீச்வராய நிவேதிதும்—பூர்வமேவ கருணா பாத்நாக்! ஹஸ்தபாதாநிஸம்புதா.”
நீன்று செவி யாய் கண் முக்கு முதலிய காரணங்கள் உக்தனுடைய திருப்பாழ்
களைக்கேட்பது மொழியை முதலிய காரியங்களுக்காக வற்பாட்டவை; அப்படிப்
பட்ட அவை இவ்வழியில் தில்லாதே அல்லவழியிற் செல்லுகின்றனவே பாவியே
னுக்கு; அவை இழத்துக்கொண்டு போகிறவழியே நான் செல்லுகின்றேனென்றால்
இது என்னலாகுமோ? “பூணூரமார்பனைப் புன்ஹநூர் பொன்மலையைக் காணுதார்
கண்ணென்றுங் கண்ணல்லகண்டாமே” என்றும் “தொண்டர்க்கினியானைக்
கேளாச்சொவிகள் செவியல்ல கெட்டாமே” என்றும் உறுதிகொண்டிருக்கிற நான்
விஷயாந்தரங்களில் மண்டித்திரிகிற கெஞ்சை அருஸரித்து நடக்கவுரியவனே?
என்கிறார் முதலடியால்.

மல்லர்மாள் அடர்த்த வரலாறு:—கம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகி
புத்திரன் யசோதையிடம் ஒளித்து வளர்த்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரத
முனிவர் சொல்லக்கேட்டு அநிக கோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணைக்
கொல்ல நிச்சயித்து எவ்விழாவெங்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணிராணையும்
பலராமனையும் அழைத்துவரும்படி வியமிக்கப்பட்ட அக்ருரனுடைய பிரார்த்தனைக்
கணங்கக் கண்ணிரான் நான் முதலிராஸுடன் புறப்பட்டு மதுரையிற் புருந்து
நடுவழியில் ஒரு துஷ்ட வம்சானைக்கொண்ட அவனிடமிருந்த சிறந்த ஆடைகளை
பெடுத்துச் சாத்திக்கொண்டு ராஜவீதியில் வருகிறவனவிலே மாலாகாரரையும்

கனியையுந் அதுகாழித்துப் பின்பு கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச்செல்லுகையில் அவ்வரண்மனை வாயில்வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏழி நிறுத்தப் பட்ட குவலபாடிமென்னும் மாதபானை சீறிவா, அவ்வானையையும் பாணைப்பாக னையும் உயிர்தொலைத்திட்டு உள்ளே கர்ஸஸைபாறிச் செல்லுகையில் அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனாலேவைப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்பொருளைய் அவர்களையெல்லாம் அவ்வாழ்வாரி இராமநாதர் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம். கண்ணாரான் பாண்டவனாதனாய்த் துரியோதன னிடஞ்சென்றபொழுது துரியோதனன் சிறைப்பாகத் தனதுஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறைபொன்றைத் தோண்டிவிட்டு அதில் அனைக மல்லர்களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்ளேயி ருங்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண் னாதபடி முங்கிற் பிறப்புக்களால் மேலேறடி அகன்றேற் சிறந்த மத்தாணை மொன்றையமைத்து அவ்வாணைத்தின்மீது தன்னை வீற்றிருக்கச்சொல்ல, அங்குமே தான் அதுதன்பேலேறின மாத்திரத்திலே. முங்கிற்பிளப்புக்கள் முறி பட்டு ஆஸனம் உள்ளிதங்கிப் பிலவறையில் செல்லுமானில் மிகப்பெரிதாக விச்வ ரூபமெடுத்தப் பல கைகளையுங் காலைகளையுங் கொண்டு எதிர்த்து அப்பிலவறையி லிருந்த மல்லர்களை மாடிவித்த வமலாறுந் அறியத்தக்கது. மற்போராவது ஆபுதங்களின் உதவியின்றியே தேஹவலிவாணையேனிகாண்டு நடத்தும்புத்தம்.

மல்லலஞ்சீர்மதிள் நீரிவர்கை—முதலில் . அனூரான் இலங்கையிற்புகுந்து அந்நகரின் சீர்மைகளைக்கண்டு விவரது “யஜ்யஜெ-ரா நவனவாது ஸுரூபம் ராக்ஷஸஸூரஃ ஸுரூபம் ஸுரூபொகஸ்ய வஸக்யஸூரவி ரக்ஷிதா” யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதபம் ராஜதஸைச்வரஃ—ஸ்யாதபம் ஸுரூபலோகஸ்ய ஸகக்ரஸ்யாடி ரக்ஷிதா” [இந்த ராஜஸ ராஜனிடத்தில் அதர்மம் ஒன்று மாத்திரம் இல்லாதிருந்தால் இந்திரலோகத்திலுதயும் அடக்கி ஆளக்கூடியவ னன்றோ இவன்] என்று சொன்னது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. மல்லல்—மிகுதி, வலி, வளம். (சு)

வேறுயானிரந்தேன் வேகுளாது மனக்கொளெந்தாய் *

சூருவேந்நாகத்து அதடியேனை யிடக்கருதி *

கூருவைவரவந்துகுமைக்கக் குடிவிட்டவரை *

தேருதுன்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(எ)

திரு விண்ணகர் மேயவனே!—;

எந்தாய் ஸ்வாமிக்!,
யான் அடியேன்
வேறு விலகணமாக
இரந்தேன் யாசிக்கின்றேன் ;

வேகுளாது	சீற்றமின்றி
மனக்கொள்	திருவுன்னம் பற்றவேணும் ;
ஐவர்	பஞ்சேந்திரியங்கள்
அடியேனை	அடியேனை

சூர வேம் } ஒய்வில்லாதகொடிய
காகத்த } மம்ஸாகாகத்திலே
இட கருதி தன்னகினைத்த
கூற சூ } என்னைத் தங்களுக்கும்
பாகமாகக் கொண்டு
வந்த என்னைக் கிட்டி
குமைக்க தரிமவரிக்க,

குடி விட்டவரை } (நீ என்னை கல்வழிப்
படுத்துகைக்காக
ஸ்ருஷ்டி காலத்தில்
என்னிடத்தில்)
குடியிருக்கச் செய்த
அந்த இத்திரியங்களை
தேருது கம்பாமல்
உன் அடைத்தேன்—.

* * *—வேறு யானிரந்தேன்—உலகத்தில் வேண்டுகோள் இரண்டுவகைப் படும்; வேண்டினவுடனே பெறவேண்டிய நிர்ப்பந்தமின்றிக் காலக்கிரமத்தில் பெறலாம்படியான பொருள்களைப்பற்றின வேண்டுகோள் ஒன்று; வேண்டினவுடனே கிடைக்காலன்றி உயிர்தரிக்க முடியாமல் அர்ப்போதே பெறவேண்டிய பொருளைப்பற்றின வேண்டுகோள் மற்றொன்று. இவ்விரண்டுவகையான வேண்டுகோளில் இரண்டாவதுவகையான வேண்டுகோளை இப்போது அடியேன் ரெய்கின்றேனென்றவாறு. ‘வேறு’ என்பதன் கருத்து இது. பஞ்சேந்திரியங்களாற்றி படுகொலைக்காரர்களால் இனி நான் ஒரு நொடிப்பொழுதும் நலிவுபட முடியாதாதலால் இந்த சூதணத்திலே அடியேனை உனதருளால் வாங்கிவிடவேணும்மென்று பிரார்த்திக்கின்றேனென்கை.

யான் இரந்தேன்—‘இரந்தேன்’ என்றாலே போதும்; ‘யான்’ என்னும் எழுவாய் தன்னடையே வந்துபுகும்; அப்படியிருக்கவும் “யானிரந்தேன் என்றதற்கு ஒரு கருத்துண்டு; 1. “எதிர்க்குமல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததா லெனக்கேலம்மான் திரிகிக்கிரமனையே” என்னுமாபோலே என்னைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகப் படாதபாடுகள் நீ படுகிராய் என்று பிரனித்தமாயிருக்கின்றது; நன் ஸொத்துக்கு ஒரு கெடுதல் நேர்ந்தால் அருளைத்தீர்த்து மகிழ்தல் ஸ்வாமியின் கடமையாதலால் உன்னுடைய ஸொத்தாகிய அடியேனுடைய கெடுதியைத் தீர்ப்பது உனக்கே பணியாயிருந்தும் இது என்னுடைய காரியம்போலே நான் வேண்டிப்படியாயிற்றே!, ‘அந்தோ! நம் காரியத்திற்கு இவன் வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறேன்!’ என்று திருவுள்ளம் பற்றியாகிலும் இரங்கலாகாதோ? என்றவாறு. “நீ இரக்க, மறுத்துத்திரிந்த நானன்றோ இப்போது இரக்கிறேன்” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்.

எந்தாய்! வேகுளாது மனக்கோள்—நான் இப்போது வேண்டிக்கொள்வது தேவரீர் திருவுள்ளத்திற்கு மிக்க சிற்றமேயாகும்; ‘நெடுநாள் நாம் எதிர்பார்த்திருந்தபோதெல்லாம் நான் அலுக்கியது, சொப்பனமாய் இவன் இப்போது ஏதுக்கு நிர்ப்பந்திக்கிறான்?’ என்று பாசியெய்வீது திருவுள்ளம் சிறக்கடும்; அங்கனே யாகவொண்ணாது; எந்தையான முறைமையை நினைத்துச் சீருமல் திருவுள்ளம் பற்றவேணுமென்றார். “[எந்தாய்!] என்னுலழித்துக்கொள்ளவொண்ணாத ப்ராப்தியைக்கொண்டு பொறுக்கையொழிய, செய்த குற்றத்தைக்

786 பேரிய திருமொழி-சு-பத்து, உ-திரு. பொறுத்தேன் புன்சொல்நெஞ்சில்.

கணக்கிட்டுக் கைவிடலாம் மடிவீயா தேவரோடுண்டான ப்ராப்தியிருப்பது” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையார்.

தீர்ப்புடைய விவகாரத்தை அண்ணப்பன் பெற்றோர் ஆறுவேங்கரகத் தென்று தொடங்கி. இத்திரியங்குலியுடைய எண்ணம் மிகவும் பொல்லாதாபிதற்குச் சின்றது; ‘தேவரீர்க்கு எல்லாவுபமைகளும் செய்யப் பெறவேணும்’ என்று பாரித்திருக்கிற வெண்ணை அஹம்சாரமாமகாரங்களுக்கும் குடிமை செய்யும் ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டது நலிவென்றானவோ இத்திரியங்கள்; இந்த நலிவு என்னாலே பொறுக்கப் போகிறதில்லை, இன்னமும் என்னென்ன தீங்குகள் செய்ய நினைத்திருக்கின்றனவோ தெரியவில்லை; அஞ்ஞானமுடைய அம்சமெல்லாம் திருமாறு திருவிண்ணகரிலே கித்யமாகிவிட்ட பண்டாரியோத்திரதேவரீரைச் சரணம்புகுவின்றேன், காத்தருளவேணுமென்கை.

அஹ்நிணையான ஐம்பொருள்களை ஐவர் என்ற உயர்திணையாகச் சொன்னது இழிவினாலும் சிற்றத்தின் மிகுதியாலுமென்க; நினைவழுவமைதி.

குடிவிட்டவரை = “விவிஞா ஷேஹவஸவ திரீஸாராய நிவெதிதாபு—” விதிதரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய சிவேதிதும்” என்கிறபடியே உன்னை வழிபடுவதற்குப்பாங்காக உன்னாலே இங்வுடனில் குடியிருக்கச் செய்யப்பட்ட பஞ்சேந்திரியங்களென்கை. தேருது = இவை உன்னுடைய உத்தேசத்தின்படி நடவாமல் விபரீதமான மார்க்கத்திலே நடக்கத் துவிரிந்தமையால் இவற்றை நான், நம்மாமல், உன்னைவந்து பணிந்தேன். இதனால் இத்திரியங்களைத் தாம் வென்றமை வெளியிடப்பட்டதாகும். (ஏ)

தீவராய் வல்வினையார் உடனின்ன சிறந்தவர்போல் *
மேவாவேங்கரகத்து இடவற்று விரைந்துவந்தார் *
மூவா வானவர்தம்முதல்வா மதிகோள்விடுத்த
தேவா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே. (அ)

தீவராய்	{ கெருப்பையுமிழ் பெற்ற வாயையுடைய	விரைந்து வந்தார்	{ வெருவேகமுடையானவா யிருக்கின்றன;
வல்	கொடிய	மூவா	{ சிறுத்தனம் முதலிய விரைக்கன்ற
வினையார்	பாவங்கள்	வானவர் தர் முதல்வா	{ தேவாதிதேவனே!
சிறந்தவர் போல்	{ பந்துக்கள் போன்ற	மதி கோள் விடுத்த தேவா	{ சந்திரானுடைய ஆயரோத்தைப் போக்கினதேவனே!
உடன் கின்ற	{ என்னோடுபிரியாமல் கலந்து கின்ற	திரு விண்ணகர் மேயவனே!—;	
மேவா வெம் கரகத்து இட உற்று	{ பொருந்தாத கொடிய கரகத்திலே (எண்ணத்) தள்ள முயல்வ	தின் அடைந்தேன்—.	

* * * — இப்பாசரத்தில் இரண்டாமடியில் நெடுநாளாகவே ஒரு பாடப் பிழை நேர்ந்துள்ளது; “மேயா வெந்நரசுந்து இடருற்று” என்றே பலரும் ஒலுவர்; பழைத்தகங்களின்பாடி மும் இதுவேயாகக் காண்கிறது. இப்பாடம் பொருளற்றது; “இடவற்று” என்பது ‘இடருற்று’ எனப் பிழைபட்டது. (அடியேனை) மேயா வெந்நரசுந்து இட [நாகத்திலே தள்ள] உற்று விசைந்து வந்தார் என்கை. சிறப்பாட்டில் “ஆளுவெந்நரசுந்துடியேனை இடக்கருதி” என்றாப்போலே.

சிறப்பாட்டில் ஐவர் [பஞ்சேந்திரியங்கள்] எழுவாய்; இப்பாட்டில் வல் வினையார் [பாபராசிகள்] எழுவாய். வல் என்ற அடைமொழி— அப்பாவங்கள் அவசியம் அதுபளித்தே தோவேண்டுமென என்பதைக்காட்டும். தீவாய் என்னும் அடைமொழி அவற்றின் கொடுமைமையக்காட்டுந். பலவகைத் துன்பங்களை அண்டு பண்ணுகின்றன வென்றபடி. சிறந்தவர் என்றது— உடன்பிறந்தோர் மக்கள் மனைவியர் முதலான உறவினரைச் சொன்னபடி. அவர்கள் ஒருகாலும் விட்டு நீங்காதவாறுபோல இக்கொடிய பாவங்களும் எப்போதும் விட்டுப் பிரியாமலி ருந்து கொண்டு என்னை நாகத்திலே தள்ளப் பார்த்தின்றன வென்றாயிற்று.

மூலா வானவர்தம் முதல்வா! = மூலா— சிழத்தனமடையாத என்றபடி. இது வானவர்க்கும் விசேஷணமாகலாம், வானவர்தம் முதல்வனான எம்பெரு மானுக்கும் விசேஷணமாகலாம். திவ்யஸூரிகளை சிவலிப்பதுபோல் அடியேனை யும் சிவலிக்குகலாகாதோ என்பது குறிப்பு.

மதிகோள்விடுத்த தேவா! = எம்பெருமான் சந்திரனுடைய துயரைத்தீர்த்த நாக ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் அதுஸந்திக்கக் காண்கிறோம். இவ்வா லாற்றின் விவரணம் இதிலுறாஸுபரணங்களில் வந்து சிற்றறிவுக்குப் புலப்பட வில்லை. தகஷமுனிவனது சாபத்தால் கஷயமடைந்து வந்து சரணம் புகுந்த சந்திரனைச் சிவபிரான் காத்ததாக வாலாறு காண்பதுண்டு; ப்ரயோஜ்ய கர்த்தா வாகிய அச்சிவபிரானது செயலை ப்ரயோஜக கர்த்தாவான திருமால் மேல் ஏற்றிக்கூறியிருப்பதாகக் கொள்வர். அன்றியும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் சந்திர புஷ்கரிணியை வருணிக்கும் ச்லோகத்தில் “யவஸூரஃ—கஜாஸவதொவாசிவசி ஷ-ஃணீதாஃ உபுஸூயாபீயிதி தாசிவாப-யஸ்யா; அப்யாஸநோபாமகமர்ஷணீ நாம் சந்த்ரஸ் ஸுதாதிதிதிதாபஸாப.” என்றாறளிக் செய்தபடி. சந்திரபுஷ்கரிணி யில் பலகாலம் நீராடி ஸ்ரீரங்கநாதனது திருவருளால் தனது கஷயமோகம் தீரப் பெற்றான் சந்திரன் என விளங்குகலால் அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘மதிகோள் விடுத்த தேவா!’ என்றாறளிக் செய்திருக்கின்றான் என்பார். இதன் உண்மை யை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (அ)

போதார்தாமரையாள் புலவிக்குலவானவர்தம்

கோதா * கோதில்செங்கோல் குடைமன்ன ரிடைநடத்த

தூதா * தாமோழியாய் சுடர்போல் என்மனத்திருந்த

வேதா * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர் மேயவனே.

(க)

போதார் தாமரையான்	{ நல்லபோதிலே ஆலாங்க தாமரைப்பூவை இருப் பிடமாகவுடையனான பிராட்டிக்கும்	மன்னர்	{ (துரியோதனாதி) குடை } ராஜாக்களிடத்தில்
புலவி	பூமிப்பிராட்டிக்கும்	கடந்த தூதா	தூதாடந்தவனே !,
குலம் வானவர்தம்	{ சிறந்த நித்யஸூரிசூரக்கும்	கோதா	{ இன் சொற்களை மொழியாய் } உடையவனே !
கோதா	விரும்பத்தருந்தவனே !,	கார்போல்	{ விளக்கொளிபோலே ஜ்வலித்துக் கொண்டு
கோது இல் செங்கோல்	{ தடையின்றிச் செங்கோல் செலுத்துமவராய்	மன் மனத்தா	{ என்னுள்ளத்திலுறை இருந்த } நின்ற
குடை	{ கொற்றக்குடையை புடையாரான	வேதா	வேத வேத்யனே !
			திருவிண்ணகர் றேயவனே !—;
			நின் தடைத்தேன்—.

* * *—பிராட்டிமாரும் நித்யஸூரிகளும் புருஷகாமமாகச் சரணம் புது
கிறாரிதில். போதார்தாமரையான் தன்கோதா !, புலவிதன் கோதா !, குலவான
வர்தம் கோதா ! என்று போஜிக்கலாம். ‘கோதுகம்’ என்னும் வடசொல்
விகாரமடியாப் பிறந்த விளியாய் கோதா ! என்பது. ‘ப்ரிபனே !’ என்றாடி,
செவ்விக் தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையனான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு
அன்பனே !, பூமிப்பிராட்டிக்கு அன்பனே !, நித்யஸூரிக்கு அன்பனே !
என்கை. பூமிப்பெயரான புலம் என்னும் சொல்லடியாப்பிறந்த பெண்பாற்
பெயர் புலவி என்பது. அன்றியே, ‘புலவி’ என்று பிரிவுக்கும் பெயருண்டு;
போதார்தாமரையானுடைய புலவியில் — [பிராட்டியைப் பிரணயவசத்தால்
பிரிந்திருக்குங் காலத்தில்] அப்பிரிவினாலுண்டான ஊடலைத்தீர்த்துத் தேறுதல்
செய்விக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு அன்பனே ! என்னவுமாம்.

இப்படி நித்யஸூரிநாதனு யிருக்கச்செய்தேபும் ஆசரிதர்கட்காகத் தன்னை
யழியமாறிக் தூதுபோனமை சொல்லுகிறது கோதில் செங்கோற்குடைமன்ன
ரிடை நடந்த தூதா ! என்று. இங்கு ‘மன்னர்’ என்றது துரியோதனாதியரை
யென்றுங் கொள்ளலாம், பாண்டவர்களை யென்றுங் கொள்ளலாம். பாண்டவர்
களின் குடை சாமரம் முதலானவற்றையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு முத்துக்
குடை சிழந்திமேயிருந்து பூமிப்பரப்புச்செல்லாம் தாங்களே அரசர்களாய் நிர்
வஹித்துக்கொண்டு போருகிற துரியோதனாதியரிடத்திலே கழுத்தில் ஓலையைக்
கட்டிக்கொண்டு தூதெழுந்தருளினவனே !; அன்றியே, தண்ணைபிராணுடைய
திருவுள்ளத்தாலே கோதில் பெம்போற்குடை மன்னரான பாண்டவர்கட்காகத்
தூதெழுந்தருளினவனே ! என்றுமாம்.

தாமோழியாய் ! = ஆசரிதர்களான பாண்டவர்களிடத்தில் தனக்குண்டான
பகஷ்பாதம் விளங்க வார்த்தை யருளிச்செய்தவனே ! என்றவாறு. அதாவது
என்னென்னில்; ‘பாண்டவர்களும் நீங்களும் செய்யப்பார்த்தது என்?’ என்று
துரியோதனாதியரைக்கேட்ட; அதற்குத் துரியோதனன் ‘பாண்டவர்களுக்குத்

தருமபுர தருமபல்லின ஸ்வர்க்கபொகழமுண்டு; அவர்கள் ஐந்துபேர்; நாங்கள் நாலுபேர்; ஆகையாலே துமிப்பரப்பெல்லாம் எகம்புரத்தே இடம் போருமித்தனை, நாங்கள் ஒரு ஊருக்குத்துமிட்டும் கொடுப்பதில்லை' என்று சொல்ல, 'என் எண்ணம் இதுமானவீன்பு இனி யுத்தம் கடந்த மரித்தனை' என்றருளிச் செய்த மொழியாம். இது ஆச்சரிதமான பாய்லவர்களிடத்துப் பரிவுதோற்ற அருளிச்செய்த வார்த்தையாகையாலே துமொழியாம்.

கடர்போல் என்மனத்திருந்த வேதா! = 'இராயப்பர்' ஆச்சரிதபகஷபாதி யன்றோ இவன்' என்று என்மனம் உன்மேல் சுடுபட்டிருக்கு மென்றவாறு.

வேதா! நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகர்மேயவனே! = உன்னை வேதங் களிலே கொட்டுப்போலையல்லாமல் கண்டறியலை காணலாற்படி. திருவிண்ணகரிலே வந்து ஸந்திதிபண்ணியிருக்கு மிருப்பிலே வந்து சரணம் புகுந்தேனென்றா ராயிற்று. (க)

தேனார் பூம்புறவின் திருவிண்ணகர் மேயவனே *

வானாரும் மதின்குழ வயல்மங்கைமர்கோன், மருவார் *

ஊனார்வேற்கலியன் ஒலிசெய் தமிழ்மாலேவல்லார் *

கோனாய் வானவர்தங் கோடிமாநகர் கூவேரே.

(கா)

தேன் ஆர் பூம்புறவின்	{ தேன்கிழைந்த பூக்களை புடைய சோலைக்கோ புடைத்தான	ஊன் ஆர்	சரீரங்களிலே புகுவதான
திரு விண்ணகர்	{ திருவிண்ணகர்த் திருப்பதியிலே	வேல்	வேற்படையையுடையான
மேயவனே	{ நித்யவாஸஞ்செய்தருளு மெம்பெருமான் விஷயமாக,	கலியன்	ஆழ்வார்
வான் ஆரும்	ஆகாசத்தை ஊவியிருக்கிற	ஒலி செய்	அருளிச்செய்த
மதின்குழ	மதின்களாலும்	தமிழ் மாலே	இத்தமிழ்ப் பாசாக்களை
வயல்	கழுகுகளாலும்	வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
மருவார்	குழப்பட்ட	கோன் ஆய்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட சிர்வாழக ராய்க் கொண்டு
மங்கையர்	திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு	வானவர் தம்	நித்யஸூரிகளுடையதாய்
கோன்	ஸ்வாமியாய்,	கொடி	{ கொடிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்
மருவார்	பகைவருடைய	மா	செந்ததான
		நகர்	ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
		கூவேர்	அடையப்பெறுவர்.

***—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பாயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

இங்கு நின்றும் பரமபதத்துக்கு எழுந்தருளுமவர்களை அக்குள்ள நித்யஸூரிகள்
1. "ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான் தாமரென்று" என்றபடியே 'நீங்கள்

பாமபதத்தை ஆளுங்கோள்' என்பராதலால் 'கோளாய்' எனப்பட்டது. இத்திருமொழி சுற்றாரிட்ட வழங்காவிருக்குமாம் திருநாடு. (க)

அடிவாவு:—பொறுத்தேன் மறந்தேன் மாணெய்தம் பிறித்தேன் பாண் கல்லா
வேறு. தீவாய். பேரதார் தேனார் துறப்பேன்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—முன்னுத்திருமொழி,

துறப்பேனல்லேனின்பம்.

[இதுவும் திருவிண்ணகர் மங்களாசாஸ்தத்திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—ஜீழ்த்திருமொழிகளிரண்டிலும் ஆழ்வார் ஸம்ஸார தோஷங்
களை விரித்துரைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தமக்குண்டான வெறுப்பை எம்பெருமான்
ஸந்திதியில் விண்ணப்பஞ்சொழும். அதை திவர்த்திப்பிக்க வேணுமென்று
சரணம்புகுந்தும், 'இலர்க்கு இன்னமும் பூர்வவாஸையாலே விஷயப்பராவண்யம்
நிச்சேஷமாகக் கழிந்திராது; சிறிதாவது ஒட்டிக்கிடக்கும்; இன்னும் சிறிது
இவரைப்பரீக்ஷிப்போம்' என்று திருவுள்ளங்கொண்ட திருவிண்ணகரப்பன்
'ஆழ்வாரே! உம்முடைய கருத்தைத் தெளிவாகச்சொல்லும்' என்று கேட்டரு
ளினதாகக்கொண்டு, தாம் வெறுத்துக் காற்கடைக்கொண்ட விஷயம் இஃதென்
றும், பெருவிடில் முடிந்துபோம்படியான அவஸ்தையைப் பிறப்பிக்குமதான
தாமபேஷித்த புருஷார்த்தம் இஃதென்றும், திருநாட்டிற்சென்று திருவடிகளின்
கீழ்வாழ்ச்சியில் தமக்குப் பிறந்துள்ள பேரவாவையும் விரிவாக விண்ணப்பஞ்
செய்வதாம் இத்திருமொழி.

துறப்பேனல்லேனின்பம் துறவாது * நின்னுருவம்

மறப்பேனல்லேன் என்றும்மறவாது * யாணுலகில்

பிறப்பேனாக வேண்ணென் பிறவாமைபெற்றது * நின்

பிறத்தேனாதன்மையால் திருவிண்ணகரானே.

(க)

மறவாது	{	அவ்வடிவமுனை
		மறவாதவனாகி
யான்		கான்
உலகில்		எம்ஸாரத்தில்
பிறப்பேன்	{	இனிப் பிறவியெடுக்க
ஆக		எண்ணமற்றவனாயிருக்கின்றேன் ;
எண்ணென்		
பிறவாமை	{	இனிப்பிறவாதபடி
பெற்றது		பேறுபெற்ற விதுதானாம்
நின்	{	
நிறத்தேன்		உணக்கே
ஆதன்மை		ஆட்பட்டதனாலேயாம்,
யால்		

சீழ்த்திருமொழியில் “மறந்தேத ஹன்னை முன்னம்—அதனாவிடும்பைக்குழி
யிற்பிறந்தேத பெய்த்தொழிந்தேன்” என்று மறதிக்குப் பலனாகப் பிறவித் துன்பம்
பெற்றமை சொன்னார்; இதில் மறவாமைக்குப் பலனாகப் பிறவாமை பெற்றமை
சொன்னாரென்க. (க)

(2)

அறத்தமை } தவிர்த்ததனால்,
யால்
பின் அழிக்கே உன் திருவடிகளிலேயே
அழிமை } கைங்கரியம் பண்ண
சிறத்தேன் } விரியானேன் ;
உன்னை உன்னை
என் } எனது நெஞ்சினுள்ளே
மனத்தகத்தே }
திறம்பாமல் } தவறாது தரித்துக்
கொண்டேன் } கொண்டேன்.

* * *—பிராகிருதர்களான அதுகூலரிடத்தில் அதுராகமும், பிரதிகூலரிடத்தில் பகையும், ஆபாஸபந்துக்களிடத்தில் உறவும் உள்ளவரையில் எம்பெருமான் திருவடிகளில் அன்பு நிலைவிற்கமாட்டாதாதலால் அம்முன்றும் தமக்கு ஒழிந்தமைபை அருளிச்செய்து ‘தேவரீர் திருவடிகட்கே அடியேன் தருந்தவனாயினேன்’ என்கிறார். “வாரிகுதூ ஐயா னுஞ்—பரித்யக்தா மபா லங்கா” [விட்டொழிந்தேன் இலங்கையை] என்ற விரிஷ்ணோற்வாளைப்போலே அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்.

ஆர்வம், செற்றம், சுற்றம் என்ற முன்றும் ஒருவனையாலே உபாதேயம்; மற்றொருவனையாலே த்யாஜ்யம்; (எவ்வளவு பெயர்வில்;) விஷயாந்தரங்களிலே ஆசையைத்து அவை வித்திப்பதற்கான முயற்சிகள் செய்யுமளவில் அவற்றுக்கு உதவிசெய்யும் நண்பர்களிடத்தில் உண்டாகிற ஆர்வமும், அவற்றுக்குக்கெடுதல் விளைக்கிற (அல்லது, கெடுதல் விளைவிப்பவராகத் தம்மால் கருதப்படுகின்ற) பிரதிகூலர்களிடத்தில் மாந்ஸர்ப்பமும், உண்மையான உறவினரல்லாத தேவப் பந்துக்களிடத்திலும் காமிகளிடத்திலும் வைக்கிற பந்துத்வப் ப்ரதிபத்திப் பாகிற ஆர்வச்செற்றச் சுற்றங்கள் த்யாஜ்யம்; பகவத்பாகவதர்களிடத்தில் விளையும் ப்ரேமமும், பகவத்பாகவத விரோதிகளிடத்தில் விளையும் பகையும், “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையுமவரே யினியாவாரே” என்று விளையும் உறவுமுறையும் ஸ்வரூபாத்ருபமாகையாலே உபாதேயம். இங்கு “துறந்தேனார்வச் செற்றச்சுற்றம்” என்றது முற்றிகொன்ன த்யாஜ்யமானவற்றை யென்க.

துறந்தமையால் நின்னடிகட்கே அடிமை சிறந்தேன்—தவிரவேண்டுமெனவெயல்லாம் தவிரந்தமையாலே 1. “திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழுவடியேன்” என்று இயற்கையாகவே உள்ளதாக அதுஸந்திக்கப்படுகிற அடிமைத்தொழிலுக்கு அர்ஹனாய்விட்டேனென்கை. இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் பாம்போக்யம்;—“(துறந்தமையாலித்யாதி.) புறம்பே சிலரை உறவுமுறையென்றிருக்கையிறே இழவு வருகைக்கடி; அது தவிரந்தால் இப்போதாக உறவுஸம்பாதிக்கவேண்டுவதில்லையிறே; இவன் பக்கல் ஸம்பந்தம் ஸ்வாபானிகமே. பாற்றயவிஷயங்களை விட்டபோதே தொடங்கித் திருவிடையாட்டமிறே. ராவணபவநத்தைவிட்டு (ஸ்ரீவிபீஷணோற்வான்) ஆகாஸஸ்தனானபோதே ஸ்ரீமானானினிறே. அப்ராப்த விஷயங்களைவிட்ட வநந்தரம் ப்ராப்தவிஷயத்தினுடைய சாமாவதிரிலே நின்றேன். ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்துக்கு யோக்யனானேன்.”

அறம் தானுய்த்திரிவாய்—“கறவைகள் பின்சென்று கானஞ்சேர்ந்துண்போ மறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்து, உன்றன்னைப்பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்” என்றாப்போலே ஸாக்ஷாத் தர்மமே வடிவெடுத்ததுபோன்

றுள்ள தேவரீர் பலன்கொடுக்கைக்கு அவஸரம் பார்த்துந் திரியாநிற்க அடியே
னிடத்தில் வேறு சில தர்மங்கள் வேணுமோ? என்றவாறு. (உ.)

மானேய் கோக்குகல்லார் மதிபோல்முகத்துலவும் *

ஊனேய்கண்வாளிக்கு உடைந்தோட்டந் துன்னடைந்தேன் *

கோனே குறுங்குடியுள்குழகா திருநறையூர்த்

தேனே * வருபுனல்குழ் திருவிண்ணகரானே.

(ந.)

கோனே ஸ்வாமிக்!,

குறுங்குடியுள் குழகா { திருக்குறுங்குடியிலே வந்து
கலந்து கொள்ள
நிற்பவனே!,

திருநறையூர் தேனே { திருநறையூரில் தேன்போல்
பாமபோக்யனே!

வருபுனல் குழ் திரு விண்ணகரானே { பெருகுகின்ற தீர்த்தங்க
ளால் குழப்பட்ட திரு
விண்ணகரில் எழுந்தருளி
யிருக்கும் பெருமானே!,

மான் ஏய் கோக்கு கல்லார் { மான் பார்வைபோன்ற
பார்வைவாய்ப்புடைய
மாதர்களாறு

மதி போல் முகத்து உலவும் { சந்திரன்போன்ற முகத்தில்
உலாவுகின்ற

வான் ஏய் மண் உாளிக்கு { மாம்ஸமயமான கண்களாகிற
பாணத்துக்கு

உடைந்த அஞ்சி நடுங்கி

ஒட்டந்து ஒடிவந்து

உன் அடைந்தேன் { உன்னைச்
சாணமடைந்தேன்.

* * * —பாம்புக்கு அஞ்சி ஒடிவந்து விழுந்தேனென்பாரைப்போலவும்,
ராமாஸ்தரத்துக்கு நடுங்கிவந்து விழுந்தேனென்பாரைப்போலவும் மாதர்களின்
கண்களாகிற அம்புக்கு அஞ்சி வந்து நின்னடைந்தேனென்கிறார். ஸ்தரீகள்
ஆண்களை ஆகர்ஷித்துக்கொள்வது கடைக்கண்ணாக்கினாலாதலால் 'மானேய்
கோக்குகல்லார்' என்றார். அவர்களைச் சிறப்பித்தும் அவர்களுடைய முகத்தை
வருணித்தும் இவர் கூறுவது காமுகர்களின் ஸமாதியாலென்க.

ஒட்டந்து—'ஒட்டம தந்து' என்ற இரண்டு சொற்கள் 'ஒட்டந்து' என
ஒரு சொல்லாயிற்று: சிதைவு; ஒடிவந்து என்றபடி.

குழகன்—மஹானாயிருக்கும் தனது மேன்மையைப்பாராமல் சிறியாரோடுங்
கலந்து பழகுமவன் என்கை.

திருநறையூர்த் தேனே!—“பட்டர் 'திருநறையூர்ப் பெருக்குக்குச் சினை
யாறு படுகிறது கடாய்' என்றருளிச்செய்வர்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.
இதன் அழகிய கருத்தை அறிவீர்களோ? வேண்டின்; திருவிண்ணகர்த்
திருப்பதிவிஷயமான இத்திருமொழி முடிந்தவுடனே “கண்ணுஞ்சுழன்று”
என்ற திருமொழி தொடங்கிச் “சினவிற்செங்கண்” என்ற திருமொழியளவும்
துறுபாசங்களாலே திருநறையூரை அதுபவிக்கப்போகிறாரே ஆழ்வார்; அதற்
குள்ளே இப்போது 'திருநறையூர்த் தேனே' என்று அத்திருப்பதியைப்பற்றி
பர்ஸ்தாவம் செய்வானேன்? என்று நஞ்சியர் போல்வார் பட்டரைக் கேள்வி

கேட்டனர் போலும்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த மதுமாற்றமாமிது; இதன் கருத்து யாதெனில்; ஆற்றில் பெருவெள்ளம் வரப்போவதற்குமுன்னே ஆறு பொசுந்துகாட்டுவது வழக்கம்; அதுபோலே, தூறு பாகரங்களாலே திருநறையூர்த் திருப்பதி யநுபவமாகிற மஹா பாவாஹம் ஸமீபித்திருப்பதனால் அதற்கு முன்னடைபாளமாகத் திருநறையூர்த்தேனே! என்று இவ்வாறு பொசுந்துகாட்டுகிறது கிடாய் என்கை. இங்ஙனே மிக அழகிய அர்த்தம் பட்டர் திருவுள்ளத்தில் தானே தோன்றும். (சு)

சாந்தேந்துமென்முலையார் தடந்தோள்புணரீன்ப வேள்ளத்
தாழ்ந்தேன் * அருநரசுத்தழந்தும் பயன்படைத்தேன் *
போந்தேன்புள்ளணியனே உன்னையெய்தி யென்தீவினைகள்
தீர்த்தேன் * நின்னடைந்தேன் திருவிண்ணகரானே. (சு)

திரு விண்ணகரானே!—;	அரு நரசுத்த அழந்தும் பயன் படைத்தேன்	நொடிய ஸம்ஸாரகரத்தில் அழுந்திக்கிடப்பதற்கு பலனைப் பெற்றேன்;
சாந்து ஏந்தும் மெல் முலையார்	குங்கும மனிந்த மெல்லிய முலையனை புறாடாறான மாதுகனது	
தட தோள்	பருத்ததோள்வனோடே	புண்ணியனே
புணர் இன்பம் (வெள்ளத்து)	அணைவதனாலுண்டாகும் இன்பசாகரத்தில்	புண்யமே அடிவெடுத்த திருக்கும் பிரானே!
ஆழ்ந்தேன்	(கீழ்நாட்களில்) முழங்கிடந்தேன்; (அதனால்)	போந்தேன் நின் அடைந்தேன்
		(உன் திருவடிவாரத்திலே) வந்து சேர்ந்தவனாய் உன்னையடைந்தேன்;
		உனனே எய்தி உன்னைக் கிட்டி
		என் தீ வினைகள் தீர்த்தேன்
		எனது கொடும்பாவங்கள் தொலையப்பெற்றேன்.

* * *—கீழ்நாட்களெல்லாம் அதிபாயமாய்க் கெட்டுப்போனேன்; பாழாய்ப் போனேன்; கிற்றின்பநுகர்ச்சியிலேயே ஆழ்ந்து நாகத்திலே அழுந்தி மരിക്കப் பார்த்தேன்; தைவாதீனமாய் உண்டேன், உன் திருவடிகளைச் சேர்ந்து உய்யும் வழிகண்டேன் பிரானே! என்கிறார்.

விஷயபோகங்களைக் காறியுமிழ்ந்து பசுவத்திஷயத்திலே வந்து சேர்ந்த ஆழ்வார் ஹேயமான அந்நிஷயங்களைப்பற்றிச் சாந்தேந்து மென்முலையார் என்றும் தடந்தோள்புணரீன்ப வேள்ளமென்றும் பிரகடனக்கும் காலம்பிறக்கும் படியாக வதுக்கு வருணித்துப்போகிறார்? என்று சிலர் பட்டரைக்கேட்டார் களாம்; அதற்கு அவர் அருளிச்செய்ததாவது—உலகத்தில் வாக்குப்படைத்த வர்கள் பலவகைப்படுவர்; சிலர் உள்ளதை உள்ளபடியே பேசுவார்கள்; சிலர் சிறந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கினாலும் தங்களுடைய வாக்கின் திறமை போராமையினால் குறைபடப் பேசுவார்கள்; சிலர் நாகீறுடைமையினால் அற்பவிஷயங்களையும் எனக்கப் பேசுவார்கள்; இப்படி பேசுநில் பலவகைகளுண்டு.

பேசுகிறவர்களின் வாக்கின் போக்கை அநுஸரித்து விஷயங்கள் சிறுத்துப் போவதும் பெருத்துப்போவது முண்டு. திருமங்கையாழ்வாருடைய நாவீறு லோகவிலக்ஷணமாகையால் அற்பவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும் பெருக்காறு பெருகுமாபோலே யிருக்குமேயன்றி அவ்விஷயங்களின் சிறுமைக்குத் தக்கபடி சிறுத்திராது இவருடைய சொற்போக்கு. 'வாணிலா முறுவல் சிறு ததல் பெருந்தோள் மாதரார்வனமுலை' என்றப்போலே பெருத்திருக்கும்; ஆகவே, விஷயங்கள் அற்பமென்பதில் தடையிலலை; இவருடைய வாக்குப் பரமகம்பீரமாகையால் அற்பவிஷயத்தையும் கனக்கப்பேசுகின்றது—என்றும்.

இங்கே வியாக்கியான வாக்கியம் காண்பின்;—“விஷயங்களை விட்டு இவ்வருகே போந்தவிவர் வீதராகர்க்கும் ஸ்ப்ருதஹ பிறக்கும்படி சொல்லுவாடுனன்?” என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய நீ “முரிக்குக் கிழக்கு” என்னும் போதும் இங்ஙனல்லது இராதாகாண் திருமங்கையாழ்வார் நாவீறு’ என்றருளிச்செய்தார்.

கிடாம்பியம்மாள், சிறியாண்டான்பெருமாள் பணித்தானாகப் பல காலும் சொல்லும்; ‘நாம் சொல்லுகிற வாசகங்களையன்றோ பட்டரும் வ்யவஹரிக்கிறது! என்றிருக்கவொண்ணாது, அங்குத்தைக்கு ஏற்றமுண்டு. முன்னே நின்ற தூணை நாம் தூணென்றவாறே சிராயய்த்தோற்றும்; பட்டர் சொன்னவாறே நுளிரும்முறியுமாய்த் தோற்றும்’ என்று.”

தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்ந்தேன்—“சூநொடியுலா” என்கிற உபநிஷத்தின்படியே பசுவத்துபவமொன்றே இன்பவெள்ளமென்று கைகண்ட இவ்வாழ்வார், துன்பவெள்ளத்தை இன்பவெள்ளமென்கிறது அதிலே மயங்கி யிருக்கும் உலகத்தாருடைய கருத்தாலேயென்க. இன்பவெள்ளம்போல் பிரமிக்க விரும்புபது கொண்டு.

(ச)

மற்றோர்தேய்வமெண்ணென் உன்னைமென்மனத்துவைத்துப்

பேற்றென் * பேற்றதுவும் பிறவாமையெம்பெருமான் ! *

வற்றாள் கடல்கூழ் இலங்கை யிராவணனைச்

சேற்றாய் ! * கோற்றவனே ! திருவிண்ணகரானே !

(ரு)

§ முரிக்குக்கிழக்கு—அஸாரம் எனற்படி. முரியாவது அணை; அதற்குக்கீழ்ப்பட்ட றுலம் கழிவடை நீராய் அஸாரமாயிருக்குமென்று கொண்டு, அஸாரமென்றும் பொருளில் ‘முரிக்குக் கிழக்கு’ என்று பிரயோகமாயிற்றென்ப. ‘மேற்கு கிழக்கு என்னும் போதும்’ என்று சிலர் பாடங்கொள்வது முண்டு. அதாவது, இன்னவிடம் மேற்கு, இன்னவிடம் கிழக்கு என்று ஒருவர் சொல்லவேண்டில் அதில் ஒரு வர்ணையுமின்றியே ‘மேற்கு கிழக்கு’ என்றே சொல்லவேண்டியதாகும்; ஆனால் அந்நேபே திருமங்கையாழ்வார் வாக்கி னால் சொல்லுவதாயிருந்தால் விலக்ஷணமாகவே யிருக்குமென்கை.

வற்றா நீள் } ஒருநாளும் வற்றாத
கடல் சூழ் } பேரியகடலால் சூழப்பட்ட
இலங்கை ஸங்காபுரியில்
இராவணனை ராவணனை
செற்றாய் கொன்றொழித்தவனே !,
கொற்றவனே தேவாதிதேவனே !
திரு விண்ணகரானே !—;
மற்று ஓர் } வேறொரு தெய்வத்தை
தெய்வம் } நெஞ்சிலும்
வண்ணேன் } நினைப்பேனல்லேன் ;

எம்பெருமான் ஸ்காமிந் !,
உன்னை உன்னை
வன் மனத்தி } எனது நெஞ்சில் இருத்தி
வைத்து }
பெற்றேன் ஒரு பேறுபெற்றேன்;
பெற்றதுவும் { அப்படி நான் பெற்ற
பேறுகது
பிறகாமை இனிப் பிறப்பில்லாமையே.

* * *—ஒருவராலு மழிக்கவொண்ணாத அரணையுடைத்தான இலங்கையை நீறுபடுத்தி இராவணனையும் வேரோடே களைந்தொழித்தாப்போலே அடியேனுடைய பிரதிபந்தகங்களை யெல்லாம் தொலைத்தருளின பெருமானே ! நான் ஆச்சரியிக்கத்தகுந்த தெய்வம் வேறொன்று இருப்பதாக நெஞ்சிலும் நினைவேன் ; ஸர்வஸ்வாத் பரானுவரணையே நெஞ்சிலதாங்கி அலப்பலாபம் பெற்றேன் ; என்ன பேறுபெற்றேனென்னினில், தேவதார்தரங்களை ஆச்சரியிப்பதற்கு ஒருகால் காரணமாகக்கூடிய ஜன்மமும் தொலைப்பெற்றேன் ; திருவிண்ணகரிற் எண்ட காட்சியிலே பெற்ற பேறுகாண் இது. (௫)

மையொண்கருங்கடலும் நிலனும்மணிவரையும் *
செய்யகடரிரண்டும் இவையாயநின்னை * நெஞ்சில்
உய்யும்வகையுணர்ந்தேன் உண்மைமாலினி * பாதும்மற்றோர்
தெய்வம்பிறிதறியேன் திருவிண்ணகரானே ! (௬)

திரு விண்ணகரானே !—;

மை ஒண் கரு } மைபோன்ற அழிவொழி
கடலும் } கறுத்திருக்கின்ற
ஸமுத்தரமும்
நிலனும் பூமிமும்
மணி வரையும் சிறந்த பரிசுதங்களும்
செய்ய } அழிய சக்தா
இரண்டு } ஸூரியாகனம்
கடரும் }
இவை ஆய } ஆகிய இப்பொருள்களாய்
விண்ண } விரிந்து நிற்கிறவுண்ணை

நெஞ்சில் நெஞ்சினால்,
உய்யும் வகை நான் உற்றியிருப்படி
உண்மையால் } உன்னபடி தெரிந்து
உணர்ந்தேன் } கொண்டேன் !
இனி இப்படியான பின்பு
மற்று இதற்குமேலே
பிறிது ஓர் } எம் விதமான
தெய்வம் } தேவதார்த்தத்தையும்
யாதும் } நினைக்கமாட்டேன்.
அறியேன் }

* * *—சீழ்ப்பாட்டில் “மற்றோர் தெய்வமெண்ணோன்” என்றதை நேறது வோடே உபபாதிக்கொரிநில். திருவிண்ணகர்ப்பெருமானே !, ஸப்தஸாகரங் கள், அவற்றால் சூழப்பட்ட பூமி, அதற்கு ஆணியடித்தாற்போலே யிருக்கிற ருலாசலங்கள், சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய கடர்ப்பொருள்கள் ஆகிய இவை

யெல்லாம் நீயே ; உன் உருவமே இவையெல்லாம் என்று நான் கன்குணரப் பெற்றேனாதலால் ஸர்வசரீரியான உன்னைவிட்டு உனது சரீரமான தேவதாந்தரங் களைத் தெய்வமாக நெஞ்சில்தான் நினைப்பனோ? இதுவரையில் நான் அழிந்து போனதுபோலல்லாமல் இனி உஜ்ஜீவிக்க ப்ராப்தனாயினேனாதலால் உன்னைத் தெரிந்துகொண்டேன் என்றாராயிற்று. (க)

வேறேகூறுவதுண்டு அடியேன்விரித்துரைக்கு
மாறே * நீபணியாதடை நின்றிருமனத்து *
கூறேன்நெஞ்சுதன் னால் குணங்கொண்டு * மற்றோர்தெய்வம்
தேறேனுன்னையல்லால் திருவிண்ணகரானே ! (எ)

திரு விண்ணகரானே !—;

அடியேன்—;

வேறே விலகணமாக

கூறுவது } விண்ணப்பஞ்செய்வதொரு
உண்டு } வார்த்தையுண்டு ;

விரித்து உரைக்கும் } (நான்) விரிவாகக்கேட்க
ஆறே } வேண்டும்படி நியமியாமல்
நீ பணியாது }

நின் திருமனத்து } உன் திருவுள்ளத்தில்

அடை } ஸாரமாகக்
கொண்டருள்
வேணும் ;

உன்னை } உன்னையொழிய
அல்லால் }

மற்று ஒர் } வேறொரு தெய்வத்தை
தெய்வம் }

கூறேன் } வாய்விட்டுச்
சொல்லமாட்டேன் ;

குணம் } (அவர்களிடத்தில்)
கொண்டு } குணவிசேஷத்தைக்
கண்டாடுகிறேன்

நெஞ்சு } நெஞ்சினால்
தன்னால் }

தேறேன் } (அவர்களை ஆச்சரியனியராய்)
விச்வஸிக்கமாட்டேன்.

* * *—அடியேன் வேறே கூறுவதுண்டு=தோற்றினபடி கும்பலில் சொல்லுகிற வார்த்தைபோலல்லாமல் இவ்வார்த்தை சஹஸ்யமாய் மிக முக்கியமாக விண்ணப்பஞ்செய்வதென்றே சொல்—.

விரித்துரைக்குமாறே பணியாது=தேவரீர்க்கும் அடியேனுக்கும் நடக்கிற ஸம்வாதம் கீதாசாஸ்த்ரம்போலே விரிந்திருக்கவொண்ணாது ; அதாவது—கீதையிலே முடிவாக அருளிச்செய்த சரமர்லோகத்தை முதலிலேயே அருளிச்செய்திருந்தால் அவ்வளவு உச்சரிவு கிளைத்தாகுது ; தேவரீர் ஒன்று சொல்ல, அதற்கு அர்ஜுநன் கலங்கிப் பல கேள்விகள் கேட்க, அவற்றுக்கு தேவரீர் உந்தர மருளிச்செய்ய, அதற்குமேலும் பலபல சங்கைகள் தோன்றி அர்ஜுநன் கேள்விகள்கேட்க, இப்படியே கீதாசாஸ்த்ரம் விரிந்ததாயிற்று ; அப்படியல்லாமல் இப்போது தேவரீர் ஸாரமாகத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும் ; அதற்குமேல் அடியேன் ஒன்றும் வாழ்த்தற்கும்படி யிருக்கவொண்ணாது ; “லலிதொலி மக வலம்பெஹம் கரிஷெ” வஹம் தவ = ஸ்துதேதாஸ்ய கதஸந்தேஹ : கரிஷ்யே வசநம் தவ” [சஞ்சலமற்று கிலைபெற்றேன், ஸந்தேஹங்கள் தீர்ந்தேன், தேவரீர்

சொன்னபடியே செய்கிறேன்] என்று கையெழுத்திடும்படி அருளிச்செய்ய வேணும்மென்கை. 'ஆழ்வார்! உம்மைத் திருவடி. சேர்த்துக்கொண்டேன்' என்றருளிச் செய்யவேணும்மென்பதே தேர்ந்த பொருள்.

அடியேன் வேறுகதியற்றவனாகையால் இவ்வருள் செய்தே நீரவேணும்மென் கிருர் பின்னடிகளில். (எ)

முனிந்தீந்த வெங்கடத்து முரிப் பெருங்களிற்றால் *
வினிந்தீந்தமாமரம்போல் வீழ்த்தாரைநினையாதே *
அனித்தோர்ந்தசிந்தை நின்பாலடியேற்கு * வானுலகம்
தேளிந்தேயென் றெய்துவது திருவிண்ணகரானே ! (அ)

திரு விண்ணகரானே !—;		நினையாதே	நினையாமல்
முனிந்து தீந்த	உலர்ந்து திஞ்சுபோன	நின்பால்	உன்னிடத்தில்
வெம் கடத்து	வெவ்விய பாலைநிலத்திலே	அனிந்து	கனிந்து தெளிந்த
முரி பெரு	வலிய பெரியயானையினால்	ஒர்த்த சிந்தை	மனமுடையேனான
களிற்றால்		அடியேற்கு	எனக்கு
வினிந்து	தன்னப்பட்டு	தெளிந்து	இந்த ஸம்ஸாரக்
தீந்த	கெட்டுப்போன		கலக்கங்கள் நீங்கி
மா மாம்	பெரியமாங்கள்போல்	வான் உலகம்	பரமபதம் அடைபும் நாள்
போல்		எய்துவது	
வீழ்த்தாரை	தொலைந்துபோனவர்களை	என்று	எதுவோ ?

* * *—தீவ்ஷணமான மருகார்த்தாரத்திலே வலிதான ஒரு யானையாலே தள்ளப்பட்டு உருமாய்ந்து போகிற பெரிய மாங்கள் போலே இவ்வுலகில் எத்தனையோ பலசாலிகள் கருமங்களாலே முடிக்கப்பட்டு முடிந்துபோகிறார்கள் னாதலால் இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரத்தை ஒரு பொருளாக மதியாமல் பரம தயானுவான தேவரீர் பக்கலிலே நெஞ்சைச் செலுத்தியிருக்கு மடியேனுக்குப் பரமபதம் கிடைக்கும் நாள் எதுவோ அந்நாளை யருளிச்செய்யவேணும் திரு விண்ணகரப்பனே !—என்கிருர்.

முனிந்து + தீந்த, முனிந்தீந்த; வினிந்து + தீந்த, வினிந்தீந்த. (சங்கு + கதை, சங்கதை என்றாவதுபோல.) வெம் கடம்—கரோமான பாலைநிலம். இந்த ஸம்ஸாரமே முனிந்தீந்த வெங்கடமாகவும், கருமங்களே முரிப்பெருங்களிற்கு வும், மாண்டொழிந்த அரசர்கள் வினிந்தீந்த மாமரமாகவும் கொள்க (அ)

சோல்லாய்திருமார்பா! உனக்காகித் தொண்பேட்ட
நல்லேனை * வினைகள்நலியாமை நம்புகம்பீ! *
மல்லா! குடமாடி! மதுகுதனே! * உலகில்
தெல்லாநல்லிசையாய்! திருவிண்ணகரானே ! (க)

திரு விண்ணகாரானே!—;	திரு ஶார்பா	{ பிராட்டியை மார்வில் உடையவனே!,
மல்லா மிடுக்குடையவனே!	சொல்லாய்	{ அடியேனுக்கு மறமொழி கூறியருளவேணும்;
குடம் ஆட குடக்கூத்தாடினவனே!	உனக்கு ஆகி	உன்விஷயத்தில்
மதுருதனே { மதுவென்றும் அகரணைக் கொன்றவனே!	தொண்டு பட்ட	{ அடிமைப்பூண்ட
உருகில் செல்லா { லோகத்தில் கடையாடாத [அபூர்வமான]	கல்லேனை	விவகூணருளவென்னை
நல் இசையாய் { நல்ல கீர்த்தியை புடையவனே!	வினைகள் நலியாமை	{ பாவங்கள் தொந்தரவு செய்யாதபடி
நம்பி பரிபூர்ணனே!,	நம்பு	ஆதரித்தருளாய்.

* * *—அடியேனுடைய குற்றங்களையும் நற்றமாக உபபாதிக்கவல்ல பிராட்டி இணைபிரியாதிருக்கும்போது அடியேனுக்கு என்னகுறை? திருமாலே! மிடுக்குடையவனே! மிடுக்குக்குப் போக்குவிடாத குடக்கூத்தாடினவனே! பரிபூர்ணனே! மதுவைக்கொன்றவனே! லோகவிலக்ஷணமான புகழையுடைய திருவிண்ணகாரப்பனே! சோதிவாய் நிறந்து ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்ய வேணும்; தேவர்க்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற நன்மையையுடைய அடியேனைக் கருமங்கள் நெருக்காதபடி ஆதரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

திருவாய்மொழியில் (10—2—1.) “கெடுமிடராயவெல்லாம்” என்ற பாசுரத்தின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் பட்டருடைய ஐதிஹ்யமொன்று அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது, அது இங்கே அதுஸந்திக்கவுரியது; அதாவது—ஒருநாள் அழகிய மணவாளன் வேட்டைத்திருநாளுக்காக ஓர் ஆற்றங்கரையிலே எழுந்தருளியிருந்தார்; அங்கே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுந் தாமுமாய் பட்டர் எழுந்தருளியிருந்து பெருமாள் வடிவழகிலே ஈடுபட்டு அழகிய ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளிச்செய்து கொண்டிருக்கையில், சில அரஸிகள் வந்து ‘ஸந்த்யாகால மாயிற்று’ என்று விண்ணப்பம் செய்தார்கள்; ஸந்த்யாவந்தமும் அதுஷ்டிக்க வேணுமாயினாலே அதற்கு இடையூறாயிருக்கும் உபந்யாஸத்தை நிறுத்தியருள வேணுமென்பது அவர்களுடைய கருத்துப்போலும்; அப்போது பட்டர் ‘நாம் பெருமாளழகிலே துவக்குண்டு இன்றொருநாள் அதுஷ்டாஸத்தில் சிறிது விளம் பித்தோமென்றால் யமனுடைய ஓலையிலே இது ஒரு குற்றமாக ஏறமாட்டாது காணும்; உனக்காகித் தொண்டேபட்ட நல்லேனை வினைகள் நலியாமை நம்பு கம்பி’ என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பாசரம் அறியீர்களோ? அவனுக்காகத் தொண்டுபட்டுப் போதுபோக்குமவர்களை வினைகள் நலியுமோ? இத்யாதிகள் அருளிச்செய்தாராம்.

மூன்றாமடியில், “மல்லார் குடமாக” “மல்லாற் குடமாக” “மல்லா! குடமாக” என மூன்று பாடங்கள் உண்டு; மல்லா! என விளியான பாடமே

மிகவழங்குவது. குடமாடி. 1 = தலையில் குடங்களை வரிசையாக அடுக்கிவைத்துக் கொண்டு அவை அசையாமல் நர்த்தனஞ்செய்வது குடக்கூத்தாம். (க)

தாரார் மலர்க்கமலத் தடஞ்சூழ்ந்த தண்புறவின் *

சீரார் நெடுமுகில் திருவிண்ணகராளை *

காரார் புயற்றடக்கைக் கலியனொலிமலை *

ஆராரிவைவல்லார் அவர்க்கல்லல் நில்லாவே. (கௌ)

தார் ஆர் மலர் { இதழ்மிக்க
பூக்களை யுடைத்தான
கமலம் தடம் தாமரைத்தடாகங்களினால்
சூழ்ந்த ... சூழப்பட்ட

தண் புறவின் { குளிர்ந்த தோட்டங்களை
யுடையதாய்

சீர் ஆர் நெடு { செல்வம் மிக்க நீண்ட
முகில் { வீதிகளை யுடையதான

திரு விண் { திருவிண்ணகரிலே
ணகராளை { எழுந்தருளியிருக்கிற
அப்பன் விஷயமாக,

கார் ஆர் புயல் { காளமேகம் போன்ற
தட நக { ஒள்தார்யத்தையுடைய
கலியன் { நீண்டகைகளை யுடைய
ரான திருமங்கையாழ்வார்

ஒலி { அருளிச்செய்த

மலை { சொல்லமையாகிய

இவை { இப்பாகாங்களை

ஆர் ஆர் { வைரெவர்
'உல்லார்' { ஒதுகின்றனரோ,

அவர்க்கு { அவரவர்கட்கு

அல்லல் { பாவங்கள்

நில்லா { தங்கமாட்டாமல் ஒடிப்போய்
விடும்.

* * *—இதழ்மிக்க பூவை யுடைத்தான தாமரைத்தடாகங்களாலே சூழப் பட்ட குளிர்ந்த சுற்றுட்டிமேதரங்களை யுடையதும் செல்வம் மிகுந்த பெரிய திருவீதிகளை யுடையதுமான திருவிண்ணகரிலே எழுந்தருளியிருக்கிற தன் னொப்பாரில்லப்பன் விஷயமாகப் பரமோதாரான திருமங்கைமன்ன னருளிச் செய்த இத்திருமொழியை ஒதுமவர்கள் பாராட்டிநீர்தாலும் அவர்களிடத்தில் எவ்விதமான துக்கமும் நிற்கமாட்டாநென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டி னுரையிற்று. (கௌ)

அடிவரவு:—துறப்பேன் துறந்தேன் மானேய் சாந்து மற்றோர் மை கேறே னுளித்தீந்த சொல்லாய் தாரார் கண்ணும்.

முன்னுந் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து—நாலாந்திருமொழி,

கண்ணுஞ்சுழன்று.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் “கோணே குறுங்குடியுள்குழகா திரு நறையூர்த்தேனே!” என வந்தவிடத்தில் “திருநறையூர்ப் பெருங்குக்குச் சிணையாறு படுகிறது கிடாய்” என்றன்றோ பட்டர் அருளிச்செய்தது; அப்படியே திருநறையூர் விஷயமான நூறு பாசரங்களாகிற பெருவெள்ளம் பெருகத் தொடங்குகின்றது இப்போது. இத்திருமொழி தொடங்கி மேல் ஏழாம்பத்தில் மூன்றாந்திருமொழி முடிய [திருச்சேறைப்பதிகம் வருமளவும்] திருநறையூரில் சுடுபட்டு அருளிச்செய்யும் திருமொழிகளாம்.

ஆழ் மூன்று திருமொழிகளில் திருவிண்ணகரப்பன் திருவடிகளிலே தம் முடைய ஆர்த்தியைப் பரக்க விண்ணப்பஞ்செய்தார்; இப்போதே இவ்விருள் தருமாஞாலத்தையிட்டுத் திருநாடுசேரப் பாரித்தார்; எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! திருநாட்டுக்குப் போவியான திருப்பதிகள் இங்கேயிருக்க அங்குப்போகத் துடிப்பதேன்? நாளடைவிலே போகலாம்; திருநறையூரின் போக்யதையைப் பாரும்; இதிற்காட்டிலும் பரமபதத்தில் விசேஷமுண்டென்று நீனைக்கிறீரோ?’ என்ன, அப்படியாகில் இவ்விடத்தே அதுபவிக்கிறேனென்று இழிகுறார். *

கண்ணுஞ்சுழன்றுபீளையோடு ஈகைவந்தேங்கினால் *

பண்ணின்மொழியார் பையநடமி னென்னுதமுன் *

விண்ணும் மலையும் வேதமும்வேள்வியுமாயினான் *

நண்ணுநறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே.

(க)

பீளையோடு	பிளிச்சையோடுகட
கண்ணும்	} கண்கள் சுழலமிட்டு
சுழன்று	
ஈகை வந்து	சேரையுமேலிட்டு
வங்கினால்	தளர்ச்சியடைந்தால்,
	(அப்பொழுது)
பண் இன்	{ இசைப்பாட்டுபோல்
மொழியார்	
	இனிமையான வாய்
	மொழியையுடையமாதர்
	(கம்மைகோகதி)
பைய நடமின்	{ ‘மெல்ல நடந்துசெல்லங்
என்னுதமுன்	
	கள்’ என்று (கிஸ்
	சரித்துச்) சொல்வதற்கு
	முன்.

விண்ணும்	ஆகாசமும்
மலையும்	பர்வதங்களும்
வேதமும்	வேதங்களும்
வேள்வியும்	யாகங்களும்
ஆயினான்	{ தானையாயிருக்கு
	மெம்பெருமான்
நண்ணும்	விரும்பியுறையுமிடமான
நறையூர்	திருநறையூரை
நெஞ்சமே	ஒ மனமே!
நாம்	{ நாம் வணங்குகோம்;
தொழுதும்	
எழு	எழுத்திரு.

போகிறாயே!’ என்று பிறனைப்பார்த்துரைத்தால் சீறிப்புடைப்பன் என்று அஞ்சுமவர்கள் ‘ஐயோ! நாம் பாழாய்ப்போகிறோமே!’ என்று தன்மையாகச் சொல்லிக்கொள்ளுதல் உலகவழக்கிலும் காணத்தக்கது. (க)

கோங்குண்குழலார் கூடியிருந்துசிரித்து * நீர்
இங்கென்னிருமி யெம்பால்வந்ததென் றிகழாதமுன் *
திங்களேரிகால் செஞ்சுடராயவன் தேசுடை *
நங்கள் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழுநெஞ்சமே. (உ)

கோங்கு உண் } மணம்பொருந்திய கூந்தலை
குழலார் } புடைபரான மாதர்
கூடி இருந்து } உட்டமாகத் திரண்டிருந்து
சிரித்து } பரிஹாஸம்பண்ணி
நீர் } நீங்கள்
இருமி } இருமிக்கொண்டு
இங்கு } இவ்விடத்தில்
எம்பால் } எங்கு
வந்தது } எங்கு
என் } எதுக்காக?
என்று } என்று திரஸ்கரிப்பதற்கு
இகழாத முன் } முன்னே,—

திங்கள் } சந்திரனும்
எரி } அக்டிபும்,
கால் } காற்றும்
செம் கூடர் } ஸூரியனும்
ஆயகன் } { சூரிய இப்பொருள்களா
யிருக்கும் எம்பெருமா
லுடையதும்
தேச உடை } தேஜஸ்ஸையுடையதும்
நங்கள் } { நமக்குப்
புகலிடமான துமான
நறையூர் } திருநறையூரை
நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—:

* * *—லொக்குலொக்கென்று இருமிபினைக்குங்காலத்திலும் பூர்வவாஸநையாலே வேசிகளின் விடுகளை நோக்கியே செல்ல வேண்டுமே; அப்போது பரிஹாஸம் பண்ணுவதற்காக அவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி ‘ஐயோ! முற்ற மூத்த கிழவனாரே! இருமிக்கொண்டே எங்கு வருகிறீர்? எதற்காக நம்மிடம் வருகிறீர்?’ என்று அநாதரித்துச்சொல்லும் வார்த்தைகள் செளிப்படுவதற்கு முன் திருநறை பூர் தொழுவது நன்று.

கோங்குண்குழலார்—(வண்டிகள் படிந்து) தேனைப்பருகப்பெற்ற கூந்தலை புடையார் என்னையுமாம். அவர்கள் பரிஹாஸித்தல் நள்ளர்மேயேயாம் ‘இப்படியும் ஒரு கூந்தலழகுண்டோயுலகில்!’ என்று வருணிப்பர் காமுகர் என்பது இதில் தோன்றும்.

‘தேஜஸ்’ என்னும் வடசொல் தேசு எனத் திரிந்தது. (உ)

கோங்கார்துழலார் கூடியிருந்துசிரித்து * எம்மை
எங்கோலமையா! என்னினிக்காண்பதென்றதமுன் *
செங்கோல் வலவன்தான் பணிந்தேத்தித் திகழுமார் *
நங்கோன் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழுநெஞ்சமே. (ங)

கொங்கு ஆர் குழலார்	{ (தலைப் பூக்களில்லின்றும் பெருகின) தேன்கிறைந்த கூத்தலைபுடைய மாதர்	என்னுத முன்	{ என்று திரஸ்கரிப்பதற்கு முன்னே,
ஈடி இருந்து	திரளாக இருந்து	செங்கோல் வலவன் தான்	{ அரசாட்சிபுரிந்த சோழராஜன்
சிரித்த	பரிஹாஸம்பண்ணி	பணிந்து	ஆசாயித்து
ஐயா	‘ கிழவனாரே !	எத்தி	அதித்து
இனி	{ இப்படி நீர் கிழத்தன மடைந்த பின்பு	திகழுர் ஊர்	{ விளங்கப் பெற்ற நிவ்யதேசமாய்
எம்மை	எங்கோயும்	கம் கோன்	எம்பெருமானுடையதான்
எம் கோலம்	{ எங்களுடைய அலங்காரத்தையும்	நறையூர்	திருநறையூரை
என் காண்பது	ஏதுக்காகப் பார்ப்பது ?	நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே ! எழு...	

* * *—ஒன்றுக்குமுதலாதபடி உடல் மெலிந்து தளர்ந்தொழிந்தாலும் நப்பாசையாலே அங்குச்சென்று அவர்களது இயற்கையழகிலே கண்ணைவப்பதும் ஆபரணதிகளாலுண்டான ரொயற்கையழகிலே ‘கண்ணைவப்பதுமாயிருப்பர்களே ; அப்போது அவர்கள் * ிளேசோரக் கண்ணிடுங்குப் பித்தெழ முத்திருமித் தாள்கள்கோவத் தம்மில் முட்டித் தள்ளிநடக்குமிப்பருவத்திலே நீர் எங்களுடம் பையும் எங்களழகையும் நோக்குவது ஏதுவது?’ என்று வசவர்கள் ; அப்படிப் பட்ட நிலைமை நேருவதற்கு முன்னமே திருநறையூரைத் தொழுது நன்று.

செங்கோல் வலவன் தான்பணிந்தேத்தித் திகழுமுர் = திருவல்லிக்கேணியில் தொண்டையர்கோன் போலவும், பாமேச்சா விண்ணகரத்தில் பல்லவன் மல்லையர்கோன் போலவும், அட்டபுகரத்தில் வயிரமேகன் போலவும், நந்திபுர விண்ணகரத்தில் நந்திவருமன் போலவும் இத்திருப்பதியில் செங்கனான் கோச் சோழன் அபிமானியாபிநுப்படுனன்ப. மேல் “அம்பாமும் பெருகிலனும்” என்ற திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாசரத்திலும் இது அருளிச் செய்யப்படுவது காண்க. நாட்டை ஆண்டுகொண்டு அஹங்காரியாய்ப் போதுபொக்க வேண்டிய வனும் இத்தலத்திற் பணிந்து உய்யபெற்றமை விளங்கச் செங்கோல் வலவன் தான் என்றார். (க.)

கோம்புமரவமும் வல்லியும் வென்றநுண்ணேரிடை *

வம்புண்குழலார் வாசலடைத்திகழாதமுன் *

சேம்போன்கமுகினந்தான் கனியுஞ் சேழுஞ்சோலைகுழ் *

நம்பன் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழுநெஞ்சமே.

(சு)

கொம்பும்	வஞ்சிக் கொடியையும்	நுண்	துட்பமாய்
அவமும்	ஸர்ப்பத்தையும்	வர்	அழகியதான்
வல்லியும்	இளங்கொடியையும்	இடை	இடையையுடையரும்
வென்ற	தோற்கடித்த		

வம்பு உண்	பரிமளம் நிக் கடந்தலை	செம் பொன்	செவ்வியபெரன்போலே
குழலார்	புடையருமான பெண்கள்	கனிடும்	பழுத்திருக்கப்பெற்ற
வாசல்	வாசற்கதவைப் போட்டு	செழு சேர்வை	வனம்மிக்க சேர்வைகளாலே
அடைத்து	விட்டு	குழ	குழப்பட்டதும்
இகழாத முன்	அவமானப்படுத்துவதற்கு முன்னே—	நம்பன்	விச்வலகித்திருந்த எம் பெருமானுடைய அளன்
சமுரு இனம்	பாக்குமரங்களின் திரள்கள்	நறைபூர்	திருநறைபூரை
		நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—	

***—அசக்தி மேலிட்டகாலத்தும் சாபல்யம் தவிராண்டியாலே ‘இதொரு துவண்ட இடை இருக்கு மழகு என்கொல்!’ என்று அவர்களது அவய்வ ஸௌந்தர்யத்தை வாய்வெருவிடுகொண்டு நடிபூன்றி அங்கேறச் செல்வர்கள்; ‘அசக்தனும் தரிதானுமாகிய இப்பாசி ஏதுக்கு இங்கு வந்தான்?’ என்று இகழ்ந்து ‘ஐழிந்துபோ கிழவா!’ என்பார்கள்; அவ்வளவிலும் உள்ளே துழையப் பார்ப்பார்கள்; வாசற்கதவை நெருக்கியடைத்துத் தூத்துவார்கள். இப்படிப் பட்ட பரிபவங்களுக்குப் பாத்திரமாகாமல் திருநறைபூர் தொழுவது நன்று.

விலங்குங்கயலும் வேலுமோண்காலியும்வென்றகண் *

சலங்கொண்டசொல்லார் தாங்கள்சிரித் திகழாதமுன் *

மலங்கும்வராலும் வானையும்பாய்வயல்குழத்தரு *

நலங்கொள் நறைபூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே.

(16)

விலங்கும்	மானையும்	இகழாத முன்	திரஸ்கரிப்பதற்கு முன்னே—
கயலும்	மீனையும்		
வேலும்	வேற்படையையும்	மலங்கும்	
ஒன் காலியும்	அழகிய செங்கழுநீர்ப்பூவையும	வராலும்	
		வானையும்	பலவகைப்பட்ட மீன்கள்
வென்ற	தோற்கடித்த	பாய்	துள்ளிவிளையாடுகின்ற
கண்	கண்களைபுடையரும்	வயல்	கழனிகளாலே
சலம்		குழத்தரு	குழப்பட்டதும்
கொண்ட	கபடமுள்ள சொற்களை	நலம் கொள்	நன்மைமிக்கதுமான
சொல்லார்	புடையருமான பெண்கள்	நறைபூர்	திருநறைபூரை
தாங்கள்		நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—	
சிரித்த	பரிஹாஸம்பண்ணி		

***—மாநாரர் கயற்கணைன்னும் வலைபுட்பட்டமுந்துவேனை” என்கிற படியே மாதர்களுது கண்வலைநிலகப்பட்டு ‘இப்படியெவொரு கண்ணழகுண்டோ?’ என்று சடுபட்டு முதுமைமூலும் விடமாட்டாதே அங்குச்சென்று அவர்களுடைய கண்களிலேயே கண்ணைத் திருப்பர்கள்; ‘ஐயோ! இந்தக்கிழவனுக்கு நம் கண்ணிலே என்ன காரியமுண்டு’ என்று சொல்லி அவர்கள் சிரித்துத் தூத்து

வர்கள்; இப்படிப்பட்ட பரிபவங்களுக்கு ஆளாகாமல் திருநறையுரைத் தொழு வது நன்று.

வெந்நாடாற்போல் பார்த்துப் பார்ப்பைத் துபாங்கிதாந்தம், பளபளவென்று மிளிர்ந்தற்கும் புடைபாந்து நீண்டி நக்துந் தன்னைநக்துந் மீனும், கூர்வாயாகப் பாபுந்தன்மைக்கு வேலும் கண்ணுந்து ஒப்பா ஏமாநலால் “நிலங்குங்கயலும் வேலுமொண்காணியும் வென்றகன்” எனப்பட்டது.

சலங்கோண்ட சோல்லார்—‘உமது’ என்ற வடநொல் கபடமென்னும் பொருளது; மேலே தேனெழுகப் பேசுவதும் உள்ளே கபடங்கொண்டிருப்பதும் மாதர்களது பெரும்பான்மைபான் இயல்வு என்பது “உயர் கிஷகி வந்தி யொஷிதா ஸுஷி ஹாஹாஹயரெவ கெவலம்—மது நிக்ஷிதா வாகி யோஷி தாம் ஹருதி ஹாலாஹலமேவ கெவலம்” என்ற கவிகளின் ச்லோகத்தாலும் விளங்கும்.

மலங்கு என்பதும் வரால் என்பதும் வாளை என்பதும் மீன்களின் அவாந் தர ஜாதிபேதம். (க)

மின்னேரிடையார் வேட்கையை மாற்றியிருந்து *

என்றீருமி யெம்பால் வந்ததென் றிகழாதமுன் *

தோன்னீ ரிலங்கைமலங்க விலங்கேரியுட்டினுன் *

நன்னீர் நறையூர் நாம்தொழுதுமேழுநெஞ்சமே.

(க)

மின் னேர் } மின்னல்போன்றஇடையை
இடையார் } இடையரான மாநர்

வேட்கையை } (முன்பு வைத்திருந்த)
பீதியை

மாற்றி } தவிர்த்தவர்களாய்க்
இருந்து } கொண்டு

நீர் } (கிழவாரான) நீங்கள்

இருமி } இருமிக்கொண்டு

எம்பால் } எங்களிடம் வந்தது
வந்தது என் } ஏதுக்காக? என்று
என்று }

இகழாத முன் } திரைக்கரிப்பதற்கு
முன்னே,—

தொல் னீர் } கடல்குழிந்த வங்காபுரி
இலங்கை }

மலங்க } விபாகுலப்படும்படி

விவா கு } (அஹமாணகிற) வானா
கிரனைக் கொண்டு

வரி } தீழாட்டிலிட்ட
ஊட்டினா } பெருமானுடையதாய்

கல் னீர் } நல்ல தீர்த்தங்களை
புடையதான

நறையூர் } திருநறையுரை

நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

***—மின்போலுந்துபாபான இடையாபுலையான மாதர்கள் தாங்கள் யெனவனத்தையும் பொருள்மி துதிபாபுங்கண்டு வைத்திருந்த அன்னை! ‘காண மொழிந்தால் காரியமுமொழியும்’ என்ற வியாபப்பாபே தவிர்த்ததுக்கொண்டு ‘கிழவா! நீ எங்கள் பக்கல் ஏதாவது வந்திருக்கிறீர்? இரத்தினிகண்டே வந்திருக்கீர், இந்த இருமல் எங்களுக்கு உதவியிருக்கா’ என்றிப்பாடியார் பரிஹாஸ வார்த்தைகளைச் சொன்ன பதப்பாபா இடையாபுலையான மாதர்கள் தாங்கள்

* இலங்கை பாழானாகப் படைபொருத பெருமானுறையும் திருநறையுரைத் தொழுவது நன்று.

மூன்றாமடியின் பிற்பகுதியை 'விலங்கொரி' என்று மெடுக்கலாம் 'இலங் கொரி' என்று மெடுக்கலாம். முந்தினதில், விலங்காலே எரியுட்டினான்— ஹனுமானுகிற சாகாயிருகத்தைக்கொண்டு தீக்கொளுவித்தவன் என்றதாம். பிந்தினதில், இலங்கு—ஜவளிக்கின்ற என்றபடி. இதற்கு முன்பு அக்ரியானவன் இலங்கையினுட் புகுவதற்கு அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டிருந்தான்; சோறு வேவப் பண்ணுகை முதலிய முக்கிய காரியங்களுக்கு வேண்டுமளவு புகுந்திருந்தான்; இவ்விதமானால் நன்றாக ஜவளித்துக்கொண்டு எங்கும் புகுந்து உண்டு களித்தா னென்க, (4)

வில்லேர்நுதலார் வேட்கையைமாற்றிச்சிரித்து * இவன்
பொல்லான் திரைந்தானென்னும் புறனுரைகேட்பதன்முன் *
சொல்லார் மறைநான்கோதி உலகில்நிலாயவர் *
நல்லார் நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே. (எ)

வில் வர் நுதலார்	வில்போன்று அழகிய நெற்றியையுடையாரான மாதர்	கேட்பதன் முன்	கேட்கநேருவதற்கு முன்னே,—
வேட்கையை மாற்றி	(முன்புவைத்திருந்த) ஆசையைத் தவிர்த்து	சொல் ஆர்	பதங்கள் நிரம்பிய
சிரித்து	பரிஹாஸம்பண்ணி	நான்கு மறை	நான்குவேதங்களை யும்
இவன் பொல்லான்	'இந்தக் கிழவன் பொல்லாதவன்,	ஒதி	அதிகரித்து
திரைந்தான்	சதைசுருங்கினான்	உலகில்.	இவ்வுலகில்
என்னும்	{ என்ற (இதற்கு) சொல்லும்படியான	நிலாயவர்	{ (அவ்வேதங்களை) ஸ்தாபிக்கு மவர்களாய்
புறனுரை	இழிவான வார்த்தைகளை	நல்லார்	{ நல்லொழுக்கமுடையாரான வைதிகர்வாழ்கிற
		நறையூர்	திருநறையுரை
			நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—வில்லேர்நுதலார்—வில்வளைவாரிருப்பதுபோல் வளைவான நெற்றி யையுடைய மாதர்; குண்டுமுகமுடையார் என்றபடி. வில்வில் நின்றும் அம்புகள் புறப்படுவதுபோல் முகத்தில் நின்றும் அம்புபோன்ற கடைக்கண்ணோக்கங்கள் புறப்படுதல் பற்றி 'வில்லேர்நுதல்' எனப்பட்டது என்றனொருதமிழன். நுதல்—முகத்துக்கும் வழங்குவதுண்டு. பொல்லான்—குருபி என்றபடி. திரைந் தான்—திரைபாவது தோல் சுருங்கிப்போதல்; முதிர்ந்த கிழத்தனத்தின் அறி குறி. புறனுரை—வம்புவார்த்தைகளென்றவாறு.

திருநறையூரில் வாழ்பவரெல்லாம் ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபநா சாரியர்கள் என்பது மூன்றாமடி. (எ)

வாளோண்கண் கல்லார்தாங்கள் மதனனென்றூர்தம்மை *

கேளுங்களீனையோடு ஏங்குகிழவனென்றோதமுன் *

வேள்வும்விழவும் வீதியிலென்றமருதவூர் *

நாளும்நறையூர் நாம்தொழுதுமெழுநெஞ்சமே.

(அ)

வான்	வாட்படைபோன்று	கேளுங்கள்	{ வந்ததாரியமென னென்று கேளுங்கள் }
ஒண்	அழகிய	என்றோதமுன்	{ என்று இதழ்ந்து சொல்வ தற்கு முன்னே, -
கண்	கண்களையுடையாரான	வீதியில்	திருவீதிகளில்
கல்லார்	ஸ்தரீகள்	வேள்வும்	யாகங்களும்
தாங்கள்	தாங்களே	விழவும்	உதவங்களும்
மதனன்	{ 'இவன் ஸரக்ஷாத் மண்மதன்'	என்றும்	ஒருநாளும்
என்றூர்	{ னன்று முன்பு கொண்	அருத வூர்	விட்டுநீங்காத வூராவே
தம்மை	{ டாடிச் சொன்னவர்	நறையூர்	திருநறையூரை
	{ களைக் குறித்து	நாளும்	நாந்தோறும்
சுனையோடு	{ 'கோழையோடு கூடித்		
ஏங்கு கிழவன்	{ தளர்ந்திருக்கின்ற		
	{ இக்கிழவனை		

நாம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

***—ஒரு கண்ணோங்கிலே ஒர் ஆளை முடித்துவிடவல்ல கண்ணமுதகு
படைத்தவர்களான மாதர்கள், யொள்ளநாலுள்ளைநாரிற் புருஷர்களை மண்மதன்
வாயில் மண்ணைப்போட்டு வந்து பிறத்தவர்களாக வருணித்துப்பிசுவார்கள்;
அவர்களே கிழத்தனம் வந்தவர்களை அநாதரித்தொழிவர்கள்; ஆகையாலே
நாசமான பாசங்களைவிட்டுத் திருநறையூரைத்தொழுதல் நன்று.

இரண்டாமடியின் முதலில் “கேண்மின்கள்” என்றே என்கும் பாடம்
வழங்கிவருகின்றது; பெரியவாச்சான் சிள்ளையின் வியாக்கியானத்தை நோக்கு
மிடத்து அப்பாடம் ஆதாரமற்றதேயாம்; ‘கேளுங்கள்’ என்ற பாடமே வியாக்
கியானத்திற் கொள்ளப்பட்டிள்ளது. அதற்கு இரண்டுவகையான பொருளு
மருளிச்சொல்லப்பட்டிள்ளது; ‘கேளுங்கள்’ என்று ‘முழுச்சொல்லாய் வினை
முற்றுகக்கொண்டு பொருள்பணித்தல் ஒருவகை. ‘கேள் உங்கள்’ என்று பிரித்து,
[சுனையோடு ஏங்குகிழவன் உங்கள் கேள் என்றோதமுன்] கோழையோடுகூட
இருமித்தளர்கின்ற இக்கிழவன் உங்கள் உறவு என்று அந்த வீட்டுப்பெண்களை
நோக்கி இந்த வீட்டுப்பெண்கள் சொல்லுவதாய், இந்த வீட்டுப்பெண்களை நோக்கி
அந்த வீட்டுப்பெண்கள் சொல்லுவதாய் இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் பரிஹஸிக்
கும்படியான நிலைமை நேருவதற்கு முன்னே எனப்பொருள்பணிப்பது மற்றொரு
வகை.

திருநறையூரில், ஸந்நிதியில் உதவவகோஷங்களும் திருமாளிகைகளில்
பஜ்ஞகோஷங்களும் மலிந்திருக்கு மென்றது முன்றாமடி. (அ)

கனிசேர்ந்திலங்கு நல்வாயவர் காதன்மை விட்டிட *
குனிசேர்ந் துடலங் கோலில்தளர்ந் தினையாதமுன் *
பனிசேர் விகம்பில் பான்மதிசோள் விடுத்தானிடம் *
நனிசேர் நறையூர் நாம்தொழுது மெழுநெஞ்சமே.

(க)

கனி சேர்ந்து	கோவைப்பழத்தோடொத்து	விகம்பில்	ஆகாசத்தில்
இலங்கு	வினங்காசின்ற	பால்	பால்போன்று
நல் வாயவர்	{ அழகிய அதரத்தை யுடைய ரான பெண்கள்	பனி சேர்	குவிர்ச்சி பொருந்தியவனான
காதன்மை	{ (வைத்திருந்த) பீதியை	மதி	சத்திரனுடைய
விட்டிட	{ விட்டொழிக்குப்படியாக	கோள்	சூன்பத்தை
உடலம்	சரீரமானது	விடுத்தான்	போய்வின பெருமானுடைய
குனி சேர்ந்து	கூணவளைந்து	துடம	இருப்பிடமாய
கோலில்	தடியோடு கூடி	நனி சேர்	பெருமை பொருந்தியதான
		நறையூர்	திருநறையூரை
	தளர்ந்து இனையாதமுன்—;		ளம் தொழுதும், நெஞ்சமே! எழு—.

* * *—மாதர்களின் அபிமானத்திற்குப் பாத்திரமாகி மார்பு நெறித்துக்
கிடந்தவர்கள் அம்மாதர்களின் அபிமானம் விட்டு நீங்கும்படியாக உடல் கூன்
வளைந்து ஒரு தடியையுமுன்றி நடக்கவேண்டிப்படியான முதுமைவினைந்து ஒரு
நற்காரியமும் செய்ய யோக்கியதை யில்லையாவதற்குமுன்னே திருநறையூரைத்
தொழுவது நன்று.

நனிசேர்நறையூர்—(எம்பெருமானுக்கு) மிகவும் பெருந்தியிருக்கின்ற திரு
நனிநூர் என்றுமாம்

(க)

பிறைசேர் நுதலார் பேணுதல்கம்மை யிலாதமுன் *

நறைசேர் பொழில்சூழ் நறையூர் தொழுநெஞ்சமேயென்ற *

கறையார் நெடுவேல் மங்கையர்கோன் கலிகன்றிசொல் *

மறவாதுரைப்பவர் வானவர்க்கின்னரசாவரே.

(க)

பிறை சேர்	{ சத்திர கலைபோன்ற	கறை ஆர்	{ ரத்தக்கறை கிரம்பிய
நுதலார்	{ நெற்றியை யுடையரான	பெடு வேல்	{ கீண்ட வேற்படையை
	பெண்கள்		யுடையவரும்
நம்மை	நம் விஷயத்தில்	மங்கையர்	{ திருமங்கை காட்டிலுன்னார்த்
பேணுதல்	{ ஆதரவைத்தவிர்த்துக்	கோன்	{ குத் தலைவருமான
இலாத முன்	{ கொள்ளும்படியான	கலிகன்றி	{ ஆழ்வாருடைய
	கிழத்தனம் வருவதற்கு	சொல்	{ இந்த பூரிஸூக்திகளை
நெஞ்சமே	‘ஓ மனமே!	மறவாது	{ மறவாமல் ஓதுமவர்கள்
		உரைப்பவர்	
கறை சேர்	{ தேன் கிறைந்த சோலைகள்	வானவர்க்கு	{ கீத்ய ஸூரிகளுக்கும்
பொழில் சூழ்	{ சூழ்ந்த திருநறையூரை	இன் அரசு	{ மேற்பட்டவர்களாவர்,
நறையூர்	{ வணங்கு’ என்று	ஆவர்	
தொழு என்ற	{ உபதேசித்தவரும்		

* * *—மாதர்களிடத்தில் ஆசைவப்பதும் அவர்கள் வெறுப்பதும் அவமானப்படுத்திப் பேசுவதுமான துர்விஷயங்களுக்கு இடங்கொடாதே, பரம போக்யமான திருநறையூரைத் தொழுவதே நன்று என்று அருளிச்செய்த திருமங்கையாழ்வாரது இப்பாசரங்களை இளம்பருவத்திலேயே கற்பவர்கள் நித்ய ஸூரிகளின் காட்டுக்கு நியாயகராகப் பெறுவார்கள் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிஞாயிற்று.

கறையார்டேவேல் = பகவத் பாகவத விரோதிகளை நிராஸநம் பண்ணின ரத்தக்கறை கழுவவதற்கும் அவகாசமின்றியே விபாபரிக்குமாம் திருமங்கை யாழ்வாருடைய வேல். (க௦)

அடிவாவு :—கண்ணும் கொங்குண் கொங்கார் கொம்பு விலக்கு மின் வில் உள் சனி பிறை சலங்க.

நாலாந்திருமொழி உரைமுற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆரம்பத்து—ஐந்தாந்திருமொழி,

கலங்கமுந்நீர் கடைந்து.

[இதுவும் திருநறையூர் மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.]

கலங்கமுந்நீர் கடைந்து அமுதங்கொண்டு * இமையோர்

துளங்கல்தீர் நல்கு சோதிச் சுடராய *

வலங்கையாழி யிடங்கைச்சங்கம் உடையாணார் *

நலங்கொள் வாய்மை அந்தணர்வாழும் நறையூரே.

(க)

முந்நீர்	ஸமுத்ரத்தை
கலங்க	கலங்குடையாக
கடைந்து	கடைந்து
அமுதம்	(அதில் நின்ற)
கொண்டு	அமுதமெடுத்து
இமையோர்	தேவர்களின் கலக்தம்
துளங்கல் தீர்	நீரும்படியாக
நல்கு	(அவர்களுக்குக்) கொடுத்தருளினவனும்
சோதி சுடர்	பரஞ்சோதியா
ஆய	புள்ளவனும்

வலங்கை ஆழி	{	வலத்திருக்கையில் திரு
இடங்கை		வாழியையும் இடத்திருக்
சங்கம்		கையில் திருச்சங்கையும்
உடையான்		உடையவனுமான எம்பெருமானுடைய
ஊர்		தில்ய தேசம்
		(எ.து வெள்ளால்)
நலம் கொள்	{	நன்மைகொண்ட
வாய்மை		ஸத்யவாதித்வத்தை புடையாரான
அந்தணர்		பிராமணர்கள்
வாழும்		வாழ்மிடமான
நறையூர்		திருநறையூராகும்.

* * *—தூர்வாஸமுனியின் சரபத்தினால் அமரருடைய 'செல்வமெல்லாம் ஒழிந்தகாலத்து அமரர்கோனுடைய சரணுகதிக்குத் திருவுள்ளமிரங்கிக் கடலைக் கடைந்து அமுதமெடுத்தளித்து அமரருடைய கஷ்டங்களைப் போக்கியருளினவனும், சோதித்தினே வயுவெடுத்த தென்னும்படி மஹா தேஜஸ்வியாயிருப்பவனும், ஆர்ரிதவிசோதிகள் அஞ்சுவதற்கு உட்பாடாகவும் ஆர்ரிதர்கள் பல்லாண்டு பாடுவதற்கு உட்பாடாகவும் திருவாழி திருச்சங்குகளைத் திருக்கைகளிலேந்தி புள்ளவனுமான எம்பெருமான் வாழ்மிடம் திருநறையூர்; ஸத்யவாதிகளான பிராமணர்களும் அப்பதியில் வாழ்கின்றனர் என்றாராயிற்று.

'கடல் நம்முடைய படுக்கையாயிற்றே, அதற்கொரு கலக்கம் விளைக்கலாமோ?' என்றும் நினைவாயல், தன்னையடுத்தவர்கட்குக் காரியஞ்செய்வதற்கண் வைத்துத் தனது பள்ளியான கடலைக் கலக்கவும் கடைந்து அமுதமளித்தானென்ற மஹாகுணம் விளங்க 'முந்நீர் கலங்கக் கடைந்து' எனப்பட்டது. நல்குசோதிச்சுடராய=தேவர்கட்கு அமுதமளித்ததனால் எம்பெருமானுக்குத் திருமேனியில் புகர் விஞ்சிற்றுப்போலும்; அன்பர்கள் துயர்நீர்ப்பெற்றால் அதாவேயிதே ஸ்வாமிக்குப் பொலிவு.

நலங்கொள்வாய்மையந்தணர் = 'ஸத்யமே சொல்லவேணும்' என்பது சாஸ்த்ரவிதியாயினும், பிறர்க்குத் துன்பம் விளைக்குமதான ஸத்யத்தைச் சொல்லக் கூடாதென்பதும் நூற்கொள்ளையாதலால் அப்படி தீமையாகத் தலைக்கட்டாமல் நன்மையாகவே தலைக்கட்டுமதான ஸத்யத்தையே சொல்லுமவர்களாம் திருநறையூர்தணர்கள். "ஸத்யம் ஸ்ரூயாசு லியம் ஸ்ரூயாசு ந ஸ்ரூயாசு லியம் ஸத்யம் ப்ருயாத் ப்ரியம் ப்ருயாத் ந ப்ருயாத் ஸத்யமப்ரியம்" என்று காண்க.

இனி, "நலங்கொள்வாய்மை" என்று உண்மையுரையான வேதத்தைச் சொன்னபடியாய், வேதம்வல்ல அந்தணர்வாழ்மிடம் திருநறையூர் என்றுரைத்தலுமொன்று. (க)

முனையார் சீயமாகி அவுணன் முரண்மார்வம் *
புனைவா ஞ்சிரால் போழ்படவீர்ந்த புனிதணர் *
சினையார் தேமாஞ் செந்தளிர்கோதிக் குயில்குவும் *
நனையார் சோலைகுழந் தழகாய நறையூரே.

(உ)

முனை	போர்புரிவடில்	புனை	அழகுபொருந்திய
ஆ	பொருத்தமுடைய	வான்	ஒளிபொருந்திய
சேயம் ஆகி	{ கரலிம்ஹமுர்த்தியாய்த் திருவவதரித்து	உகிரால்	நகங்களினால்
அவுணன்	{ (இரணியனென்னும்) அகரனுடைய	போழ்பட	இரண்டு பிளவாகும்படி
முரண் மார்வம்	முரட்டு மார்பை	சந்த	கிழித்துப்போட்ட
		புனிதன்	{ பாம்பலீத்திரான பெருமானுடைய

ஊர்	{ திவ்யதேசம் (எது வென்றால்)	கூவும்	கூவப்பெற்றனவும்
குயில்	குயில்களானவை	கிளை ஆர்	{ பூமொட்டுகள் கிறைத்திருக் கப்பெற்றனவுமனை
கிளை ஆர் தே	{ தழைப்புக்காய்ந்த தேன் மா { மாமரங்களின்றுடைய	சோலை குழந்தை	{ சோலைகளால் குழப்பட்டு
செம் தளிர்	சிவந்த தளிர்களை	அழகு ஆய	அழகுடைத்தான
கோதி	கொந்தி	நறைபூர்	திருநறைபூராம்.

* * * —பாபடந்தனான பார்த்தவா, நார்த்தவாளுக்கு நேர்ந்த துன்பங்களைப் பொறுத்திருக்குமாட்டாமல் கவசிக்கமுந்தியாகித் தூணில்தோன்றி இரணியனென்னுமசரனுடைய முடிபெயர்வைத் திருநகங்களைப் பிளந்தெறிந்த பவித்திரன் வாழியிடம் நிரூபணமாகி; அல்கு அப்படியப்பட்ட தென்னில்; தழைந்திருக்கின்ற தேன்மாமரங்களில் செந்தளிர்களைக் குயில்கள் கொந்திக் கூவுதல் செய்யப்பெற்ற—பூமொட்டுக்கள் கிறைந்த—சோலைகளால் குழப்பட்டதாம். நல்ல குரல்படைத்த ரஸிகர்கள் ஸ்ரீபாகவதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுபரணம் முதலியவற்றில் அவகாஹித்து அதுபவித்து அந்வர்த்தங்களை உபந்யஸிக்கின்றனர் திருநறைபூரில்—என்பது உள்ளுறை.

....

....

....

(உ)

ஆனைப் புலித் தேரோகோலா ளணிகொண்ட *

சேனைத்தொகையைச்சாடி யிலங்கை செற்றாணார் *

மீனைத்தழுவீ வீழ்ந்தேழும் மள்ளர்க் கலமந்து *

நானப்புதலில் ஆமை யொளிக்கும் நறைபூரே.

(ங)

ஆனை	யானைகளும்	தழுவீ	{ (பிடிப்பதற்காக) இரண்டு கைகளாலும் அணைத்து
புலி	குதிரைகளும்	வீழ்ந்த	{ (பின்பு அவற்றால் தன்னுண்டவர்களாய்க்) கீழேவிழுந்து
தேரோடு	தேர்களும்	எழும்	{ (பின்னும் அவற்றைப் பிடிக்க ஆசையினால்) எழுந்திருக்கின்ற
காலான்	காலான்களுமாக	மன்னக்கு	உழவர்களுக்கு
அணி கொண்ட	அணிவகுக்கப்பட்ட	அலமந்து	அஞ்சி
சேனை தொகையை சாடி	{ சேனைக் கூட்டத்தைத் சிறைத்து	ஆமை	ஆமையானது
இலங்கை செற்றான்	{ இலங்காபுரியை அழித்த பெருமானுடைய	நானம் புதலில்	மஞ்சள் புதரிலே
ஊர்	{ திவ்யதேசம் (எது வென்றால்)	ஒளிக்கும்	ஒளிந்துகொள்ளுமிடமான
மீனை	மீன்களை	நறைபூர்	திருநறைபூராம்.

* * * —இராவணன் போர்புரியப் புறப்பட்டுவரும்போது முந்துற முன்னம் மலைகள்நடந்தாற்போல யானைகளைப் புறப்படவிட்டு அவற்றின் பின்னே குதிரைகளையிட்டு அவற்றின்பின்னே தேர்களையோட்டி இவையித்தனைக்குங்

காவலாகக் காலாள் களைப் பின்னே புறப்படவிட்டு வந்தானாம் ; அந்த அடைவை அங்கனமே அருளிச்செய்தருர் ' ஆனைப்புரவித் தேரோடுகாலாளணி கோண்ட சேனைத்தோகை ' என்று. ஆக இப்படிப்பட்ட சேனைத்திரைகளை யெல்லாம் பொடிபொடியாக்கி இலங்காபுரியைப் பாழ்படுத்தின பெருமான் வாழ்மிடம் திரு நறைபூர். அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில் ; [மீனைத்தழுவீ இத்யாதி.] அவ் விடத்தில் நிலப்பண்பாடிலே மலைகள் போல வளர்ந்திருக்குமாம் மீன்கள் ; அவற் றைப் பிடிக்கிற உழவர்கள் இரண்டுசைபாலுமாகத் தழுவவர்கள் ; அவைமிக்க வலிவுள்ளவையாதலால், பிடிப்பவர்களை உதறித்தள்ளிவிட்டுப் போய்விடும் ; அங்ஙனம் தள்ளப்பட்டு விழுந்த உழவர்கள் மறுபடியும் அவற்றைப்பிடிக்க எழுந் திருப்புகள் ; அதைக்கண்ட ஆமைபானது அஞ்சி வரம்பிலேகின்ற மஞ்சள் பற்றையிலே புகுந்து மறையும். இப்படிப்பட்ட வயல்வளத்தை புடையதாம் திருநறைபூர். (ந.)

உறியார் வெண்ணெயுண்டு உரலோடுங் கட்டுண்டு *

வேறியார்கூந்தல் பின்னைபொருட்டு ஆன் வென்றாணார் *

பொறியார் மஞ்சை பூம்பொழில் தோறும் நடமாட *

நறுநாண் மலர்மேல் வண்ணிசைபாடும் நறைபூரே.

(ச)

உறி ஆர் { உறிகளிலே கிறைத்த
வைத்த

வெண்ணெய் வெண்ணெயை

உண்டு வாரி உட்கொண்டு

உரலோடும் { (அக்குற்றத்திற்காக)
கட்டுண்டு உரலோடு சேர்த்துக்
கட்டப்பட்டவனும்

வேறி ஆர் { பரிமளம் மிக்க கூந்தலை
கூந்தல் புடைய நப்பின்னைப்
பின்னை பிராட்டிக்காக
பொருட்டு

ஆன் (எழு) எருதுகளை

வென்றான் { வலியடக்கினவனுமான
பெருமானுடைய

ஊர் { திவ்யதேசம்
(எதுவென்றால்)

பொறி ஆர் புள்ளிகள் கிரம்பிய

மஞ்சை மயில்கள்

பூ பொழில் { பூஞ்சோலைகளெங்கும்
தோறும் நடம் சுத்தாடப்பெற்றதும்
ஆட

வண்டு வண்டுகள்

நறு நாண் மலர் { மணம்மிக்க அப்பேரதலர்ந்த
மேல் பூக்களிலே
(இருந்தகொண்டு)

இசை பாடும் { இசைப்பாட்டுகளைப் பாடப்
பெற்றதுமான

நறைபூர் திருநறைபூர்.

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் உறிகளிலே சேமித்துவைக்கப்பட்ட வெண் ணெயைக் களவுசெய்து உட்கொண்டு பிடிபட்டு அக்குற்றத்திற்காக உரலோடு கட்டுண்டு அசுத்தன் போலப் பாவனை செய்யா நின்றாலும், நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணந்து கொள்ளுதற்காக அவளது தந்தை கர்யாகுலகமாகக் குறித்திருந்தபடி எழரிஷபங்களை வலியடக்கித் தனது பெருமிடுக்கை விளங்கச் செய்துகொண்ட பெருமான் அப்படிப்பட்ட பாத்வ ஸௌலபங்களை இன்றைக்கும் பிரகாசப் படுத்திக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார் திருநறைபூர். அவ்விடத்திலே விசித்

திரமான கலாபங்களைபுடைய மயில்கள் சோலைகளிலெங்கும் நடனமாடுகின்றன ; செவ்வித்தாமரைப் பூக்களிலே மதுபானம் பண்ணாவிழிந்த வண்டுகள் மயில் களின் சுத்துக்கு இணங்க இசைபாடுகின்றன. (ச)

விடையேழ் வென்று மென்தோளாய்ச்சிக் கன்பனாய் *
நடையால் நின்ற மருதம் சாய்த்த நாதனார் *
பெடையோடன்னம் பெய்வளையார் தம்பிச்சென்று *
நடையோ டியலி நாணியோளிக்கும் நறையூரே. (௫)

எழ் விடை } மெழுகுகளை வலியடக்கி
வென்று }
மென்தோள் } மெல்லிய தோளழகை
ஆய்ச்சிக்கு } புடைய நப்பின்னைப்
பிராட்டிக்கு
அன்பன் ஆய் நாயகனாவனும்
நின்ற மருதம் } நிலைத்து நின்ற (இரட்டை)
மருதமாங்களை
நடையால் தவழுகிற கையினாலே
சாய்த்த விழத்தன்னினவனுமான
நாதன் எம்பெருமானுடைய
வளர் { திவ்யதேசம்
(எதவென்றால்)

அன்னம் ஹம்ஸங்களானவை
பெடையோடு { (தமது) பேடைகளோடு
கூடி.
பெய் } செறிந்த வளைகளையணிந்த
வளையார் தம் } பெண்களின் பின்னே
பின் சென்று } போய்
நடையோடு { (அவர்களுடைய) நீட்டையை
இயலி } அதுஸரித்து நடக்கப்
பார்த்து
(அப்படி நடக்க முடியாமையினாலே)
காசரி வெட்கமடைந்து
ஒயிக்கும் ஒளிக்குமிடமான
நறையூர் திருநறையூராம்.

* * *—நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலகிசெய்வதற்கு இடைபூறுகளின்ற எழு எருதுகளை வலியடக்கி அவளுக்கு அன்பனாகப் பெற்றவனும், உரலோடு சுட்டுண்டு தவழ்ந்து செல்லுமளவிலே அஸுராவேசங்கொண்ட இரட்டை மருத மாங்களைச் சாய்த்தவனுமான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருநறையூர். அவ்விடத்தில் அன்னப்பறவைகள் பேடைகளோடுகூடி அங்குள்ள மாதர்களின் நடையழகைக்கண்டு தாமும் அப்படியே நடக்கின்றும் அவர்களைப் பின்செல்லும்; அந்த நடையழகு தக்புருகு வாராமையாலே வெள்கி ஒதுங்கிப் போகின்றனவாம். (௫)

பருவாய் வன்பேய் கோங்கைகவைத்தாருயிருண்டு *
பருவாய்நின்ற போதகம்வீழப் பொருதாணார் *
நெடுவாய் நெய்தற்பூ மதுமாந்திக் கமஸத்தின் *
நருவாய்மலர்மேல் அன்னமுறங்கும் நறையூரே. (௬)

பரு வாய் { பேரிய வாயை
புடையவளும்
வன் { மனக் கொடுமையை
புடையவளுமான

பேய் { பேய்ச்சியாகிய பூதனையி
னுடைய
கொங்கை ஸ்தனத்தை
கவைத்து உறிஞ்சி

சூர் உயிர் உண்டு	{ (அகனது) அருமையான உயிரை முடித்தவனும்,	மனார்	{ திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்)
புது வாய்	{ (கம்ஸ ணரண்மனை யி னுள்ளே) துழைய (சீவன்முய கரசலில்	அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை
கின்ற	{ (மதமுட்டி) கிறுத்தப் பட்டிருந்த	கெரு வாய் நெய்தல்	{ அவர்ந்த வரையயுடைய [லிகவரித்த] கரு நெய்தற்பூக்களிலே
பேரதகம்	{ (சுவலயாபீடமென்னும்) யானை	ம.று	தேனை
கீழ	சாகுப்படியாக	மரந்தி	பருவி
பொருதான்	{ போர்புரிந்தவனுமான பெருமானுடைய	கமலத்தின் நகு வாய் மலர் மேல்	{ விரிந்த வரையயுடைய தாமரைப்பூக்களிலே
		உ.றங்கும்	சண்டனாப்பெற்ற
		நறையூர்	திருநறையூராம்.

* * *—கம்ஸனுடைய பிசிரணையினால் மாயவாகையாக முலைகொடுத்துக் கொல்லவந்த பூகணியென்னும் போய்ச்செயின் விஷந்தடவின முலையை உறிஞ்சி புன்சிறப்பாளனானிலே அலருநிரைக் கவர்ந்துண்டவனும், கம்ஸனரண்மனைவாசலில் தன்னைக் கொல்லுமாறு மதமுட்டி கிறுத்தப்பட்டிருந்த சுவலயாபீட மென்னும் யானையைப் பொருது முடித்தவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருநறையூர்.

கட்டகிழ்கின்ற நெய்தற்பூவிலே மதுவைப்பருகி, நன்றாக வலர்ந்த தாமரைப் பூவைப் படுக்கையாகக் கொண்டு அதிலேபோர்ப்ப் படுக்கப்பெற்ற அன்னங்களை யுடையதாம் அத்திருப்பதி.

‘படுவாய்’ என்றவிடத்து, ‘ஃஹு’ என்னும் வடசொல் படு என்று திரிந்துகிடக்கிறது. பெரியவாய் என்றபடி. (சு)

முந்துநாலும் முப்புரிநாலும் முன்னீந்த *

அந்தணுளன் பிள்ளையை அந்நான் றளித்தானார் *

போந்தில் வாழும் பிள்ளைக்காகிப் புள்ளோடி *

நக்துவாரும் பைம்புனல் வாலி நறையூரே.

(எ)

முப்புரி நாலும்	{ யஜ்ஞோபவீதததையும்	அந்நான்	{ (குருதகழினை ஸமர்ப்பிக்கிற) அக்காலத்தில்
முத்த நாலும்	{ அநாதியான வேதாசா ராயையும்	அளித்தான்	{ (மீட்டுக்) கொடுத்தருளின பெருமானுடைய
முன் ஈந்த	முன்னே (தனக்குத்) தந்த	மனார்	{ திவ்யதேசம் (எதுவென்றால்)
அந்தணுளன்	{ (ஸாந்திபிதி யென்னும்) பிராமணனுடைய	புன்	பறவைகள்
பிள்ளையை	{ (கடலில் முழுகியிறந்த) புத்திரனை	பொந்தில் வாழும்	மரத்தின் பொந்துகளில் வாழ்கிற

பின்னாக்காகி	{ குட்டிகளின் ஆவறாத்துக்காக	வாரும்	{ திரட்டிக்கொண்டு போகப்பெற்ற
ஒடி	ஒடிவந்து	பைம்புனல்	{ தெளிந்த நீரையுடைய வாவி { தடாகங்களை உடைத்தான
நந்து	கத்தைகளை	நறையூர்	திருநறையூராம்.

* * * — பூநீர்நுண்ணன் கம்ஸனைக்கொன்று உக்ரஸேநனுக்கு முடிசூட்டிய பின்பு, அவந்தீநகரத்திலிருந்த ஸாந்தீபிநியென்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் சென்று ஸகலசாஸ்த்ரங்களையும் அத்யயனம் பண்ணிப் பிறகு குருதஸினை ஸமர்ப்பிக்கப்பார்க்கிறவளவிலே, அவ்வாசிரியர் கண்ணனுடைய சக்திவிசேஷத்தை யறிந்தவராகையால் 'பன்னிரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு மேல் கடலில் ப்ரபாஸ தீர்த்த கட்டத்திலே நீராடும்போது முழுகியிறந்துபோன என்புத்திரனைக் கொண்டு வந்து தரவேண்டும்' என்று அபேஷிக்க, கண்ணபிரான் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கடற்கரை சேர்ந்து, சங்கிலுருவங்கொண்டு ஸமுத்ர ஜலத்தில் வளிக்கின்ற பஞ்சஜநனென்கிற அசுரனே அவ்வந்தணச்சிறுவனைக் கொண்டுபோயின னென்பதை அங்கு வருணன் சொல்லக்கேட்டுக் கடலில் பிரவேசித்து அவ்வஸுரனைக் கொன்று அவனுடலாகிய பாஞ்சஜந்யத்தை யெடுத்து வாயில்வைத்து முழக்கிக்கொண்டே யமபட்டணத்திற் கெழுந்தருளி அங்கு யாதனையிற்கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வதேஹத்திற் சிறிதும் பேதமில்லாத படி கொணர்ந்து கொடுத்தருளினனென்பது இப்பாட்டிற்குறித்த கதை. "மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மழிகடல்வாய் மாண்டானே, ஓதுவித்த தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தான்" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இடைப்பிள்ளையான கண்ணபிரான் ஸாந்தீபிநியிடத்தில் வேதமோதின னென்பதும் உபநயநஸம்ஸ்காரம் பெற்றனனென்பதும் எங்ஙனே சேருமென்று சிலர் சங்கிப்பர் ; * ஒருத்திமகனுப்ப்பிறந்து ஒரிரவி லொருத்திமகனயொளித்து வளர்ந்தவனான கண்ணன் ஷத்திரிய ஜாதியிற் பிறந்தவன். பிராமணர் ஷத்திரியர் வைசியர் என்னும் மூன்று ஜாதியாரும் தேஹேறாத்தந்தியாகிய இயற்கைப் பிறப்புடனே செயற்கைப்பிறப்பாக உபநயநமென்கிற ஸம்ஸ்காரத்தாலாகும் ஜ்ஞாநஜந்மத்தையுங்கொண்டு இருபிறப்பாளராய் 'தக்ஷிஜர்' எனப்படுவரென்க.

'முந்துநூலீந்த' என்றது—வேதமோதுவித்த என்றபடி. 'முப்புரிநூலீந்த' என்றது—உபநயநம் செய்வித்த என்றபடி. உபநயநம் செய்வித்தபிறகே வேதமோதுவித்தல் முறைமையாதலால் 'முப்புரிநூலும் முந்துநூலும் முன்னீந்த' என இயைத்துக்கொள்ளுகல் பொருந்தும். 'வாங்குநீரடிவய்யுக்ருவொவைய வாறு' என்பர் வடநூலார். கடலிற்புகுந்து முடிந்த ஸாந்தீபிநிபுத்திரனைப் பிழைப்பித்து மீட்டுக்கொணர்ந்து கொடுத்த பெருமானுறையுமிடம் திருநறையூர். மரத்தின் பொதும்பிலேவாமுன் குட்டிக்காக இரைதேடும் பறவைகள் கத்தைகளை வாரிக்கொண்டு வரப்பெற்ற நீர்நிலங்களையுடையதாம் அத்திருப்பதி. வாவி— 'வாவீ' என்னும் வடசொல் விகாரம்.

வெள்ளைப்புரவித் தேர்விசயற்காய் விறல்வியூகம்
 லிள்ள * சிந்துக்கோன்விழ ஊர்ந்த விமலனூர் *
 கொள்ளைக்கொழு மீணுண் குருகோடிப் பெடையோடும் *
 நள்ளக்கமலத் தேறலுக்குத் நறையூரே. (அ)

வெள்ளை புரவி	{ வெள்ளைக் குதிரைகள் பூட்டின	ஊர்	{ திவ்யதேசம் (எதுகென்றால்,)
தேர்	தேரைபுடையனான	கொள்ளை கொழு மீன்	{ மிகுதியாகக் கொழுந்த மீன்களைப் பிடித்துண்கிற
விசயற்கு ஆய்	அர்ஜுனனுக்காக,	குருகு	கொக்குகள்
விறல் வியூகம் விள்ள	{ (எதிரிகளினுடைய) மிடுக்கையுடைத்தான ஸேனாஸமூஹம் தொலைபும்படியாகவும்	ஒடி	ஒடிச்சென்ற
சிந்து கோன்	{ விரிந்துதேசத்தலைவனான ஜயத்ரதன்	பெடை யோடும்	{ தம் பெடைகளோடுகூட
விழ ஊர்ந்த	முடிபும்படியாகவும் (தேரை) நடத்தின	நள்ளக் கமலம்	{ செறிந்த இதழ்களை யுடைய தாமரைப்பூவில்
விமலன்	{ பரிசுத்தான பெருமானுடைய	தேறல்	தேனை
		உருக்கும்	பருகப்பெற்ற
		நறையூர்	திருநறையூராம்.

* * * — அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து வெற்றிபெறுவித்தவனும்
 ஸைந்தவனை முடியச்செய்தவனுமான பெருமான் வாழுமிடம் திருநறையூர்.

மஹாபாரதயுத்தத்திற் பதின்முன்னுநாளிலே அர்ஜுன புத்ரனான அபிமர்யு
 வைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவன் கணவனான ஸைந்தவன் [ஜயத்ரதன்]
 கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன் மகனைக்கொன்ற அந்த ஜயத்ரதனை மற்றைநாள்
 ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவதாக
 அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினான்காநாட்பகல்
 முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில்
 மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனுடைய சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று
 சிந்தித்த கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு
 முன்னமே தன் சக்ராபுதத்தால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இரு
 ளடைந்ததனால் அர்ஜுனன் அக்ஷிப்ரவேசஞ் செய்யத்தொடங்க, அதனைக் களிப்
 போடு காணுதற்குத் துரியோதனனையருடனே ஜயத்ரதன் வந்து எதிர்பிற்க,
 அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால்
 உடனே அர்ஜுனன் ஜயத்ரதனைத் தலைதுணிந்தனனென்ற வசலாறு இரண்டா
 மடிக்கு அறியத்தக்கது.

அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகள் வெண்ணிறங்கொண்டவை யென்பது

1. “வெள்ளைப்புரவிக்குரக்கு வெல்கொடித்தேர்விசை முன்புநின்று, கள்ளப்

கிறேன் ; அங்குமே நான் அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் தோன்றி ஸாதுபரித்
ராணமும் துஷ்டநிகரஹமும் தர்மஸம்ஸ்தாபகமுமாய் செய்யக்கடவேன் ; நீங்கள்
போகலாம்' என்று சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்து அவர்களை யனுப்பிவிட்டு
அப்படியே வந்து திருவவதரித்தருளிப் பார்த்தஸாநிபாயிருந்து பூம்பாசங்களை
யெல்லாம் போக்கின பெருமான் வாழு மிடம் திருநறையூர்.

[தாரையூரும் இய்யாதி.] 'தார்' என்று புலுக்கும் பேராதலால், தாரை—
புஷ்பத்தை, ஊரும்—தன்னுறிய (அ.பா.ப. 6) நேரற்கடிக்கிற, தாரிர்களை யுடைத்
தான வேலியாலே குழப்பட்டும் நான்கு உலாவப்பெற்று மிருக்கிற வயல்
களாலே குழப்பட்டது. 'யாரா' என்னும் வட்சொல் ஐயீறாகத் தாரையெனத்
திரிந்திதனங்கொண்டான், நேடுறுறுறுவியா வேலி என்றதாம். வேலியின்
கிறப்பே மிதுவானால் உள்ளூள்ள கிறப்பு வாசாமகோசர மென்கை. (க)

தாமத்துளப நீண்டமுடிமாயன் தான்நின்ற *

நாமத்திரள் மாமாளிகைகுழந்த நறையூர்மேல் *

காமக்கதிர் வேல்வல்லான் கலிய னொலிமலை *

சேமத்துணையாம் செப்புமவர் க்குத் திருமாலே.

(க௦)

தாமம்	திருத்துழாயினொலிய
தாமம்	மாலையை
நீன் முடி	{ நீண்ட திருமுடியிலே புடையனான
மாயன் தான்	ஸர்கேச்வரன்
கின்ற	{ நித்யவாணம் பண்ணப் பெற்றதும்,
காமம்	புகழ்பெற்றவைகளாய்
திரள்	நெருங்கியிருக்கின்ற
மா மாளிகை	பெரியதிருமாளிகைகளினால்
குழந்த	குழப்பட்டதமான
நறையூர் மேல்	திருநறையூர் விஷயமாக,—

காமம் கதிர்	{ மிக்க வொளிபொருந்திய வேற்படையைப் பிடிக்கவல்லவரான
வேல் உல்லான்	
கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி	அருளிச்செய்த
மலை	இச் சொல்மாலையை
செப்புமவர்க்கு	ஒதவல்லவர்களுக்கு
திரு மால்	{ திருமகள் கொழுநனான ஸர்வேச்வரன்
சேமம் துணை	{ எப்போதும் ரக்ஷகனான ஆம் { ஸஹாயபூதனாக ஆவன்.
ஆம்	

—'நானே ஸகல சராசரங்களையும் நிர்வஹிக்கவல்லேன்' என்று
திருத்துழாய் மாலையணிந்த திருவபிஷேகத்தை யுடையனான பரமபுருஷன் வாழு
மிடமாய், 'இது இன்னொருடைய திருமாளிகை, இது இன்னொருடைய திரு
மாளிகை' என்று ப்ரஸித்திபெற்ற நெருங்கின திருமாளிகைகளாலே நிறைந்த
தான திருநறையூர்த் திருப்பதி விஷயமாகத் திருமங்கை மன்னன் திருவாய்
மலர்ந்தருளிய இச்சொல்மலைகளைக் கற்றருமவர்களுக்கு எம்பெருமான் எஞ்ஞான்
தும் உடனிருந்து வேண்டிய நன்மைகளையெல்லாம் செய்தருள்வனென்று பய
னரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

தாமத்துளபம் = தாமஸ் ஷாஸா.

நாமம்—ப்ரஸித்திப் பொருளதான வடசொல் அவ்யயம். காமக்கதிர் = 'காமம்' என்பது மிகுதிப்பொருளதான வடமொழி அவ்யயம். விரும்பத் தகுந்த ஒளியையுடைய வேல் என்னவுமாம். சேமம் -சேஷமம். (க0)

அடிவரவு:—கலங்க முனை ஆனை உறி விடை பகுவாய் முந்த வென்னை பாரை தாமம் அம்பரம்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து—ஆறந்திருமொழி,
அம்பரமும் பெருநிலனும்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதி
மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.]

அம்பரமும் பெருநிலனும் திசைகளெட்டும்
அலைகடலுங் குலவரையுமுண்ட கண்டன் *
கொம்பமரும் வடமரத்தி னிலைமேல் பள்ளி
கூடினான் திருவடியே கூடகிற்பீர் *
வம்பவியும் செண்பகத்தின் வாசமுண்டு
மணிவண்டு வகுளத்தின் மலர்மேல்வைகு *
செம்பியன்கோச் செங்குணன் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (க)

அம்பரமும் ஆகாசத்தையும்
பெருநிலனும் பரந்த பூமியையும்
திசைகள் எட்டும் } எட்டுத் திக்குக்களையும்
அலை கடலும் { அலையெறிதின்ற
குலம் } குலபர்வதங்களையும்
உண்ட உட்கொண்ட

கண்டன் திருக்கழுத்தையுடையவனும்
கொம்பு அமரும் } கிளைகள் பொருந்திய
வடமரத்தின் ஆலைமரத்தினுடைய
இலை மேல் தனியின் மீது
பள்ளி { சயனித்துக்கொண்டவனு
கூடினான் } மாண ஸர்வேச்வரனுடைய
திரு அடியே திருவடிகளையே

(4)

† நம்மி—திருநெல்வேலியிலிருந்து.

கொழுங்கயலாய் நெடுவேள்ளம் கொண்டகாலம்
 குலவரையின் மீதோடி அண்டத்தப்பால் *
 எழுந்தினிது வினையாடு மீசனெந்தை
 இனையடிக்கீழ் நிதிருப்பீர் இனவண்டாலும் *
 உழுஞ்செறுவின் மணிகொணர்ந்து கரைமேல்சீந்தி
 உலகெல்லாம் சந்தனமு மகிலுங்கொள்ள *
 செழும்பொன்னி வளங்கொடுக்கும் சோழன்சேர்ந்த
 திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (உ)

நெடுவேள்ளம் கொண்ட காலம் { பிரளயப்பெருகெள்ளம் (உலகங்களை) ஆக்கியதித்த வொரு சமயத்திலே
 கொழு கயல் ஆய் { பருத்த மதல்யருப்பியாய்க் கொண்டு
 குலவரையின் மீது ஓடி { குலபர்வதங்களின்மேலே போய் ஸஞ்சரித்து
 அப்பால் அதற்குமேலே
 அண்டத்து அண்டபித்தியனவும்
 எழுந்த இனம்பி [துள்ளி]
 இனிது சுகமாக
 வினையாடும் வினையாடின
 என் என்னை எம்பெருமானுடைய
 இனையடி { உபயபாதங்களின் கீழ்
 இனிது இருப்பீர் { சுகமாகவாழ விரும்ப முன்னவர்களே,

இனம் உண்டி ஆறும் { உட்டமாகத் திரண்டவண்டு கன் நடமாடப் பெற்ற
 செழு பொன்னி { அழகிய திருக்காவேரி யானது
 உழும் செறுவின் கரை மேல் { உழப்படுகிற கழனிகளின் வரப்புகளின்மீது
 மணி கொணர்ந்து சிந்தி { ரத்னங்களைக் கொண்டு வந்து சிதறத் தன்னியும்
 உலகு எல்லாம் { ஸகலஜனங்களும்
 சந்தனமும் அல்லும் { சந்தனக்கட்டைகளையும் அகிறக்கட்டைகளையும்
 கொள்ள வளம் { எடுத்துக்கொள்ளும்படியாகக்
 கொடுக்கும் { வளங்களைக் கொடுக்க மிடமாய்
 சோழன் சேர்ந்த { சோழராஜன் பணிசெய்யப் பெற்றதான
 திரு நறையூர் மணி மாடம், சேர்மின்கள்—.

* * *—மதல்யாவதார வரலாறு முன்னடியுகளில் அதுஸந்திக்கப்படுகிறது. ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரமசம்பந்தமான நைமித்திகப் ப்ளாயம் உண்டாயிற்று; அப்பொழுது பூமிமுதலிய உலகங்கள் கடலாற் சூழப்பட்டு முழுகும்ஸமயத்தில் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்க யத்தனித்த பிரமனது முகத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பின நான்கு வேதங்களையும் ஹயக்ரீலனென்னுமோர் தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான்; அப்போது வேதங்கள் தொலைந்தது கண்டு திருமால் ஜர் சிறிய மீன்வடிவு கொண்டார்; அக்காலத்தில் தவத்தின் பெருமையினால் ஜீவித்து, கிருதமாலா நதியின்கரையில் திருமலை நோக்கித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதனென்னுமோர் ராஜர்ஷி ஜல பாணம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத்திருந்தார்; அவர் ஜலதர்ப்புணஞ்செய்கையில்

அவ்வாறு இரண்டு வகையுக்குள் ஒரு பிரிய மீன் அகப்பட்டுக்கொண்டது ; அதனை அவர் ஜலத்தில் விட்டார் ; அப்போது அந்த மீன் 'ஓ தயானந்தனா ராஜசிங்ரிபே ! என்னை இப்படி ஜலத்தில் விட்டீரே, என் இனத்தார் என்னை விழுங்கி விடுவார்களே ; என்னை நீர் காப்பாற்றியருளவேணும்' என்ன ; அவர் அதனைத் தன் கமண்டலதீர்த்தத்தில் எடுத்துவிட்டார் ; அதனுட்புகுந்த அந்த மீன் ஸ்ரீரவுக்குள் கமண்டலத்துக்குள் சிப்பி மறுநாள் காலை யில் 'ஓ தயானந்தே ! நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள் கஷ்டப்பட்டு வளிப்பது ? என்மீது சிறிது அருள்புரியலாகாதா ?' என்றது ; உடனே அவர் அதனைக் கமண்டலத்தி னின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்துள்ள சூதன ஜலத்தில் புகவிட்டார் ; உடனே மூன்றடி பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த மீன் 'என்னை இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத்தருமமா ?' என்றது ; அன்புடைய அவர் உடனே அதையெடுத்து ஓர் குளத்தினுள் விட்டார் ; அங்கும் மிகவளர்ந்த அந்த மீன் 'நான் சுகமாக வளிக்க இடம்பெருமல் வருந்துவது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ ?' என்றது ; உடனே அவர் அதை யெடுத்து ஒரு ஏரியில் விட்டார் ; அக்குணமே அந்த ஏரி நிரம்பவளர்ந்த அந்த மீன் 'ஸ்வாமிந் ! என்னை யிப்படி அழிவிடுவது சியாயமா ?' என்றது ; அதைக்கேட்டுக் கருணைகூர்ந்த அவர் அதையெடுத்துக் கடலில் விட்டார் ; அப்பால் அந்த ஸத்யவிரதர் அம்மீனிடத் துப் பெருமயல்கொண்டு அதனை நோக்கி 'ஓ மத்ஸ்யராஜனே ! உன்னுடைய வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறேன் ; நூறு யோஜனை நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நீ யார் ? உனது தத்து வத்தை வெளியிடவேணும்' என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, அந்த மத்ஸ்ய ராஜன் 'ஓ மஹாதபாவரே ! இன்றுமுதல் ஏழுநாட்களுக்குள் இந்த மூன்று உலகங்களும் மூழ்கிவிடப்போகின்றன ; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு விசாலமான ஓடம் வரப்போகிறது ; அந்தப்படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா ஓஷதிகளும் ஸமஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனத்திற்கு வருத்தமொன்றுமின்றி உலாவக்கட்வீர் கள் ; இப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கு மளவில் ஓர் பெருங்காற்று அடிக்கப் போகிறது ; அதனால் அந்த ஓடமானது பெருநீரில் அலைப்போகின்றது ; அப்பொழுது எனது சிரஸ்ஸில் முளைத்துள்ள பெரியதொரு கொம்பில் பெரிய தொரு ஸர்ப்பத்தினால் அந்த ஓடத்தைக்கட்டிவிடும் ; நிறகு நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப்பிராணிகளையும் ரிஷிகளையுஞ் சுமந்துகொண்டு அந்தப் பேரிருள் நீங்கும்வரையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன் ; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர்' என்றுரைத்துவிட்டு மறைந் திடவே, ஆச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுடைய குறிக்கப்பட்ட அடிகாலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸப்த மேகங்களினுடைய ஆரவாரத்தால் கடல் நிரந்தொடங்கிற்று ; பகவான் குறித்ததினத்தில் ஒரு பெரிய ஓடம் அந்தக்கடலில் வரக்கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாக் கொடி செடி பிஜங்களையும் அந்தப் படகிலேற்றித் தாமும் ஏறினார் ; ஏறி, ஸப்தரிஷிகளுந் தாமுமாய்ப் பகவானைச்

824 பெரிய திருமொழி கூ-பத்து, கூ-திரு. அம்பாழம் பெருநிலனும்.

சுந்தனைசெய்து கொண்டிருக்கையில், பெரிய கொம்புள்ள மதஸ்யரூபங்கொண்ட பகவான் காணப்பட்டார்; லக்ஷம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பருமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் ஸுவர்ணவர்ணமும் ஸகலலோகமநோஹர ரூபமும் வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டார்; உடனே அந்த ஸத்யவிரதர் ஒரு பெரிய நாகத்தைக்கொண்டு அந்த மதஸ்யபகவானது கொம்பிலே அப்படிகைக்கட்டிவிட, அப்பெருமான் அதனை வலித்துக்கொண்டு அண்டகடாஹத்தளவும் செல்லத் துள்ளிவிளையாடி, முன்பு அசுரர் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களையும் பீழ்ந்துக் கொணர்ந்தருளி, ஆக இவ்வண்ணம் பிரளயாபத்தில் நின்றும் பிரஜைகளைக் காத்தருளியதும் வேதங்களை உபகரித்தருளினதும் மதஸ்யாவதார வரலாறும். இதனை மிகச்சுருக்கமாக இப்பாட்டில் ஒன்றரையடியால் அறுஸந்தித்தா ராயிற்று.

மேல் எட்டாம்பத்திலும் (8—8—1.) “வானோளவும் முதுமுந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின், மீனாபவந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்பர்.

“குலவரையின் மீதோடியண்டத்தப்பரில் எழுந்தினிது விளையாமே” என்ற தது பிரளயப்பெருவெள்ளம் நீங்குமளவும் ஓடத்தை வலித்துக்கொண்டு விளையாடினமையைச் சொன்னவாறு. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானது திருவடிகளை விடாது பணிந்திருக்கவேணும்மென்னும் சீருப்புடையீர்! திருநறைப்பூர் மணி மாடம் சேர்மின்கள்—என்கிறார்.

“உழுஞ்செயுவின் மணிகொணர்ந்தது கையமேல் சிந்தி உலகெல்லாம் சந்தனமு மகிலுங்கொள்ளச் செழும்பொன்னி வளங்கொடுக்கும்” என்ற அடை மொழி திருநறைப்பூரில் அந்நாயிக்கவுபாயம், சோழனிடத்து அந்வயிக்கவுமாம். பொன்னி பெருகும்படியான நாட்டுக்குத் தலைவன் என்றவாறு. காவிரியாறு பெருகும்போது வயல்களிலே ரத்னங்களைக் கொணர்ந்து தள்ளுவதும் சந்தனக் கட்டை அகிக்கட்டை முதலானவற்றை உலகங்கொள்ளுமாறு அடித்துக்கொண்டு வருவதும் இயல்பு. (உ)

பவ்வநீருடை யாடையாகச் சுற்றிப்

பாரகலம் திருவடியாப்பவனம் மெய்யா *

சேவ்லிமாதிர மெட்டும்தோளா அண்டம்

திருமுடியா நின்றான்பால் செல்லகிற்பீர் *

கவ்வைமாகளிறுந்தி வெண்ணியேற்ற

கழல்மன்னர் மணிமுடிமேல் காகமேற *

தேய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த

திருநறைப்பூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே. (ந)

பவ்வம் நீர்

கடல் நீரை

உடை ஆடை { அரையிலுடுத்துக்
ஆக சுற்றி { கொள்ளும் பீதரம்பா
மாகச்சுற்றி,

பார் அகலம்

திரு அடி ஆ

{ பூமிப்பரப்பையெல்லாம்
திருவடியாகக்
கொண்டு,

பவனம் மெய் ஆ	வாடிவைத் திருமேனியாகக் கொண்டு	உத்தி	தன்னிக்கொண்டு
செவ்வி மாதுரம் எட்டும் தோள் ஆ	அழகிய திசைகளெட்டையும் புஜங்களாகக் கொண்டு	வெண்ணி	வெண்ணியென்னுமிடத்தில்
அண்டம் திருமுடி ஆ	அண்டபித்தியைத் திருவபிஷேகமாகவுங் கொண்டு	ஏற்ற	எதிர்த்து வந்த
வின்றான் பால்	வின்ற ஸர்வேச்வர னிடத்திலே	கழல் மன்னர்	வீரக்கழலணிந்த அரசாசனினுடைய
செல்ல கிற்பீர்	சென்றுசேர விருமபி யிருக்குமவர்களை,	மணி முடி மேல்	சிறந்த தலைகளின் மீது
சவ்வை	சூரவாரத்தை புடைபணவாய்	காசம் ஏற	காக்கைகள் ஏறி லீங்கிக்கும்படி
மா	பெரியவையான	தேய்வம் வலம்	தேய்வமான வரட்படையின் வலங்கொட்டின
சுளிது	யானைகள்	சோழன்	சோழராஜன்
		சேர்ந்த	பணிசெய்யப்பெற்ற

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.

* * *—எம்பெருமான் ஜகதஸ்வருதியாயிருக்கும் நிலைமையை உருவகத் தாலே அறுபவிக்ஹர் முன்னடிகளில். விபுவான எம்பெருமானுக்குக் கடல் நீரானது அரையிலுமிக்கும் ஆடையாகின்றது; பூமிப்பரப்பெல்லாம் திருவடியா கின்றது; வாயுராசியெல்லாம் திருமேனியாகின்றது; திசைகளெட்டும் திருத் தோள்களாகின்றன; அண்டகடாஹமானது திருவபிஷேகமாகின்றது; ஆக இவ்வகைகளாலே ஜகத்ருதியாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டவேணுமென் றிருப்பீராகில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். அத்திருப்பதி செங்குணன் கோச்சோழன் சேரப்பெற்றதாம்; அவ்வரசன் எப்படிப்பட்டவனென்னில்; மஹாவீரன்; [கவ்வைமாகளிறுந்தி இத்யாதி.] ‘விண்ணிபேற்ற’ என்றபாடம் பெரும்பான்மையாக வழங்கிவரிலும் ‘வெண்ணி’ என்றபாடம் மாறுபட்டதென்ப. ‘இது கோயில்வெண்ணி (கோயிலுண்ணி) எனவழங்கும் சோணுட்டீர்’ என்பர். படைவெடுத்து வந்த மாற்றரசர் போர் செய்த இடம் இது; மேற்பாட்டிலும் இங்ஙனமே. பாளைகளைப் படை திரட்டிக்கொண்டு வெண்ணியில் வந்தெதிர்த்த கழல்மன்னர்களைப் பிணமாக்கின சோழன் சேர்ந்த திருநறையூர் என்கை. ‘முடி-மேல் காகமேற’ என்றது பிண மாக்கின்படியைச் சொன்னவாறு. பிணங்களைக் காகமேறியுண்ணுமே.

தேய்வவாள் வலங்கொண்ட—இவ்வரசன் திருநறையூர் நமசிபக்கல் ஒரு வாள்பெற்று வெற்றிபெற்றனனென்பர். (௩)

பைங்குண ளரியுருவாய் வேருவகோக்கிப்

பருவரத்தோ ளிரணியனைப் பற்றிவாங்கி *

அங்கைவா ளுகிர்த்தியா லவனதாகம்

அங்குருதி போங்குவீத்தா னடிக்கீழ்நிற்பீர் *

வேங்கண்மா களிறந்தி வேண்ணியேற்ற
விறல்மன்னர் திறலழிய வேம்மாவய்த்த *
சேங்கனான் கோச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(சு)

பைங்கண்	{ பசுமையான திருக்கண்களை புடைய	அம் குருதி பொரு வித்தான்	{ அழகிய எத்தந்தை கொள்ளவிடச்செய்த பெருமானுடைய
ஆன் அரி உரு ஆய்	{ கரலிம்ஹரூபியான	அடி சீழ் கிறபீர்	{ திருவடிகளின்சீழ் நிற்க விரும்பமுடையவர்களே!
வெருவ கோக்கி	{ (எதிரிகள்) அஞ்சும்படி விழித்து,	கொற் கண் கவிர உரு	{ வெல்லிய கண்களை புடைய பெரியவர்களைத் தன்விரிக்கொண்டு
வரம் பரு தோள் இரணியனை	{ பெற்ற வரங்களினால் பருத்தபுலங்களை புடைய ஞான இரணியர்களை	வெண்ணி ஏற்று	{ வெண்ணியென்னுமிடத் தில் எதிர்த்தவந்த
பற்றி வாங்கி	பிடித்திழுத்து	விரல் மன்னர்	ஞானனை அரசர்கள்
அம் கை	அழகிய திருக்கண்களினால்	திறல் அழிய	வலிமானும்படியாக
வான் உகிர் றுதியால்	{ ஒளிபொருந்திய கண்களின றுனியினால்	வெம் மா உய்த்த	{ கடுங்குதிரைகளை கடத்தி கெற்றிபெற்றவனான
அவனது ஆகம்	{ அவ்விரணியனுடைய சரித்தரில் கிண றும்	செங்கனான் கோ சோழன்—; சேர்ந்த கோயில்—; திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.	

* * *—கரலிம்ஹராவதாரத்தை யறுபன்கிறார் முன்னடிகளில். இங்குத் திற்குக் கண்ணில் பசுமை ஐதீஸ்வபாவமாதலால் 'பைங்கண்' எனப்பட்டது. பார்த்த பார்வையிலேயே இரணியன் குடக்குழம்பிப் போம்படி பார்த்து, அதற்குமேல் கண்களையுங்கொண்டு அவனுடையபிளந்தொழித்த பெருமானது திருவடிகளைப் பெறவேண்டியிருப்பினால் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள். 'பருவரைத்தோள்' என்ற பாடத்திற்கு பருத்த மலைபோன்ற தோள்களை புடைய னென்றுரைக்க.

இப்பதிவைச்சேர்ந்த சோழனது கிறப்பைச்சொல்லுகிறது முன்றாமடி.
கீழ்ப்பாட்டினுரை காண்க. (ச)

அன்றலக முன்றினையு மளந்துவேறோர்
அரியருவா யிரணியன் தூகம்கீண்டு *
வேன்றவனை விண்ணுலகில் செலவுய்த்தாற்கு
விருந்தாவீர் மேலெழுத்து வீலங்கல்பாய்ந்து *
போன்சிதறி மணிகொணர்க்கு கரைமேல்சீந்திப்
புலம்பரந்து நிலம்பரக்கும் போன்னிநாடன் *
தேன்றமிழன் வடபுலக்கோன் சோழன்சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(ரு)

● ● ●—ஶ்ரீமதுலகங்கோபார மாவலிக் கோபமானந்தில் சின்றும் விலங்கித் தன்
வடிக்கீழ் இட்டுக்கொண்ட வனும், வந்தாங்கண்டறிபாத விலங்கணமான
பிட்டுறமுர்த்தியாகி இயலிபன் பார்வைக்கீழ்,ந்து அறின் வீசஸ்வர்க்காமனுப்
வனுபான பெருமானுடைப ஆதனாக் கு இலக்காக சீவண்டியிருப்பீர் ! இந்
முன் மணிமாடம் சீசர் நின்னர், தென்னாட்டுந் து வடகாட்டுக்கும் தலைவனான
முன் சீசர்து பாய்க்க தலநாட் இம்மிருண்டி. இம்மாரன் ஆண்ட காட்டில்
தும் பொன்னியாற்றின் வனமுரைப்பது முன் ஶ்ரீ. காவிரியானது ஸஹ்ய
தத்தில் சின்றும் பெருங்கவதும் பொது வதும்பை தடைபாகதிற்கும் மலை
புடைத்துக்கொண்டு பெருகுண்டி வயலாய் பொதுகொது 'விலங்கல்
ந்து' என்று. (௫)

(5)

தன்னுலே ஸ்வேச்சையாலே

தன் உருவம் { தனது திவ்யமங்கன
விக்ரஹத்தை

பயந்த உண்பெண்ணிக்கொண்ட

தான் ஆய் { திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை
புடையனாய்

தயங்கு ஒளி { மிக்கவொளியையுடைய
சேர் மூ { மூவுலகங்களையும் 'தான்'
உலகம் தான் { என்கிற சொல்லுக்
ஆய் { குன்றே அடக்கத்
கொண்டவனாய்

வான் ஆய் பரமபதத்துக்குத் தலைவனாய்

தன்னுலே { தன்னுடைய
ஸங்கல்பத்தாலே

தன் உருவில் தன்ஸ்வரூபத்தில் நின்றும்

மூன்று { மூன்றுமூர்த்திகளை
'மூர்த்தி ஆய்' { வெளியிட்டவனாய்

தான் தானே

ஆயன் { கோபாலக்ருஷ்ணனுமாகத்
ஆயினான் { திருவவதரித்தவனான
எம்பெருமானே

சரண் என்று { சரணம் என்றெண்ணி
உய்வீர் { உஜ்ஜீவிக்கவினைப்பவர்
களே !,

யின் ஆடு ஒளிபொருந்திய

வேல் என்று வேற்படையைத்தரித்த

வினத்தை { 'வினத்தைவேன்' என்று
வேளை { மோரசாசனை

விண் ஏற வீரஸ்வர்க்கமடையும்படி

தனி வேல் { ஒப்பற்ற வேற்படையைப்
உய்த்து { பிரயோகித்து

உலகம் { உலகங்களை ஆண்டு வந்த
ஆண்ட

தென் நாடன் தென்தேசத்தாசனாய்

குட் { மேற்றிசையிலுள்ள
கொங்கன் { கொங்குகாட்டுக்குத்
தலைவனான

சோழன், சேர்ந்த, திருநகையூர் மணிமாடம்
சேர்மின்கள்—.

***—தன்னுருவம் தன்னுலே பயந்த தானாய்—எம்பெருமான் தவிர
மற்றையோருடைய ஸ்வரூபமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய இச்சைக்கு உட்பட்
டதாயிருப்பதுபோல, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் வேறொருவ
ருடைய இச்சைக்கு உட்பட்டதாயிருக்குமோ வெண்ணில், இரா; தன்னுடைய
ஸ்வரூபஸ்திதி முதலியவை தானிட்ட வழக்காம்படி. நிருக்குமவனென்னவுமாம்;
அகர்மவச்யன் என்றவாறு. “தயங்கொளிகேர் மூவுலகும் தானாய்” என்
றதனால் லீலாவிபூதி முழுவதையும் தானிட்ட வழக்காகவுடையன் என்பதும்,
‘வானாய்’ என்றதனால் நித்யவிபூதியைத் தானிட்ட வழக்காகவுடையன் என்ப
தும் சொல்லிற்றாம். தன்னுலே தன்னுருவில் மூர்த்தி மூன்றாய்—தன்னுடைய
ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸ்வஸ்வரூபத்தை மூன்று வருப்பாக வருத்துக்கொண்ட
வன்; தானான நிலைமையிலே நின்று ஸம்ஸ்கரித்தும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தர்
யாமியாயிருந்து ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களை நடத்திடும் ஆகலிப்படி. மூன்று வடிவு
களையுடையவனென்றபடி. தான் ஆயனாயினான்—இப்படிப்பட்ட தான் இடையர்
களிலொருவன் ‘இவன் எனக்கு மான்’ என்று அபிமானிக்கும்படி. கிருஷ்ணனாய்
வந்து அவதரித்தவன். இப்படிப்பட்ட ஸர்வேசுவரன் நமக்குப்புகல் என்றிருப்
பீரேல் திருநகையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

சோழன் சேர்ந்து உய்ந்த திருப்பதியாபிதா; அவன் எப்படிப்பட்டவ
னென்னில்; வேற்படை வல்லவனான ‘வினத்தைவேன்’ என்னுமோ ராசனை
வென்று உலகமாண்டவன்.

‘வினாந்த வேளை’ என்று பாடம் வழங்கிவரினும் ‘விளங்குத வேளை’ எனத் திருத்திக்கொள்ள வேணுமென்பர். ‘வினங்குத’ என்று ஓர் ஊருக்குப் பெயரென்க. (சு)

முலைத்தடத்த கஞ்சுண்டு துஞ்சப்பேய்ச்சி

முதுதுவரைக் குலபதியாய்க் காலிட்பின்னே *

இலைத்தடத்த குழலாதி ஆயர்மாதர்

இனவளை கொண்டானடிக்கீழ் எய்தகிறீர் *

மலைத்தடத்த மணிகொணர்கீது வையமுய்ய

வளங்கொடுக்கும் வருபுனலம் பொன்னிநாடன் *

சிலைத்தடக்கைக் குலச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(எ)

பேய்ச்சி	பூதனையானவள்	எய்த கிறீர்	{ கிட்டி ஆச்சரியக்க விரும்ப முடையவர்களே.
துஞ்ச	மாளும்படியாக		
தட முலை	{ (அவளது) பருத்த முலையிலுள்ள	மலை தடத்த	{ மலைப்பிராந்தங்களி லுண்டான
நஞ்சு உண்டு	{ விஷத்தை உட்கொண்ட வனும்,	மணி	பத்தனங்களை
முது துவரை	{ பிராசினமான துவாரகைக்கு	கொணர்கீது	திரட்டிக்கொண்டு வந்து
குலபதி ஆய்	{ தலைவனாய்த் திருவவதரித்து	வையம் உய்ய	{ உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவீக்கும்படி.
காலிட்பின்னே	பசுக்களின் பின்னே	வளம் கொடுக்கும்	{ மிகுதியாகக் கொடுக்கின்றதாய்
தட	பெரிய	வரு	பெருநெருமதான
இலை குழல்	{ இலையாலே செய்யப்பட்ட குழலை	புனல்	தீர்த்தத்தையுடைத்தாய்
ஊதி	{ ஊதிக் கொண்டு போனவனும்,	அம்	அழகியதான
ஆயர் மாதர்	இடைப்பெண்களினுடைய	பொன்னி	திருக்காவேரியையுடைய
வளை இனம்	வளைத்திரைகளை	நாடன்	காட்டுக்குத்தலைவனாய்
கொண்டான்	{ (விளையாட்டாக) அபஹரித்தவனுமான எம்பெருமானுடைய	கிளை	வில்லை
அடி மே	திருவடிகளின் மே	தட கை	பெரிய அகவிலுடையவனாய்
		குலம்	{ சிறந்தவனான
		சோழன்	{ சோழராஜன்
		சேர்ந்த, கோயில், திருநறையூர் மணிமாடம்	சேர்மின்கள்—.

* * *—தான்ஸனது எழுத்தினால் நன்னிலையில் நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லவந்த பேய்ச்சியை முலைபுண்கிற பாலனைபிலே உயிருண்டு முடிந்தவனும், த்வாரகாபுரிக்குத் தலைவனும், இலைக்குழலாதிக்கொண்டு பசுக்களின் பின்னே போய் அவற்றை மேப்பவனும், * கோழியழைப்பதன் முன்னங் குடைந்து நீராடுவான் போந்த இடைப்பெண்களின் ஆடையாபரணம் முதலியவற்றைக் கொள்ளுகொண்டு குருந்தமாத்தின்மேலேறி மறைந்து வீற்

திருப்பவனுமான எம்பெருமானது திருவடிகளைச் சேரவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கள்.

மலைத்தாழ்வரைகளினுண்டான ரத்னங்களைக்கொண்டுவந்து பூமிபிலுள்ளா ரெல்லாரும் உபஜீவிக்குமாறு ஆங்காங்குக் கொழிக்கின்ற காவிரியாறு பெருகப் பெற்ற நாட்டுக்குத் தலைவனுப்பப் பெரிய ஆண்டிள்ளையான சோழராஜன் பணி விடை செய்யப்பெற்ற கோயிலாம் அது. (எ)

முருக்கிலங்கு கனித்துவர்வாய்ப் பின்னைகேள்வன்

மன்னெல்லாம் முன்னவியச்சென்று * வேன்றிச்

செருக்களத்துத் திறநழியச் செற்றவேந்தன்

சிரந்துணித்தான் திருவடிநும் சென்னிவைப்பீர் *

இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண்டோளீசற்து

எழில்மாட மெழுதுபதுசெய் துலகமாண்ட *

திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே

(அ)

முருக்கு	முருக்கம்பூப்போலவும்
இலங்கு கனி	{ விளங்குகின்ற (கோவைப்) பழம்போலவும்
அவர்	சிவந்திருத்திற
வாய்	அதரத்தைபுடையளான
பின்னை	நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு
கேள்வன்	நாயகனும்,
முன்	முன்பெருகாலத்தில்
மன் எல்லாம்	கூத்திரியர்கெல்லாரும்
அவிய	ஒழியும்படியாக
வேன்றி	{ வேற்றி தரவல்ல
செரு களத்து	{ போர்க்களத்திலே
சென்று	பேரம்
செற்றம்	{ மாற்றரசனான கார்த்த
வேந்தன்	{ வீரீயாற்றினானுடைய
திறல் அழிய	மிடுக்கு அழியும்படியாக
சிரம்	{ (அவனது) தலையைத்
அணித்தான்	{ அணித்தவனுமான
	ஸர்வேச்வரனுடைய
திரு அடி	திருவடிகளை

தம் சென்னி	{ உங்கள் தலைகளிலே
வைப்பீர்	{ அணிந்துகொள்ள விரும்ப
	முடையவர்களே.
இருக்கு	வேதத்தில்
இலங்கு	{ சிறந்தவையான புருஷ
திருமொழி	{ ஸூக்தம் முதலிய
	பாகங்களை
வாய்	வாயிலே உடையதாய்
என் தோன்	எட்டுபுலங்களை புடையனான
நசற்கு	செவிரானுக்கு
எழில்	அழகிய
எழுபது	{ எழுபது ஆயுதங்களை
மாடம்	{
செய்து	கிருமாணம் செய்வித்து
உலகம்	{ உலகத்தைப் பரிபாலனம்
ஆண்ட	{ பண்ணின
திரு குலத்து	{ உயர்ந்த குலத்திற்
	பிறந்தவனாய்
வளம்	செல்வம் மிக்கவனான
	சோழன், சேர்ந்த கோயில் திருநறையூர்
	மணிமாடம் சேர்மின்கள்—.

* * *—முருக்கம்பூப்போலவும் கொவ்வைக்கனிபோலவும் சிவந்து விளங்கா நின்ற அதரத்தைபுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்குக் கொழுநனும், கூத்திரி

யர்களெல்லாரும் தலைமடியும்படி அமார்க்களத்திற்சென்று ஸஹஸ்ரபாஹுவான கார்த்தவிர்பார்ஜுநனுடைய தலையைத்துணித்தவனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சென்னிமேல் அணியவேண்டில் திருநறையூர் மணிமாடம் சேர் மின்கள்.

சிவபிரானுக்கு எழுபது ஆயங்கள் கட்டிவைத்து முதலில் சிவபக்தனு யிருந்து பிறகு பகவத்பக்தனாகப்பெற்ற சோழன் சேர்ந்த கோயில் இது. (இச் சோழன் முன் பிறவியிற் சிலந்தியாய்ப்பிறந்து திருவாரணைக்காவிலுள்ள சிவலிங் கத்துக்குத் தன்னுலாலிழைத்து வந்த மேல்விதானத் திருப்பணியை அழித்து வந்த யானை நுழையாவண்ணம் சிவபிரானுக்கு மாடக்கோயில் பலகட்டி வழி பட்டவனென்பது தேவார முதலியவற்றாலு மறியப்படுமென்பது) சோழமண்ட லத்தின் கூறுகளாக அமைந்த ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் ஒரு சிவாலயம் இச்செங் கணுறை கட்டப்பட்டதென்பர் சேக்கிழார்; “செங்கணுன், அந்தமில்சீர்ச் சோணாட்டி லகனாடு தொறுமணியார், சந்திரசேகரனமருந் தானங்கள் பல சமைத்தான்” என்பது பெரியபுராணம். இங்ஙனம் சிவதொண்டினைச் சிறப்பிப் புரிந்த இச்சோழன் முடிவில் திருநறையூர்த்திருமானுக்கு அடியனுய்ச் சிறப்புற்று னென்க.. “வேதத்தில் ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை உச்சரியா நின்றுள்ள வாயை யுடையராய் எட்டுத்தோள்களையு முடையராயிருக்கிற தேவர்க்கு, தர்ஸநீயமான மாடங்களெழுபதும் சமைத்துப் பின்னையும் தன்னுடைய அபிமதம் கிடையாமை யாலே அவ்வபிமத ஸித்தயார்த்தமாக அவன் வந்து ஆச்ரயிக்கிற தேசம்” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியம். (அ)

தாராளன் தண்ணரங்கவாளன் பூமேல்

தனியாளன் முனியாள ரேத்தநின்ற

பேராளன் * ஆயிரம்பேருடையவாளன்

பின்னைக்கு மணவாளன் பெருமைகேட்பீர் *

பாராள ரவரிவரேன் றமுந்தையேற்ற

படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமாவுய்த்த *

தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்தகோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே.

(க)

தார் ஆளன் மாலையணிந்துள்ளவனும்

தன் அரங்கம் { குளிர்ந்த திருவரங்கமர்
ஆளன் { நகரை ஆள்பவனும்

பூ மேல் தனி { தாமரைப்பூவிற்பிறந்து
ஆளன் { ஒப்பற்றவனான
பிராட்டியை ஆள்பவனும்

முனியாளர் { மஹர்ஷிகள் அதிகும்படியா
ஏத்த நின்ற { யுள்ள பெருமைவாய்ந்தவ
பேர்ஆளன் { ளும்

ஆயிரம் பேர்

உடைய

ஆளன்

ஸஹஸ்ரநாமங்களை

வாசகமாகக் கொண்ட

ஸ்வாமியும்

பின்னைக்கு

மணவாளன்

{ நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

வல்லபனுமான

எம்பெருமானுடைய

பெருமை

பெருமைகளை

கேட்பீர்

{ கேட்கவேண்டியிருக்கு

மவர்களே !,

அவர் இவர் } இன்னுந்நின்றொன்று
என்று பார் } பாவிர்த்தராய்க்கொண்டு
ஆளர் } பூமிபை ஆன்பவராய்
அழுத்தை திருவழுந்துரிலேஉக்த
எற்ற எதிரிட்டவர்களான
படை மன்னர் } ஆபதபாணிகளான
அரசர்களின்

உடல் துணிய சரீரங்கள் துணிபடும்படி
பரிமா உய்த்த { குதிரைப்படைகளைச்
செலுத்தினவனும்
தேர் ஆளன் தேர்வீரனுமான
கோச்சோழன் சேர்த்த கோயில் திருநறையூர்
மணிமாடம் சேர்மின்கன் —.

* * * — உபயவிழித்தையையும் நானே ராஜித்குக்கடவேன் ' என்று தனிமாலே
விட்டுக்கொண்டிருப்பவனான ஐந்தரத்தென்றிருநகரம் திருவரங்கம் பேரிய
கோயிலே இருப்பிடமாகக்கொண்டுள்ளவனும் தாமரைப்பூவை விருப்பிடமாக
வுடைய அத்விதையையான பிராட்டிக்கு வல்லபனும் பரத்தம்பாவனைப்பயே தலைக்
கொண்டிருக்கிற ஸாகாதி மஹர்ஷிகள் துதிக்கும் பெருமைபுடையவனும், அதுப
விப்பார்க்கு இழிந்தவிடமெங்கும் துறையாம்படி ஆயிரம் திருநாமங்களைபுடைய
வனும் கப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாதனுமான பெருமானுடைய பெருமைகளை
அதுபவிக்கவேண்டிய திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்கன்.

அத்திருப்பதிக்கு அபிமானியான சோழனுடைய வீரம் சொல்லுவது
மூன்றாமடி. கீழ் முன்று நான்காம் பாசுரங்களில், வேண்ணி யென்னுமிடத்தில்
வந்தெதிர்த்த அரசர்களை வென்ற வீரம் சொல்லிற்று; தோழமுந்துரில் வந்
தெதிர்த்த மன்னரைவென்ற வீரம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். (க)

சேம்மொழிவாய் நால்வேதவாணர் வாழும்
திருநறையூர் மணிமாடச் செங்கண்மலை *
பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையாளன்
புலமங்கைக் குலவேந்தன் புலமையார்ந்த *
அம்மொழிவாய்க் கலிகன்றி இன்பப்பாடல்
பாடுவார் வியனுலகில் நமனூர்பாடி *
வேம்மொழிகேட் டஞ்சாதே மெய்ம்மைசொல்லில்
விண்ணவர்க்கு விருந்தாகும் பெருந்தக்கோரே. (க)

சேம் மொழி } உண்மையுரைப்பவர்களும்
வாய் }
நால் வேதம் } நான்குவேதங்களை யும்
வாணர் } அதிகரித்தவர்களுமான
பூரிவைத்தவர்கள்
வாழும் வாழியிடமான
திரு நறையூர் { திருநறையூரென்னும்
திருப்பதியில்
மணிமாடம் { மணிமாடத்திலெழுந்தருளி
யிருக்கிற
சேம் கண் } புண்டரீகாக்ஷனான
மலை { ஸர்வேசுவரன்விஷயமாக,

பொய் மொழி } பொய்யுரைகள் மீறும்
ஒன்று } கலகாத
இல்லாத }
மெய்ம்மை { ஸத்யவசனத்தையுடையவ
ஆளன் } ரும்
புலம் மங்கை { அழகிய திருமங்கை
குலம் { காட்டுக்கு
கேத்தன் தலைவரும்

புலமை ஆர்ந்த அம் மொழி வாய்	{ பாண்டித்யம் கிரம்பிய அப்படிப்பட்ட தூண்டுக்கிளைத் திருவாய்வே உடையவருமான	மெய்ம்மை சொல்லில்	{ (பெறும்பலனை) உன்னபடி சொல்லப்புகுந்தால்,
கலிகன்றி	திருமங்கையாழ்வாருடைய	மெய்ம்மை மொழி	{ யமலோகத்திலுண்டாகக் கூடிய
இன்பம் பாடல்	{ ஆனந்தமயமான (இந்தப்) பாசாங்களை	மெய்ம்மை மொழி	{ அருஞ்சொற்களைக் கேட்டு அஞ்சாமல்
வியன் உலகில்	{ இப்பெரியவுலகத்திலே	விண்ண யார்க்கு விருந்து ஆகும் பெருந் தக்கோர்	{ நித்யஸூரிகள் ஆதரித்துக் கொண்டாடும்படியான பெருமைபொருந்தியவ ராவர்.
பாவொர்	பாடுமவர்கள்		

***—ஸத்யவாதிகளாய் வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்லவர்களான பிராமணர் வாழ்மிடமான திருஹையூரில் மணிமாடக்கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற புண்டரீகாஷ்டனுன எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் ஆனந்தமாக அருவிச்செய்த இத்திருமொழியை * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்திலே அதிகரிக்குமவர்கள் பெறும் பேற்றை உள்ளபடி சொல்லுவோமாகில், அவர்கள் யமபடருடைய கடுஞ்சொற்களைக்கேட்டு வருந்த அவுனசம் பெறாமல் திருநாட்டிற்புகுந்து * சூழ்விசம்பணிமுகில் திருவாய் மொழியிற்படியே நித்யஸூரிகள் எதிரேவந்து தங்கள் தங்களிருப்பிடங்களிலே கொண்டிடுக்கு உயரவைத்துத் தாங்கள் தாழ்விருந்து திருவடி விளக்கிக்கொண்டிருப்படியான பெருமையைப் பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

வேதவாணர்—வேதவாழ்நர் ; வேதங்களைக்கொண்டு வாழ்பவர் என்றபடி. திருஹையூர் மணிமாடம்—மணிமயமான மாடங்களைபுடைய திருஹையூர் என்று முரைப்ப. (க)

அடிவாவு:—அம்பரம் கொழு பவ்வம் பைங்கண் அன்று தன்னாலே முலை முருக்கு தாரான் செம்மொழி ஆளும்.

ஆளுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளோ சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளும்பத்து—ஏழாந்திருமொழி, ஆளும் பணியுமடியேனை.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதித் திருப்பதிகம்.]

ஆளும்பணியுமடியேனைக்கொண்டான் விண்டரிசாசாரை *
தோளுந்தலையும் துணிவேத்தச் சுடுவேஞ்சிலைவாய்ச் சரந்துரந்தான் *
வேளுஞ்சேயு மனையாரும் வேற்களுரும் பயில்வீதி *
நாளும்விழவி னோலியோவா நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

அடியேனை	அடியேனை	வேளும்	மன்மதனோடும்
ஆளும்	சேஷபூதனாகவும்	சேடும்	ஸுப்ரஹ்மண்யனோடும்
பணியும்	நித்யகங்கானாகவும்	அணையாரும்	ஒத்தஅழகியபுருஷர்களும்
கொண்டான்	திருவுள்ளம்		
	பற்றினவனும்,	வேல் கனாரும்	வேல்போன்ற கண்களை புடைய மாதர்களும்
விண்ட	பிரதிகூலரான	பயில் வீதி	உாஸஞ்செய்யப்பெற்ற திரு வீதிகளை புடைத்தாய்,
ரிசாசாரை	ராசாஸர்களின்	நாளும்	எப்போதும்
தோளும்	தோள்களும் தலைகளும்	விழுவின் ஒலி	உத்ஸவகோலாஹலங்கள்
தலையும்	துண்டுதுண்டாம்படியாக	ஒவா	ஒயாதிருக்கப் பெற்றதான
துணிவு எய்த			
சுடு வெம் சிலை	மிகக்கரோமான வில்லில்		
வாய்	நின்றும்		
சரம்	அம்புகளை	நறையூர்	திருநறையூரில்
		நின்ற	நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
தாரந்தான்	பிரயோகித்தவனுமான பெருமான் (யாவனென்னில்)	நம்பி	ஸ்வாமி.

* * *—[அடியேனை ஆளும்பணியங் கொண்டான்] ஆட்கொள்ளுகையாவ
தென் ? பணிகொள்ளுகையாவதென் ? என்னில் ; ' இவன் நமக்கு உரியவன் '
என்னும்படி சேஷத்வத்திலே நிறுத்துகை ஆட்கொள்ளுகையாம் ; சேஷத்வத்
தின் பயனான கைங்கரியத்தைக்கொள்ளுகை பணிகொள்ளுகையாம் ; அடியே
னுக்கு சேஷத்வ பாரதந்திரியங்கிரண்டையும் தந்தருளினவனென்றதாயிற்று.
' நான் எனக்கே உரியவன் ; நிறுப்பனில் தலைப்பட்டுகொண்டேன் ' என்று மார்பு
நெறித்திருந்த நிலைமையைப்போலவும் இளையபெருமானைப்போலே எல்லாவகை
யான கைங்கரியங்களைபும் செவ்வேனாற்படி திருத்திடும் வாழ்வித்தவனென்கை.
இப்படிப்பட்ட சேஷத்வ பாரதந்திரியங்களுக்கு இசையாதவர்களிடத்திலே
நடத்தும் கிசையைச் சொல்லுகை விண்டரிசாசாரை என்று தொடங்கி.
விண்ட=பொருந்திவாராமல் எதிர்ப்புகொத்த என்றபடி. அப்படிப்பட்ட

சிசாசரணை [அரக்கரை] தோளுந்தலைபுந் துணிலெய்தச்சுடுவெஞ் சிலைவாய்ச்
சரந்துரந்தான். “விவித்ரா ஷேஹவஸந்திரீபூராய நிவெஷிதாபூ வ-வ-வ-
வெவ சுபூதா ஸ்ரஹநு! ஹவஸவாஷாவிவஸம்பா தா=விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி
ரீச்வராய சிவேதிதாம்—பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மம்! ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுதா”
என்கிறபடியே நம்மை வழிபடுவதற்கென்றே கொடுத்த கரகரணாதி அவயவங்கள்
இவர்கட்கு அக்காரியத்தில் உபயோகப்படுகின்றிலவாகில் இவர்கட்கு இவை
ஏதுக்கு? என்று தோள் தலை முதலிய உறுப்புகளை பொழித்தானாயிற்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் இன்னமும் அடியாவர்களை ஆளுப்பணியுங்
கொள்வதற்காகவும் ஆணைப்படுத்துகிறான் நொலைப்பதற்காகவும் நிந்யஸந்நிதி
பண்ணியிருக்குரிடம் நிந்யஸந்நிதி. அடுத்து எப்படிப்பட்டதென்னில்; அழகுந்
சிறந்த ஆண்களும் பெண்களும் நிறைந்த பெருந் தம்; நிந்யோத்ஸவ பசேஷாத்
ஸவமாஸோத்ஸவங்கள் இறைப்பொழுதும் மாறாமல் எப்போதும் உத்ஸவ
கோலாஹஸங்களே மிக்கது.

“ஆளும்பணியு மடிபேனைக்கொண்டான்” என்பதைப் பாட்டுக்கு வினை
முறையுக்கொண்டு உரைக்கவுமாம். (ச)

முனியாய்வந்து மூவேழுகால் முடிசேர்மன்ன ருடல்துணிய *

தனிவாய்மழுவின படைமாண்: தாரார்தோளான் வார்புறவில் *

பனிசேர்முல்லை பல்லகும்பப் பாணலொருபால் கண்காட்ட *

நனிசேர்கமலம் முகங்காட்டே நறைபூர்நின்ற நம்பியே. (உ)

முனி ஆய் வந்து	{ பரகராம முனியாய்த் திருவவதரித்த	பனி சேர் முல்லை	{ குளிர்ந்த முல்லைப் பூக்களானவை
மூவேழுகால்	{ இருபத்தொரு தலைமுறை யனவும்	பல் அரும்ப	{ (அவ்வூரி லுன்ன மாதர்களின்) பற்கள் போன்று அரும்பு செய்யப்பெற்றதும்
முடி சேர் மன்னர் உடல் துணிய	{ முடிபடையரான சுதந்திரியர் களின் சரீரங்கள் தொலையும்படியாக	பாணல் (ஒருபால்)	கருங்குவிளைப்பூக்களானவை மற்றோரிடத்தில்
தனி வாய் மழுவின படை ஆண்ட	{ ஒப்பற்ற [கர்ணமயான] வாயையுடைத்தான கோடாலியை ஆயுத மாகக் கொண்டவனும்	கண் காட்ட (ஒருபால்)	{ (அந்த மாதர்களின்) கண்கள் போன்று அவர்ப் பெற்றதும் மற்றோரிடத்தில்
தார் ஆர் தோளான	{ மாலையணிந்த திருத் தோள்களை யுடையன மாண பெருமான்,—	நனி சேர் கமலம்	{ மிருதியாகவுள்ள தாமரைப் பூக்களானவை
வார் புறவில்	அகன்ற சேலைப்புறத்திலே	முலம் கட்டும்	{ (அந்த மாதர்களின்) முகம் போன்று விகலிக்கப் பெற்றதுமான
ஒரு பால்	ஒரிடத்தில்	நறைபூர், சின்ற நம்பி—.	

* * *—உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமென்பால் தொழுதுத் துதிநின்று
கொடுவாரியந்நிவந்த சுதந்திரி எய்தாங்கள் பலவற்றை எய்தொருக்கற்பொறுட்டு

காராயணமூர்த்தி ஜமதக்கிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகைபிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னும் கோடாலிப்படைபை ஆபுதமாகக்கொண்டு அதனாற் பாகுராமனை வறங்கப்பெற்று வரணையில், ஒருநாள் கார்த்தவிரியார் ஜூநனும் அவனது குமாரர்களும் வேட்டை பாடி ஜமதக்கியின் ஆசிரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தகாலத்தா, அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேதுவானது வேண்டின வஸ்துநகரையெல்லாம் யாதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பொழுதில் கொள்ளைமொள்ள விரும்பி அதனைக்கவர்த்து அம்முனிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாக (பிரசுராமன்) அக்கார்த்த விரியார்ஜூநனையும் அவனது குமாரர்களையும் கொன்று அதனாலேயே சுதந்திரிய வம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டானென்ற வரலாறு முன்னடிகட்கு அறிவத்தக்கது. இப்படி துஷ்டர்களையழித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விக்கக்கடவேனென்று தனிமாதே யிட்டிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது தாரார் தோளான் என்று.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமான திருநறையூர் எப்படிப்பட்டதென்னில்; முல்லையரும்புபோன்ற பல்லழகும் கருங்குவளைப் பூப்போன்ற கண்ணழகும் செந்தாமரைப்பூப்போன்ற முகத்தினழகும் வாய்ந்த மாதர் நிரம்பிய ஊர் என்பதை ஒரு சமந்தராமாக அருளிக்கேய்திருார் பின்னடிகளில். அழகிய மாதர்கள் வாழ்கின்றன ரென்றுரைப்பது சுகர்வளங்கதும் வகைகளுள் ஒன்றுதல் அறிக.

ஈற்றடியின் முற்பகுதி “நனிசேர் வயலுள் முத்தலைக்கும்” என்றும் ஒதப் பட்டுவந்த தென்பது பெரியவாச்சான் பின்னை விபாக்கியானத்தினால் விளங்கு கின்றது. அப்பாடமே முதன்மையாக வியாக்கியானிக்கப் பட்டுள்ளது. (உ)

தெள்ளார்கடல்வாய் விடவாய சினவாளரவில் துயிலமர்ந்து *

துள்ளாவருமான்விழ வாளிதூர்தான் இரந்தான் மாவலிமண் *

புள்ளார்புறவில் பூங்காலி புலன்கொள் மாதர்கண்காட்ட *

நள்ளார்கமலம் முகங்காட்டும் நறையூர் நின்றநம்பியே.

(ங)

தென் ஆர் { தெளிவுடைய
கடல் வாய் { திருப்பாற்கடலில்
விடம் வாய் { விஷத்தை உமிழாவின்ற
சினம் { வாயையுடையனாய்
{ (பிரதிகூலம்மேல்)
வான் { சேற்றமுடையனாய்
அரவில் { ஒளிபொருந்தியவனான
துயில் அமர்ந்து { திருவனந்தாமுவான் மீது
துள்ளாவரு { செயனித்தருள்பவனும்
புள்ளாவரு { (பஞ்சகடியில்) தள்ளிவிளை
துள்ளாவரு { யாடிக்கொண்டு வந்த

மான் { (மரீசனாகிற) மாயா மிருகம்
விழ { மாணும்படி
வாளி { அம்பு எய்தவனும்
தூர்தான் { மதராபலியின்றித்த
மாவலி { பூமியை யாசித்தவனும்
மண் { மான பெருமான்.—
இரந்தான் { பட்சிகள் திறந்த புறச்
புன் ஆர் { சோலைகளிலே
புறவில் { அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்கள்
பூ காலி {

புலன் கொண் } அழகிய ஸ்திரீகளினுடைய
மூர்தர் }
கண் கண்களை
காட்ட காட்டப்பெற்றதும்

கன் ஆர் கமலம் { (இதழ்ச்) செறிவை புடைய
தாமரைப்பூக்கள்
முகம் காட்டும் { (அவர்களது) முகங்களைக்
காட்டப் பெற்றதுமான
நறையூர், நின்ற நம்பி—

***—அவதாரங்களுக்கு வேர்ப்பற்றான திருப்பாற்கடலில் வாழ்ச்சியைச்
சொல்லுகிறது முதலடி. திருவணந்தாழ்வான் மங்களாசாஸன பரஸுதலால் மது
கைடபர்போன்ற அகரர்கள் மேன்மேலும் வந்து எம்பெருமானுக்குத் திங்கிழைக்
கப் புகுகிறார்களோவென்று அநிசங்கித்து விஷத்தை உமிழ்வதும் சிறிக்
கொண்டே யிருப்பதுமான நிலைமையைச் சொல்லுகிறார் விடவாய சினவாளா
லில் என்று.

திருப்பாற்கடலில் திருவணந்தாழ்வான்மேலே எம்பெருமான் திருக்கண்
வளா ஆசையுண்டோ? தேவர்கள் ஓடிவந்து கூக்குரலிட்டுக் கதறுவார்களே;
பிரானே! படுக்கையை விட்டெழுந்திரு; எங்கள் பகைவரைத் தொலைத்திடு
என்று பல்லுக்காட்டிப் பிரார்த்திப்பார்களே; அவ்வாறானுடைய கூக்குரலைக்
கேட்டுக்கொண்டு படுக்கையில் கண்ணுறங்கமாட்டானே; உடனே திருவவதரித்
துச்செய்தருளும் காரியங்களுள் ஒன்றைச்சொல்லுகிறார் துள்ளாவருமான் விழ
வாளிதூரந்தான் என்று. துள்ளா-துள்ளி என்றபடி; 'செய்யா' என்னும் வாப்பாட்
புறந்தகால விளையெச்சம். 'இது மெய்யாகவே மான்' என்று நம்பும்படி
துள்ளித்துள்ளி விளையாடிக்கொண்டே வந்த மாரீசனாகிய மாயமான் முடியும்படி
அம்பெய்தவன். (14)

ஒளியா வெண்ணெயுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி யொண்கயிற்றால் *
விளியாவார்க்க வாப்புண்டு விம்மியழுதான் மேன்மலர்மேல் *
களியாவண்ணே கள்ளுண்ணக் காமர்தேன்ற லலர்தூற்ற *
களிர்வாய்முல்லை முறுவலிக்கும் நறையூர் நின்றநம்பியே. (சு)

ஒளியா மறைந்து நின்று
வெண்ணெய் வெண்ணெயை
உண்டான் } விழுங்கின குற்றத்திற்காக
என்று }
ஆப்சி யசோதையானவள்
விளியா கோபித்து
ஒண் கயிற்றால் அழகிய தாம்பிரஞல்
உரலோடு உரலோடு சேர்த்து
ஆர்க்க கட்ட
ஆப்புண்டு கட்டுண்டு
விம்மி } விக்கிவிக்கி அழுத
அழுதான் } பெருமான்—

மெல் மலர் } மெல்லிய பூக்களின்மீது
மேல் }
வண்டு வண்டுகள்
களியா களித்து
கன் உண்ண தேனைப்பருக,
காமர் }
தென்றல் } அழகிய தென்றல்காற்று
அலர் தூற்ற புஷ்பங்களை வீசியிறைக்க,
களிர் வாய் } குளிர்ந்த முகத்தையுடைய
முல்லை } முல்லைப்பூக்கள்
முறுவலிக்கும் } புன்சிரிப்புச் செய்யுமா
போலே விகலிக்கப்
பெற்ற

நறையூர், நின்ற நம்பி—

* * *—யசோதைப்பிராட்டி தாக்களிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுவழியாலே கைப்பற்றி அமுதுசெய்த குற்றத்திற்காகத் தாம்பினால் கட்டுண்டு விக்கியழுத பரமஸுலபன் திருவறையூர்நம்பி காண்பின்.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் ஒரு ஐதிறய மருளிச்செய்யப்படுகிறது; அதாவது—

“வங்கிப்புரத்து நம்பி பலகாலும் ‘திருவாராதன மருளிச்செய்யவேணும்’ என்று போருமாய் அவஸைஹாதியாலே அருளிச்செய்யாதே போந்தாராய் திருமலையிலே யெழுந்தருளி திருக்கச்செய்தே, ஆழ்வானுக்கும் நம்பி ஸ்ரீ ஹனுமத்தாஸர்க்கும் அதுதன்னை மருளிச்செய்தாராய்ச் சமைகிறவளவிலே நம்பி தோற்ற, திருவுள்ளம் துணுக்கென்றஞ்சி அப்போதருளிச்செய்த வார்த்தை:—‘என்றுமுள்ள இஸ்ஸம்ஸயம் தீர்ப்பெற்றோமாகிறது; நியாமகன் நியாயங்கனிலே சிலர்க்கு அஞ்சிக்கட்டுண்டு அடியுண்டு அமுது நின்ற நென்றால் இது கூடுமோ என்றிருந்தோம்; இன்று இப்பி இழவுக்கும் நம்முடைய ஹ்ருதயம் அஞ்சி சொந்தபடியால் அதுவும் கூடும் என்று.’” என்பதாம்.

இந்த ஐதிறயத்தின் தாற்பரியம் வருமாறு:—வங்கிப்புரத்து நம்பியென்ப வர் உடையவர் ஸ்ரீபாதத்திலே பலகாலும் அதுவார்த்தித்து ‘அடிபேணுக்குத் திருவாராதனப்ரயோகம் உபதேசிக்கவேணும்’ என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்; ஆனாலும் உபதேசிக்க உடையவர்க்கு அவகாசப்படாமலே போயிற்று; இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கூர்ந்தாற்பாணுக்கும் ஹனுமத்தாஸ ரென்னு மொருவர்க்கும் திருவாராதனக்ரமம் உபதேசிக்கவேந்தது உபதேசித்து முடிக்கிற ஸமயத்திலே வங்கிப்புரத்து நம்பி அங்கேவந்து சேர்ந்தார்; அவரைக் கண்ட வுடனே உடையவருடைய திருவுள்ளம் அஞ்சி நடுங்கிற்று; இவர் பலகால் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் இவர்க்கு உபதேசியாதொழிந்தோம்; இன்று இவ் விருவர்க்கு உபதேசிக்கும் போதாவது இவரையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித் திருக்கலாம்; அதுவும்செய்யப் பெற்றிலோம்; இவ்விருவரைக் குற்றங்களுக்கு ஆளானோமே! என்று அஞ்சிக்கொண்ட உடையவர் வங்கிப்புரத்து நம்பியை நோக்கி அழகாக ஒருவார்த்தையருளிச் செய்தார்; அதாவது—எனக்கு நெடு நாளாக இருந்த ஒரு ஸந்தேஹம் இன்று தீர்ப்பெற்றது; ‘ஒளியா வெண்ணெயுண்டானென்று உரலோடாய்ச்சி ஒண்கயிற்றால் வினியாவார்க்க வாய்ப்புண்டு விம்பியமுதான்’ என்றும் ‘எழில்கொள்தாம்பு கொண்டயிப்பதற்கு எள்குதிலையும்..... அமுதையுமஞ்சினோக்கு மந்தோக்கு’ என்றும் ஆழ்வார்களுருளிச் செய்திருக்களை, உண்மையில் இப்படியிருக்குமோ, ஸர்வவிபாமகனை எம்பெருமான் நியாயவரானரிடத்தில் அஞ்சிவருந்தக் கூடுமோவென்று ஸந்தேஹமுண்டாயிருந்தது; இப்போது உம்மிடத்தில் நான் அஞ்சி வருந்தினேனாகையால் அது ஸம்பாவிதமேயென்று துணியப்பெற்றே நென்றாராம்.

ஒளியா—ஒளிந்து என்றபடி: ‘செய்யா’ என்னும் வாய்பாட் டிறந்தகால வினையெச்சம். ‘விளியா’ என்றதும் அதுவே. விளிநல்-கோபித்தல். ஆப்புண்டு

விம்மியமுதான்—‘ஆய்ச்சி தாம்பிரிஷல் நம்மமகாட்டி வருத்துகின்றாளே’ என்று துன்பம் பொறுத்திருக்கமாட்டாமல் விம்மியமுதானல்லன்; ‘தாயிர் பால் வெண்ணெய்களையும் பெண்களையும் களவுசெய்து திரியவேண்டிய காலம் பாழாய்ப் போகிறதே!’, கட்டுண்டிருக்குமளவும் அந்தத் தொழில்களைத் தவிர்த்திருக்க வேண்டியதாயிற்றே!’ என்று வருந்தி விம்மியமுதானென்க.

[மென்மலர்மேல் களியாவண்டு இதயாதி.] திருநறையூரின் சோலைவனம் சொல்லுகிறது: வண்டுகள் களித்து மதுபானம் பண்ணும்படி மலர்கள் தேன்மிக் கிருக்கின்றன; தென்றற்காற்று எங்கும் வீசு மலர்களை புதிர்த்துத் தூற்றுகின்றது; முல்லைப்பூக்கள் மலரத் தொடங்குகின்றன—இதுவாயிற்று அவ்விடத்துச் சோலைகளின் நிலைமை.

பின்னடிகளில் சொற்சேர்க்கை அமைந்த அழகு ஆராயத்தக்கது. “மென் மலர்மேல் களியாவண்டு கள்ளுண்ணக் காமர்தென்ற லலர் தூற்ற நளிர்வாய்முல்லை முறுவனிக்கும்” என்ற வாக்கியத்தொடரில் ஒரு அர்த்தவிசேஷம் ஸ்புரிக்கும். அதாவது—வண்டு என்று ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனைச் சொன்னபடியாய் அவன் ஏதோவிதிவசத்தால் மதுபானம் பண்ணிவிட்டான் எனன்றும், அதைக் கண்ட வெருவன் நாட்டிலே ஓ பழிதூற்றப் புறப்பட்டானென்றும், இவ்விண்ணாபியைக் கண்ட ஒரு ஸாத்விகன் ‘ஏதோவிதிவசத்தால் ஒருவன் ஒருகால் மதுபானம் பண்ணிவிட்டால் அதைப்பற்றி இப்படியும் ஒருவன் பழிதூற்றவேணுமோ? இவ்விருள்தருமானாலத்தில் இது ஸஹஜந்தானே யென்று வாளாவிருக்க லாகாதோவென்று வாய்விட்டுச் சிரிக்கமாட்டாமல், ‘இவ்வென்னவுலகியற்கை!’ என்று புன்கிரிப்புச் செய்கிறானென்றும் தோன்றும். எப்படிப்பட்ட அதிகாரிக் கும் ஒரு நிஷித்தகாரியம் செய்யவேண்டுமென ஸஹஜமென்றும் அதைப்பற்றி ஒருவன் பழிதூற்ற நேருவதும் ஸஹஜமென்றும், ‘இது ஒரு ப்ரமாதமா? இதைப்பழிதூற்ற வேணுமா’ என்று சிலமஹான்கள் நினைப்பது முண்டென்றும் லௌகிகஸந்திலேச முணர்த்தியவாறு. (ச)

வில்லார்விழவில் வடமதுரை விகும்பிலிரும்பா மல்லடர்த்து *

கல்லார்திரடோள் கஞ்சனைக்காய்ந்தான் பாம்க்தான் காளியன்மேல் *

சோல்லார் கருதிமுறையோதிச் சோமுச்செய்யும் தொழிலினோர் *

நல்லார்மறையோர் பலர்வாழும் நறையூர் நின்றநம்பியே. (ஊ)

வில் ஆர் { (கம்ஸன் நடத்தின)
விழவில் { துர்ப்பாசத்திலே

வட மதுரை { வடமதுரைக் கெழுந்தருள
விரும்பி { ஆசைப்பட்டு (எழுத்
தருளின வனவிலே)

விரும்பா { எதிரிகளான

மல் { மல்லர்களை

அடர்த்து { முடித்து

(அதன்பிறகு)

கல் ஆர் திரன் { மலைபோன்று திரண்ட
தோள் { தோள்களை புடையன
கஞ்சனை { கம்ஸனைச் சேரிக்
காய்க்தான் { கொன்றவனும்

காளியன் { காளிய நாகத்தின் மீது
மேல் }

ஓ ‘அலர்நூற்ற’ என்றது நிலைமை: அலர்—புஷ்பமும் பழியும்.

பாய்ந்தான்	{ குதித்து அதனை வலியுடக்கி னவனுமான பெருமான்,	சோமு செய்யும் தொழிலி னோர்	{ ஸோமயாகம் முதலிய யாகங்கள் நடத்துவதைக் கருமமாகவுடையாய்
சொல் ஆர்	{ (குற்றமற்ற) சொற்கள் சுருதி { கிரம்பிய வேதங்களை	நல்லார்	வில்லுணரான
முறை ஒதி	முறைப்படியே அதிகரித்து	மறையோர்	{ வைதிகர்கள் பலர் பலர் வாழும் { வாழாவிடமான
நறையூர், நின்ற கம்பி—.			

* * *—தன்னைக்கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் திருவாய்ப்பாடியில் ஒளித்து வளர்கொள்ளென்பதை யறிந்தகம்ஸன் பல அசுரர்களை ஏவி அக்கண்ண பிராண முடிக்கப்பார்த்தும் தன் கருத்து நிறைவேறக்காணாமையாலே எப்படியாகிலும் அவனை நேரில் வரவழைத்து முடித்திடவேனுமென்று தீர்மானித்து, தான் ஒரு வில்விழா நடத்துவதாக வியாஜம்வைத்து அதற்காகக் கிருஷ்ண பலராமர்களை மதுரைக்கு வரவழைத்துத் தனது அரண்மனையினுட்புகும்போதே எதிரிட்டுக் கொல்லுமாறு சில மல்லர்களை நிறுத்திவைக்க, அந்தமல்லர்களை நொடிப்பொழுதில் முடித்திட்டு, பிறகு சிங்காசனத்தின் மீதுநின்ற அக்கஞ்சனையும் மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கீழேதள்ளி முடித்தவராலாறு உணர்க. காளியுநாதத் தின் மேற்பாய்ந்தது வேறொரு ஸமயத்திலாகிலும் *அதனைபும் இங்குச் சேர்த்தருளிச் செய்தது—* பகவத்கதைகளை யதுஸந்திப்பதில் ஆழ்வார்கட்கு ஓர் அடைவு இல்லை, பக்திப்ரகர்ஷம் பேசுவிக்கிறபடி. பெல்லாம் பேசுவார்கள்' என்பதை விளக்கும்.

இப்படி துஷ்டநிக்ரஹம் பண்ணுகிற எம்பெருமான் வேதாத்யயந நிஷ்டர் களாயும் யஜ்ஞசீலர்களாயுமுள்ள அந்தணரை வாழ்விக்கும் பொருட்டுத் திரு நறையூரில் நிற்குகொன்கிறது பின்னடிகளில்.

சுருதி—வடசொல். சோமு—ஸோமம் என்ற வடசொல்லிகாரம். ஸோமயாகத் தைச் சொன்னபடி. (டு)

வள்ளிகோமுநன் முதலாய மக்களோடு முக்கணன்
வேள்கியோட * விறல்வாணன் வியந்தோள்வனத்தைத் துணித்துகந்தான் *
பள்ளிகமலத் திடைப்பட்ட பருவாயலவன் முகம்கோக்கி *
நள்ளியூமே வயல்குழந்த நறையூர் நின்றநம்பியே. (க)

வள்ளி கோமுநன் முதலாய	{ வள்ளியம்மைக்கு காதனை ஸுப்பாற்றமண்யன் முதலான	விறல் வாணன்	{ பவிஷ்டனான பாணஸூர னுடைய
மக்களோடு	புத்திரர்களோடு கூட	வியன் தோள்	{ பரம்பின தோள்களாகிற வனத்தை { காட்டை
முக்கணன்	முக்கண்ணான ருநான்	துணித்து	அறுத்து
வேள்கி ஓட	{ வெட்கமடைந்து (எதிர் கிற்கமாட்டாமல் முதகு காட்டி) ஓடிப்போக,	உகந்தான்	{ திருவுன்னமுவந்த பெருமான்,—

கமலத்திடை	தாமரைப் பூவிலே	நவனி	பெண் கண்டானை
பள்ளி பட்ட	{ போய்ப் படுத்திக் கொண்டு திரும்பிவந்த	நோக்கி	பார்த்து
பருவாய்	{ பெரிய வாயையுண்டாய் அலவன்	வெகு	{ பிரண்ட கலஹம் பண்ணப்பெற்ற
முகம்	முகத்தை	வயல்	வயல்களினால்
		சூழ்த்த	சூழப்பட்ட
			கலஹம், கீழ் நகம்பி—.

* * * — அந்நிபந்தனாவாசனம் சிவநம்பித்திருநதபாசனம் உபநிபந்தனம் தோள் துணிந்ததும், அவதூறுக்குக் காவலாளராக இருந்த சார்த்தநிலையான கரிமுசத்தான் முதுலான பரிவாரங்களைவிட வடிவ நுதனம் முதுகுநாட்டி போடச் செய்தும் தன் னுடைய பாம்புருஷநவத்தைப் பிரகாசிப்பிற் றுக்கொண்ட பெருமான் திருநதை பூரிவாழ்நான்.

“பள்ளிகமலத்திடைப்பட்ட பருவாயலவன்முகம் நோக்கி நள்ளியுடும் வயல்கூழ்த்த” என்ற பின்னடிக்கட்டுப் பட்டர் அருளிச்செய்யும் அர்த்தவிசேஷம் குறித்தொள்ளத்தக்கது. தாமரைப்பூவில் படுத்தாக்கொண்டிருந்த ஆண்நண்டின் முகத்தைப் பெண்ணண்டு பார்த்து உடல் செவ்வப்பெற்ற வயல்கூழ்த்த நறைபூர் என்று மூலத்திலுள்ளது. இதன் ஆம்பொருளைப் பட்டர் அழகாக வரைத்தருள்வ ராம்: எங்ஙனென்பென்றில்;—ஒரு ஆம்பல்மலரிலே கண்டுதம்பதிகள் இனிது வாழ்கையில் கர்ப்பிணிபான பேடைக்கு இனியவஸ்துக்களைக் கொணர்ந்து தர வேணுமென்று அலவனு [ஆண்நண்டு] பரு ஆசையுண்டாயிற்று; பிறகு தாமரைப்பூவினிருந்து நல்ல மகரந்தத்தைத் திரட்டிக் கொணர்ந்து கொடுப்போ மென்று விரும்பி மெல்லமெல்ல நகர்ந்து தாமரைப்பூவிலே சென்று சேர்ந்தது; அவ்வளவிலே ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கவே அந்தாமரைமலர் மூடிக்கொள்ள அத னுள்ளே அசுப்பட்டது அது; தாமரைபை மலர்ந்திக்கொண்டு எப்படியாவது வெளிக்கிளம்பிவிட வேணுமென்று எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்துபார்த்த வளவிலும் ஸூர்யோதயமானாலல்லது தாமரை மலராதாயிற்று; உடம்பைக் கொண்டு புரண்டு இரவெல்லாம் அநிலநங்கிரிநுந்து பொழுதுவிடிந்தவாறே மலர்ந்த அத்தாமரையில்நின்றும் வெளிப்பட்டி, தானும் சுண்ணமும் உடம்பிலே நிழலிட்டுத் தோற்றத் தன்மனைக்கு விசைந்துவந்து சேர்ந்தது; பகற்போதில் ஆம்பல்மலர் மூடிக்கொள்ளுமே; ஆண்நண்டு அங்குவந்து சேரும்ஸமயமும் பெண்ணண்டுகிடக்கும் ஆம்பல்மலர் மூடிக்கொள்ளும் ஸமயமும் ஒன்றுயிருந்தது; இதனைப்பார்த்தால், ஆண் இரவில் வேறிடத்துத் தங்கிவந்தபடியாலும் உடம் பில் சுவடு இருந்தபடியாலும் பிரணயரோஷங்கொண்டு கதவையடைத்துக் கொண்டது என்னலாம்படி யிருந்ததாம்.—ஒருபுறத்தில் மலர்ந்ததாமரை மலர் களும் மற்றொருபுறத்தில் முகுளிதமான ஆம்பல்மலர்களும் விளங்கப்பெற்ற வய லாற் சூழப்பட்டது திருநறைபூர் என்று வயல நிலைமை சொன்னவாறு.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான்பின்னே வியாக்கியான பங்க்திகள் வரு மாறு:—

“ [பள்ளிகமலமித்யாதி.] பட்டாருளிச்செய்யக் குறிப்பாகக் கேட்டிருப்ப தொரு பாட்டு னின்றருளிச் செய்வர்;—பஞ்சவாபலவன் கமலத்திடைப் பள்ளி பட்டது; நள்ளியானது கர்ப்பதாரணத்தாலே வெலித் திருக்க, அதுக்கு இனி யது இடவேணும் என்று மறுவுக்காகப் போந்த அலவனானது தாமரைப் பூவிலே வந்திழியக்கொள்ள, போது அஸ்தமிக்கையாலே உடம்பைக்கொண்டு அங்கே யிங்கே புயலும் ராத்திரி அதிலேதங்கி அதில் தானும் சுண்ணமும் உடம் பிலே நிழலிட்டத்தோற்ற, ‘போருளிடிந்தவா’தே வந்தது. இது போனபோதே தொடங்கிக் கதவைத்திறந்து வரவுபார்த்துக்கொடுகின்ற நள்ளியானது இத்தைக்கண்டு, ‘ராத்திரி தங்கினபடியாலும் உடம்பில் சுவடி-ருந்தபடியாலும் இது வெறுமனல்ல’ என்று முகம்மாறிக் கதவையடைத்து உள்ளேபோய்ப் புக்கது.—இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்தவந்தரம் பின்னே திருநறைப்பூரையார் ‘ஆராய்ந்து குற்றம் நிரம்பினால் பின்னைபன்றோ தண்டிப்பது’ என்ன; ‘என் செய்வோம்? கேளவியில்லாதபடி. ॥ பெண்ணரசநாடாப்த்தே!’ என்றருளிச் செய்தார்.”

(சு)

மிடையாவந்த வேல்மன்னர்வீய விசயன்தேர்க்டலி *

குடையா வரையொன்றேதே தாயர்கோவாய் நின்றன்கூராதிப்

படையான் * வேதநான்கைந்துவேள்வி அங்கமாறிசையேழ் *

நடையாவல்ல வந்தணர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியே.

(எ)

மிடையாவந்த	{ கெருங்கி [கட்டல் கட்ட மாக] (போர்க்களத்தில்) வந்து வினா	கூர் ஆழி	{ கூர்மை பொருத்திய திருவாழியை ஆயுதமாக படையான் வுடையனுமான எம்பெருமான்,—
வேல் மன்னர்	{ வேற்படைக்கைப்பாரண அரசர்கள்	வேதம் நான்கு	நான்கு வேதங்களை யும்
வீய	தொலையும்படி	ஐந்து வேள்வி	பஞ்ச மஹாயஜுருங்களை யும்
விசயன்	{ அர்ஜுனனுடைய தேரை தேர் கடலி { நடத்தினவனும்	ஆறு அங்கம்	ஆறு வேதங்களுக்களையும்
ஒன்று வரை	{ கோவர்த்தனமென்கிற ஒரு மலையை	ஏழ் இளைசு	ஸப்த ஸ்வரங்களை யும்
குடையா	{ குடையாகத் தூக்கிப் எடுத்து { பிடித்து	நடை ஆ உங்ஸ	{ எப்போதும் போது போக்காகக்கொண்ட
ஆயர் கோ	{ இடையர்களுக்கு ரகசியம் ஆய் நின்றான் { நின்றவனும்	அந்தணர்	பிராமணர்கள்
		வாழ்	வாமுமிடமான நறையூர், நின்ற நம்பி—

* நம்பின்னையருளிச்செய்த சென்றபடி

† இரவெல்லாம் ஆம்பல்மலர் விகலித்திருந்ததனால், கதவைத்திறந்து வரவுபார்த்துக் கொண்டு கின்றதாக எஸோக்தி.

॥ திருநறையூர்க்கு ‘நாகச்சியார்கோவில்’ என்று ப்ரவரித்தி இன்றைக்குமுண்டு. அவ் வூரில் எம்பெருமானுக்கு அப்ராதாந்யமும் பிராட்டிக்குப் ப்ராதாந்யமும் ஏற்பட்டுள்ளது. திரு விதிப் புறப்பாடுகளில் நாகச்சியார் முன்னே பெழுந்தருள்வதும் எம்பெருமான் பின்னே பெழுந்தருள்வதும் யிருக்கும். ஆணரசநாடாகிக் கேட்பாருண்டு; பெண்ணரசநாடாதலால் கேட்பாரில்லை என்று இதவும் ஒரு எஸோக்தி.

* * *—தமக்கு வேறுதுணையில்லாமல் தாம் ஒரு தேரின்மேலிருந்து தமது தேர் குதிரை சாதிகளுக்கு அழிவுவராமற் காத்துக்கொண்டு பலவாயிரம் தேர் வீரர்களோடு போர்செய்து ஜயிக்கும் வல்லமையுள்ளவரான அதிரதர்களும், கீழ்ச் சொன்னபடியே தாமிருந்து பதினோராயிரம் தேர்வீரரோடு பொருபவரான மஹாதர்களுமாகிய பல மன்னர்கள் நெருங்கியிருந்த பாரதப்போரில் பாண்ட வர்கட்கு வெற்றியுண்டாம்படியும் மண்ணின்பாரங்கள் மடியும்படியும் பார்த்தன் தேரிற் பாகனாயிருந்து நடத்தினவனும், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தேந்தி ஆகிரைகளைக் காத்தருளினவனும், திருவாழியாழ்வானைத் தில்யபுதமாக வுடையவனுமான எம்பெருமான் வைதிகப்ராஹ்மணர்கள் மலிந்தீ திருநறையூரி லுள்ளான்.

“குடையாவரையொன்றெடுத்து ஆயர்கோவாய் சின்றுன்” என்றவுடனே “கூராழிப்படையான்” என்றருளிச்செய்ததில் ஒரு அர்த்தவிசேஷம் தோன் றும்; ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்து நலிந்த இந்நிரனைத் திருவாழிகொண்டு தலையறுத்தொழிக்கலாம்; ஆயினும் அது செய்திலன் எம்பெருமான்; ‘அவ னுடைய உணவைக் கொண்ட நாம் உயிரையும் கவரலாகாது; பசிக்கோபத்தாலே நலிகிறான்; நலியட்டும்; கைசலித்தவாறே தானே ஓய்கிறான்’ என்று பொறுத் திருந்து தன் ராஜ்யவர்க்கங்களைத் தான் நோக்குகின்றான் என்பதாக. (எ)

பந்தார்விரலாள் பாஞ்சாலி கூந்தல்முடிக்கப் பாரதத்து *

கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்கச்சங்கம் வாய்வைத்தான் *

செந்தாமரைமே லுடனோடு சிவனுமனைய பெருமையோர் *

நந்தாவண்கை மறையோர்வாழ் நறையூர்நின்ற நம்பியே. (அ)

பந்த ஆர்	{ பந்த பிடித்த விளையாடும்	வாய்	{ திருப்பவனத்தில் வைத்து
விரலாள்	{ விரையுடையவரான	வைத்தான்	{ ஊதின பெருமான்,—
பாஞ்சாலி	தொன்பதியானவன்	செம் தாமரை	{ கமலாஸநனான பிரயனோடும்
கூந்தல்	{ குழல் முடித்தது	மேல்	
முடிக்க		அயனோடு	
பாரதத்து	பாரதப்போரில்	சிவனும்	
		அனைய	
கந்த ஆர்	{ (மதஜலத்தின்) மணம்	பெருமை	{ பெருமைவாய்ந்தவர்களும்
களிறு		யோர்	
	{ பொருந்திய யானைகளின்		
	{ மேலேறியிருப்பவர்களும்		
கழல்	வீரக்கழலை யணிந்தவருமான	கந்தா வண்	{ ஒருதாலும் குறைபடாத
		கை	
			{ ஒள்தார்பத்தை
			{ யுடையவர்களுமான
மன்னர்	{ அரசர்கள்	மறையோர்	பிராமணர்கள்
	{ [குரையோதனோடியர்]	வாழ்	வாழப்பெற்ற
கலங்க	மதிகலங்குமாறு		
சங்கம்	தனது பூப்பாஞ்சஜன்யத்தை		நறையூர், வினா நம்பி—.

* * *—தொன்பதி விரித்தகூந்தலை முடிப்பதற்காகப் பாரதப்போர் நடத் தின பெருமான் திருநறையூரி லுள்ளா னெவ்விரார். “பந்தார்விரலாள்” என்னும்

அடைமொழி பொதுவாக மாதர்கட்குரியது. பன்னொன்றின்மையாடி. விநோத மாசுப் போதுபோக்கப் பிறந்தவனையன்றிப் பரிபவப்படுத்தற்குப் பிறந்தவளல் லன் பாஞ்சாளி; அப்படிப்பட்ட அவன் னுச்சாஸனஞ்வே பெரியசுபைகளிலே பரிப வப்பட நேர்ந்தபோது கூந்தலைவிழித்து 'இந்த மந்தருக்கோத் தொலையச் சொப் தன்றி இக்கந்தலை முடிப்பதில்கை' என்று விதித்தவனாயினான், அந்தப் பிறிற்றைந் தையத் தலைக்கட்டுதற்காகத் தண்ணையோசைப் பரமதப்போரில் விவாபரித்தாணுவித்து.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் — "பாண்டவர்களைப் பரிபலிக்குப் பரமபரிருக்க, வைத்தது—த்ரௌபதியைப் பரிபலிக்குமாறு செய்துக்காது. அர்ஜுனனுக்கு தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் பரபந்தப்புபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக," என்றருளிச்செய்துள்ள னுத்தரங்கள் இங்கே அழியத்தக்கன. (த்ரௌபதியைத் தூரியோதநாடிகள் மஹாஸபையில் துகிலுரிந்து அவமானப்படுத்தியதைப் பாண்டவர்கள் கண்டிருக்கச் செய்தோரும் சூதிலே தோற்றமையை நினைத்துப் பொறுத்திருந்தாலும் "சங்கசக்ரகதாபாணே! த்வாகாகாலியாச்யுத!—கோவிர்த! புண்டரீகாசுக்! ரக்ஷமாம் சரணுகதாம்" என்று அவள் கண்ணபிராணச் சரண மடைந்தபின்பு பரிபலிக்கிறவளளில் 'எம்பெருமானடியார்களைப் பிறர் பரிபலப் படுத்தக்கண்டால் சக்திபுள்ளவனாகில் விலக்கவேணும்; சக்தியற்றவனாகில் வருத்தத்துடனே கண்மறைப் போகவேணும்' என்கிற விசேஷசாஸ்த்ரமாய் தையை நோக்கியாவது, (அல்லது) தங்களிடத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்குள்ள ஸ்நேஹபகஷ்பாதங்களை நினைத்து 'அவனைச் சரணமடைந்தவன் பரிபலப் படு வதை நாம் பார்த்திருந்தால் நானேக்கு அவன்முகத்தில் எப்படி விழிப்பது' என்று அஞ்சியாவது விரைந்தெழுந்து விலக்கவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல் ஆடாது அசங்காது உட்கார்ந்திருந்தனர்: ஆகவே, பரிபலப்படுத்தின தூரியோத நாடிகளைப்போலே பரிபலங்கண்டிருந்த இப்பாண்டவர்களையும் தலையறுத்துப் போடவேண்டியிருக்க, அவர்களைமாத்ரிம உரிசோடே வாழும்படி வைத்தது த்ரௌபதிக்கு அபிமதமான திருமங்கலியம் போகாமைக்காக. அவளுடைய விரித்ததலையைக் காணமாட்டாத கண்ணன் வெறுங்கழுத்தை எப்படி காண்பன்? [இத்தால் அடியார்களைப் பரிபலிக்கின்றவர்களைப்போலவே அப்பரிபலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் நண்டிக்கத்தக்கவர் என்பதும், அப்படி தண்ட னைக்கு உரியவர் தாமே அடியார்களோடு விடவொண்ணாத ஒரு ஸம்பந்தமுடைய வர்களாகில் அவர்களும் அவ்வடியவர்களுக்காக எம்பெருமானாலே ரக்ஷிக்கப் படுவர் என்பதும் விளங்கும்.] இப்படி தலையறுத்துப் போடவேண்டும்படியான குற்றவாளிகளுள் ஒருவனான அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணபிரான் இழிகொழில் செய்ததும் பரமஹஸ்யத்தை உபதேசிக்கத்தது மெல்லாம் இந்த த்ரௌபதிக் காகவேயாம். தூதுபோனது யுத்தத்தை விளைப்பதற்காக. ஸாரதியாய் நின்றது 'ஆபுதமெடுக்கக்கூடாது' என்ற எதிரிகளின் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்ட படியால் தேர்க்காலாலே அன்னொடுகிகளை அழிப்பதற்காக. பரபத்தியை உபதே சித்தது—'யுத்தம்பண்ணமாட்டேன்' என்றிருந்தவனை 'உன் சொற்படி செய் கிறேன்' என இலகித்து எதிர்த்திலே முயல்விப்பதற்காக, ஆக இவை

யெல்லாம் செய்தது சரணுகதையான இவளுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதனாதிகளை பொழித்து இவள் கூந்தலை முடியச்செய்வதற்காகவே யென்ற தாயிற்று.)

கந்தார்களிற்றுக் கழல்மன்னர் கலங்க—‘மகா:’ என்னும் வடசொல் ‘கந்து’ என்று கிடக்கிறது. உதஜலத்தின் நாற்றம் பொருந்திய மத்தகஜங்களின்மேல் ஏறிலீற்றிருப்பவரும் வீரக்கழல்களை யணிந்துள்ளவர்களுமான அரசர்கள் குடல் குழம்பும்படி பாஞ்சஜநயத்தைத் திருப்பவளாகிலே வைத்து ஊதினானென்க. “ஸ வொஷோ யாத-ராஷாணாம் ஹபாநிவ்யுதாரயசு—ஸ கோஷோ தார்த்தராஷ்ட்ராணாம் ஹருதயாநி வ்யதாரயத்” என்ற பகவத்கீதை காண்க. கந்து என்று கட்டுத்தறிக்கும் பெயராதலால், கட்டுத்தறியையும் முறித்துக் கொண்டு திரிகுற மத்தகஜமென்னவுமாம்.

திருநறையூரிலுள்ள ஆந்தணர்கள் பிரமருத்ரர்களைப்போலே ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரங்கள் செய்யவும் வல்லர் என்பது முன்னுமடியின் கருத்து. “ததாஸிரி-காநாஃ ஐமஹுவஸிதிபுணாஸவஃவாரவிஜோஉநாடிய: | லவணி வீரா:” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரத்திற் ஸ்ரீஸூக்தியும், அநற்கு நம்முடைய விவரணங் களும் காண்க. (அ)

ஆறும்பிறையுமாவமும் அடம்பும் சடைமேலணிந்து * உடலம்
நீறும்பூசி யேறுருமிறையோன் சென்று குறையிரட்ப *
மாறென்றில்லா வாசநீர் வரைமார்பகலத் தளித்துகந்தான் *
நாறும்பொழில்குழந் தழகாட நறையூர்நின்ற நம்பியே. (க)

ஆறும்	(கங்கையாகிற) நதியையும்
பிறையும்	சந்திரகலையையும்
அரவமும்	ஸர்ப்பங்களையும்
அடம்பும்	அடப்பம் பூவையும்
சடை மேல்	ஐடையினமீது
அணிந்து	தரித்துக்கொண்டு
உடலம்	உடம்பிலே
நீறும் பூசி	சரம்பல் பூசிக்கொண்டு
ஏறு ஊரும்	{ ரிஷபத்தின் மேலேறி கடத்துநின்ற
இறையோன்	சிவபிரான்
சென்று	வந்துகிட்டி

குறை இரப்ப	{ தனது பிரமஹத்யா சாபம் விபேடுமாறு பிரார்த்திக்க,
வரை மார்பு	{ மலைபோன்ற திரு அகலத்து மார்பிடத்தில் நின்றும்
மாறு ஒன்று	{ ஒப்பற்ற பரிமளம் மிக்க இல்லா வாசம் (வியர்வை) நீரை
அளித்து	எடுத்துக் கொடுத்து
உகந்தான்	திருவுள்ளமுலந்தபெருமான்
நாறும்	{ நறுமணம்மிக்க சோலைகளால் பொழில் குழப்பட்ட அழகிய அழகு பூய

நறையூர், நின்ற நம்பி—.

* * *—ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலைமுடையனாகிருப்பது பலரும் பார்த்து மாபங்குதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று

கருதி அவனது சிரமொன்றைச் சிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்சைையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும் அவன் இதற்கு என்ன செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் ‘இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்; என்னைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்’ என்று உரைக்க, சிவாரோன் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ்சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டே வருக தித்திரித்தும் அககபாலம் நிறையாமல் நீங்காதாக, பின்பொருநாள் பதரிசாச்சரமத்தையடைந்து அங்கெழுந்தருளியுள்ள நாராயண முர்த்தியை வணங்கப்பெரிசார்த்தித்தபோது, அப்பெருமான் தனது திருமார்வைக்கீறி நீரையெடுத்து ‘அஷ்டாயம்’ என்று பிணைக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டகன்றது என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. 1. “என் எந்தாய்! சாபந்தீரென்ன இலங்கமுதநீர் திருமார்பில் தந்தான்” என்றும் 2. “நனமாச்சாபம் நீக்காயென்ன வெண்டினையீந்தான்” என்றும் இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்தலாலும், 3. “ஐறுதிங்கள் வைத்தவன் கைவைத்த வன்க பால் மிசை, ஊறு செங்குருதியால் நிறைத்த” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்தலாலும் திருமார்பில் நீரையெடுத்துப் பிச்சையிட்டிடுச் சாபந்தீர்த்தன னென்பதும் திருமார்பைக் கீறி ரத்தத்தையெடுத்துப் பிச்சையிட்டன னென்பதும் உண்டென்க. (க)

நன்மையுடைய மறையோர்வாழ் நறையூர்நின்ற கம்பியை *

கன்னிமதிள்குழ் வயல்மங்கைக் கலியனோலிசெய் தமிழ்மாலை *

பன்னியுலகில் பாடுவார் பாடுசாரா பழவினைகள் *

மன்னியுலகமாண்டுபோய் வாணோர்வணங்க வாழ்வாரே. (க)

நன்மை	வில்லுணரான வைதிக	உலகில்	இவ்விபூதியிலே
உடைய மறை	ப்ராஹ்மணர்கள்	பன்னி	ஆராய்ந்து
யோர் வாழ்	வாழப்பெற்ற	பாடுவார்பாடு	பாடுமவர்களிடத்தில்
நறையூர்	திருநறையூரிலே	பழவினைகள்	முன்னைத் தீவினைகள்
நின்ற	நித்யவாஸஞ்செய்தருள்	சாரா	அனுபவமாட்டா;
	நின்ற		(அன்றிடும், அவர்கள்)
கம்பியை	எம்பெருமான் விஷயமாக,	மன்னி	கெடுநான் வாழ்ந்திருந்து
கன்னி மதிள்	அழிவில்லாத மதிள்களாலும்	உலகம்	இவ்வுலகை
வயல்	கழனிகளாலும்	ஆண்டு	அரசாட்சிபுரிந்து
குழ்	குழப்பட்ட	போய்	{ (பின்பு, பரமபதத்திலே)
மங்கை	திருமங்கைக்குத் தலைவரான		சென்று
கலியன்	ஆழ்வார்	வாணோர்	அங்குள்ள நித்யமுக்தர்கள்
ஒலி செய்	அருளிச்செய்த	வணங்க	ஆதரிக்கும்படி
தமிழ் மாலை	{ தமிழ்த்தொடையான	வாழ்வார்	வாழப்பெறுவர்.
	இத்திருமொழியை		

* * * —வேறொரு பிரயோஜனத்தையும் விரும்பாமல் எம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கையாகிற நன்மைபொருந்திய மறையவர்கள் வாழ்கிற திருநறையூரில் நித்யவாஸம் செய்தருளுமெம்பிரான் விஷயமாகக் கவியனருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஆராய்ந்து கற்பார் எவரோ, அவர்களுகிலும் பாவங்கள் அணுகமாட்டா; அவர்கள் இவ்விபூதியிலே நெடு நாள் வாழ்ந்து இஹலோக போகங்களைப் பெல்லாம் புஜித்து, பின்னைப் பரம பதத்தேபோய் நித்யஸூரிகள் ஆதரிக்க நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பபனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

அடிவாவு:—ஆளும் முனி தென்னார் ஒளியா வில்வன்னி விடையா பந்து ஆறும் நன்மை மான்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

மாந்கொண்டதோல்.

[இதாவும் திருநறையூர் மங்களாசாஸனத் திருப்பதிகம்.]

மாந்கொண்டதோல்மார்வின் மாணியாய் * மாவலிமண்
தான்கொண்டே தாளாலளந்த பெருமானே *
தேன்கொண்ட சாரல் திருவேங்கடத்தானே *
நான்சென்று நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (க)

மாந்	}	திருவண்ணாமினத்தை
கொண்டதோல்		
மார்வின்		மார்பிலே தரித்த
மாணி ஆய்		பிரமசாரியாகி
மாவலி		மஹாபலி பக்கலில்
மண்		பூமியை
தான்	}	தான் யாசித்துப்பெற்று
கொண்டு		
தாளால்	}	திருவடிகளாலே ஆகா மித்துக்கொண்ட
ஆளந்த		

பெருமானே	பெருமை பொருத்தியவனும்
தேன்	}
கொண்ட சாரல்	
	தேனையுடைத்தான தாழ் வரைகளை யுடைய
திரு	}
வேங்கடத் தானே	
	திருமலையிலெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான எம்பெருமானே
நான்	அடியேன்
நாடி சென்ற	தேடிக்கொண்டு போய்
நறையூரில்	திருநறையூரில்
கண்டேன்	செலிக்கப் பெற்றேன்,

* * *—கிருஷ்ணஜிநமணிதல் முதலிய ப்ரஹ்மசாரி லக்ஷணங்களையுடைய னாய்க்கொண்டு மஹாபனியின் யஜ்ஞபூநிதிப்புருந்து ஏறாயுடன் இரந்துபெற்று முவுலகங்களையும் அனந்துகொண்ட பெருமான் அப்போது இழந்தவர்களும் அடிபணிந்து உய்யும் வண்ணம் திருவேங்கடமலையில் வந்துகின்ற, அவ்வளவு தூரம்வந்து உரியமாட்டாதவர்களுக்கும் எளியனாகக்கொண்டு திருநறையூரிலே வந்து ஸேவைவஸாதிக் காணப்பெற்றே னென்றாயிற்று.

எம்பெருமானுடைய எந்த அவதாரத்திலும் திருமார்பிலே நாச்சியார் திகழ்வளாதலால் அவளைப், சோகாசப்படுத்திக்கொண்டு யாதிக்கச் சென்றால் 'ஸாக்ஷாத் லக்ஷணீபதி வந்துகிட்டான்' என்று தெரிந்துகொண்டு மாவலி தானங் கொடுக்கமாட்டானென்று கிருஷ்ணஜிநத்தாலே திருமார்பு நாச்சியாரை மறைத்து எழுந்தருளினனென்ப. ப்ரஹ்மராயாச்சரமத்திற்கு இது ஒரு அணிகலனாயிருப்பது முணர்க. “அன்று ஞாலமனந்த நான் பரன் சென்றுசேர் திருவேங்கட மாமலை” என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்ததை அடிபொற்றித் “தாளாலளந்த பெருமானைத் திருவேங்கடத்தானை” என்றார். உலகளக்திற வியாஜத்தாலே எல்லாரையும் அடிப்படுத்திக்கொண்ட காலத்தில் இழந்தவர்களும் பேறுபெற்று உய்யுமாறு திருமலையில் நித்யஸந்திதி பண்ணியிருக்குமவனென்கை.

நான் சென்று நாடி = எம்பெருமான் என்னைப் பெறுதற்குப் பல அவதாரங்க ளெடுத்துத் தேடித்திரிந்தான் ; அக்காலங்களிலே நான் விமுகனாயிருந்திட்டேன் ; இன்று நான் அவனைத் தேடித்திரிய வேண்டிற்று ; அறுகாதப் பயணம்போய்த் திருமலைபுச்சியிலே காணவேண்டாமல், விடாய்த்த விடத்திலே தண்ணீர் குடிக்கப் பெறுமாபோலே திருநறையூரிலே காணப்பெற்றேன். (க)

முந்நீரை முன்னாள் கடைந்தானை * முழ்த்தநாள்
அந்நீரை மீனாய் அமைத்த பெருமானை *
தென்னுலி மேய திருமாலையெம்மானை *
நன்னீர் வயல்குழ் நறையூரில் கண்டேனே! (உ)

முன் நான்	முன்பொருகாலத்தில்	பெருமானை	பெருமை பொருந்தியவனும்
முந்நீரை	ஸமுத்தத்தை	தென் ஆலி	அழகிய திருவாலிமர் நகரில்
கடைந்தானை	கடைந்தவனும்	மேய	நித்யவாஸம் பண்ணுகின்ற
முழ்த்த நாள்	{ (உலகத்தைப்) பிரளயங் கொண்ட காலத்தில்	திருமலை	திருமகன் காதலுமான
மீன் ஆய்	மதஸ்யருபியாகி	எம்மானை	எம்பெருமானை
அந்நீரை	{ அந்தப் பிரளயக் கடல் நீரை	நல்ல நீர்	{ நல்ல நீர்பாயும் கழனிசனாற் வயல் குழ் { குழப்பட்ட
அமைத்த	அடக்கின	நறையூரில், கண்டேன்—.	

* * *—முன்பு கடலைக்கடைந்து அமுதமெடுத்தளித்து அமரர்களை வாழ் வித்தவனும், பிரளயார்ணவம் பெருகிப் பார்த்தபோது மதஸ்யாவதாரஞ் செய் தருளிக் காதத்தவனுமான எம்பெருமான் திருவாலியிலே காட்சி தந்தருளினன்

பண்டு ; அவன்றானே இன்று திருநறையூரில் ஸேவைஸாதித்தருளுகிற நென் கிறார்.

முந்நீர் = ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்று வகை நீரைபுடையது எனப் பண்புத்தொகை யன்மொழியாகிய காரணப் பெயரென் பது பழைய கொள்கை. இதனை மறுத்துக் கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார் ; ஆற்றுநீரென்பது மழை நீரோயாகையாலும், இவ்விண்ணொயில்லாதபொது ஊற்று நீருமில்லையாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாதென்று சொல்லி வேறுபொருள் கூறுகிறார் ;—அகாஷனா—முந்நீர்வகையையுடைய நீர் முந்நீ ரென்பதாம். முந்நீர்வகையானது—மண்ணைப் படைத்ததும் மண்ணையழித்ததும் மண்ணைக்காத்ததும்மாம். நீரினினு கிலம்பெடுத்ததென வேதமோதுநலால் படைத்ததும், நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலால் காத்ததும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிந்தலால் அழித்ததும் அக புகுந்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். நச்சினூர்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே தம் பூருவாசாரியர்கள் மூன்று வகை நீரைபுடைய தென்னும் பொருளையே ஆதர்ப்பர். முன்னீர் என நன்னகர மாகப் பாடமோதி, பழையநீர் என்றாசைப்பாடுமுண்டு ; ஆதியிற்கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்று நூல்கள் கூறும். (2)

நாலாய புள்ளூர்க்கு வந்து துறைவேழம் *

மூவாமை நல்கி முதலை துணித்தானே *

தேவாதி தேவனைச் செங்கமலக் கண்ணானே *

நாலா யுளானே நறையூரில் கண்டேனே.

(ந)

நாலாய	{ பரிசுத்தமான வாயை புடைய	முதலை	{ முதலையை இரு துண்ட துணித்தானே { மாக்கி யொழித்தவனும்
புன்	பெரிய திருவடியை	தேவாதி	{ சித்ய ஸூரிகளுக்குத்
வார்த்த	வாறுறனமாகக்கொண்டு	தேவனை	{ தலைவனும்
துறை	மடுவின் கரையிலே	செம் கமலம்	{ செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
வந்து	வந்து செர்ந்த	கண்ணானே	{ திருக்கண்களை புடையனும்
வேழம்	{ பூ கஜேந்திராழ்வான்	நாலாய	{ திருநாலாயென்னும் திருப்
மூவாமை	{ தன்பமடையாதபடி	உளானே	{ பதியிலிருப்பவனுமான எம்பெருமானே
நல்கி	அருள்புரிந்து	நறையூரில், கண்டேன்—.	

* * *—திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கத் தாமரைப்பூத்தேடிப் பொய்கையி லிழிந்து முதலைவாயிலகப்பட்டு 'ஆதிமூலமே!' என்று கதறின கஜேந்திராழ்வா னுடைய இடரைத்தீர்ப்பதற்காகப் பெரியதிருவடியின் மீதேறி அப்பொய்கைக் கரைக் கெழுந்தருளித் திருவாழியினால் முதலையைத் துணித்தொழித்து அதனால் தானே தேவாதிதேவனென்று விளங்கப் பெற்றவனும் செந்தாமரைக் கண்ணனு மான பெருமான் பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாலாயிலே வந்து குடிக்கொண்டிருந் தான் ; அவ்விடந்தாலும் பரமபதம்போலே நூரஸ்தமாயிருக்கையாலே அணித்

தாகத் திருநறையூரிலேவந்து ஸேவைஸாதித்தருளா நின்றான்; காணப்பெற்றே
னென்கிறார்.

[துவாய புள்] 'துவாய' என்றும், 'துவாய' என்றும் பிரிக்கலாம். து
வாய—வேதஸ்வரூபியாகையாலே ஸ்வதப்பரிசுத்தான என்றபடி. (௩)

ஓடா வரிமாய் இரணியனை யுனிடந்த *
சேடார் பொழில்குழ் திருநீர்மலையானை *
வாடா மலர்த்துழாய் மாலை முடியானை *
நாடோறும் நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௪)

ஓடா அரிசுயம்	{ நாட்டில் கட்டையாடாத [விலகாணமான] நாவலிம் ஹருபியாகி	வாடா மலர்	{ செவ்விருன்னுத மலர்களை புடைய
இரணியன்	ஹிசன்யாஸாரணுடைய	துழாய் மாலை	திருத்துழாய் மாலையை
வானை	உடலை	முடியானை	{ திருமுடியிலாகித்தன்னங் மான் எம்பெருமானை
இடந்த	கிழித்தொழித்தவனும்	நான் தேறும்	{ கித்தியமும் தேடித் நாடி { திரித்த
சேடு ஆர்	{ இளமைபொருத்திய சோலை	நறையூரில், கண்டேன்—	
பொழில் குழ்	{ களாலே குழப்பட்ட		
திருநீர்மலை	{ திருநீர்மலையிலே ஸந்திதி யானை { பண்ணி யிருப்பவனும்		

* * *—பரமபக்தனான பரந்தலாதனுக்கு நேர்த்த நலிகளைப் பொறுத்
திருக்கமாட்டாதே நாவலிம்ஹாநுபாயத் தூணில்தோன்றி இரணியனுடலைப்
பிளந்து அந்தவிடாய்திரத் திருநீர்மலையிலே ஸந்திதிபண்ணியிருப்பவனாய், ஐகத்
ரகாணத்துக்கு முடிவளித்து மாலையிட்டுக் கொண்டிருப்பவனான எம்பெருமானை
நாடோறும் தேடித்திரிந்து இன்று திருநறையூரில் காணப்பெற்றேன்.

ஓடா அரி—போரில் பின்வாங்காத லிம்ஹம் என்றும், நாட்டில் கட்டையா
டாதே அபூர்வமாகத் தோன்றின லிம்ஹம் என்று முரைப்ப. (௪)

கல்லார் மதிள்குழ் கடியிலங்கைக் காராக்கன் *
வல்லாகம் கீள வர்வேஞ் சரந்தூரந்த
வில்லானை * செல்வ லிப்டணற்கு வேறுக
நல்லானை * நாடி நறையூரில் கண்டேனே. (௫)

கல் ஆர்	{ கற்களால் கட்டப்பட்ட	வல் ஆகம் கீள	{ மிடுக்குடைய சரீரம்
மதிள் குழ்	{ மதிள்களால் குழப்பட்ட	தொலையும்படி	
கடி	அரணுடைத்தான	வரி	அழகிய
இலங்கை	லங்காபுரியிலுள்ள	வெம்	வெவ்லிய
கார்	கீசனான	சரம்	அம்புகளை
அரக்கன்	ராகாஸராரணுடைய	தார்த	பிரயோகித்த

விவிலாசைச் செல்வம்
சார்வத்தை புடைவவனும்
பூமீனான
விபீடணற்கு விபீஷணுவானுக்கு

வேறு ஆக
கல்லாளை
விலகணமாக
{ அன்பனுமான
எம்பெருமானை
நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.

● ● ●—அவத்துக்களைத் தண்டித்து ஸத்துக்களைக் கைக்கொள்ளுமியல்
வினன் என்பது பிரஸித்தமாகும்படி லங்காதிபதியான ராவணனைக் கொன்
றெழித்து ஸ்ரீவிபீஷணுவானைப் பரிசுரஹித்தருவின பெருமானைத் திருநறை
யூரில் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

செல்வவிபீடணற்கு—இலங்கைச் செல்வம்முழுவதையும் உதறிவிட்டு வந்து
சேர்ந்த விபீஷணனைச் செல்வவிபீடணனென்றது அழியாச் செல்வமாகிய
பகவத்பக்தியுடைமைபற்றி யென்க. வால்மீகிமுனிவனும், 'இலங்கைச் செல்வ
மனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலேவந்து நின்ற இவ்விபீஷணும்
வானிப்பற்றிப் பேசும்போது "கணாரிக்ஷமதஃ ஸ்ரீராம-அந்தரிக்ஷசுதஃ ஸ்ரீமான்"
என்றார்; அப்போது விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ
ஸ்ரீயேயாம். இளையபெருமான் விஷயத்திலும் கஜேந்திராழ்வான் விஷயத்திலும்
இங்ஙனமே சொல்லப்பட்டதுண்டு; அயோத்திச் செல்வமனைத்தையும் துறந்து
இராமபிரான் மீன்னை காட்டுக்குப்புறப்பட்ட இளையபெருமான் "வக்ஷணொ
வக்ஷிவஸ்வஹஃ—லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்பந்நஃ" எனப்பட்டார்; அப்போது
லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது கைங்கரியஞ்செயாகிற லக்ஷ்மியேயாம். முதலை
பின் வாலிலகப்பட்டுத் துடியாகின்ற கஜேந்திராழ்வான் "ஸ து நாமவரஃ
ஸ்ரீராம-ஸ து நாகயரஃ ஸ்ரீமான்" என்னப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வா
னுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது-பறித்த பூ செவ்விஞ்சைவதற்கு முன்னே எம்பெருமான்
திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறவேணுமே' என்றிருந்த அபிரிவேசமாகிற
செல்வமேயிறே.

[விபீடணற்கு வேறாக கல்லாளை.] விபீஷணன் வந்துசேர்ந்தபோது அங்
குள்ள வாகாமுதலிகள் 'சத்ருபகஷத்தில் நின்றும் வருகின்ற இவனைச்சேர்த்துக்
கொள்ளலாகாது; சேர்த்துக்கொண்டால் மஹத்தான கெடுதிவிளையும்' என்று
சொல்லித் தகைய, 'அவனைக் கைக்கொண்டே தீர்வேன்; ஒருகாலும் கைவிட
மாட்டேன்' என்று பெருமான் அருளிச்செய்ய, 'அப்படியாகில் அடியோங்கள்
கஷ்டங்களுக்கு மீள்கிறோம்' என்று வாகாமுதலிகள் சொல்ல, 'நீங்கள் இஷ்டப்
படி செய்யலாம்; விபீஷணனைக் கைக்கொள்வதை பாற்றிரம் ஒருபடியாலும்
தவிரமாட்டேன்' என்று சிங்கள அருளிச்செய்ய விபீஷணுவானிடத்தில்
விசேஷகடாசைப் பண்ணினமை அறியத்தக்கது (ரு)

உம்ப குலகோடு உயிரெல்லாமுந்தியில் *
வம்பு மலர்மேல் படைத்தானை மாயோனை *
அம்பன்ன கண்ணுள் அசோதைதன் சிங்கத்தை *
கம்பனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(க)

உம்பர் உலகோடு	{ தேவலோகத்தோடு கூட	அம்பு அன்ன கண்ணன்	{ அம்புபோன்ற கண்ணை புடையவனான
உயிர் எல்லாம்	{ (மற்றுமுன்ன மதுஷ்யாதி) பிரானிகளை யும்	அசோதை தன்	{ யசோதைப்பிராட்டியின்
உந்தியில்	(தனது) திருநாபியிலுள்ள	சில்கத்தை	{ சில்கக்குட்டி போன்ற பிள்ளை யும்
வம்பு மலர் மேல்	{ பரிமளம்மிக்க தாமரைப் பூவிலே	கம்பனை	{ ஆச்சரித்களுக்கு கம்பத் தருந்தவனுமான எம்பெருமானை
படைத்தானை	ஸ்ருஷ்டித்தவனும்	நாடி, நிறையூரில் கண்டேன்—.	
மாயோனை	{ ஆச்சரியமான குண சேஷ்டிதங்களை புடையவனும்		

* * *—பாழற்பாதிகவரின் முடிபுருப்போடே கூட மற்றுமுள்ள மதுஷ்யாதி
களைபுடமெல்லாம் தன் திருநாபியிலே செவ்வியப் பூளின்மேலே தனது ஸங்கல்பத்
தாலே புண்டாக்கியருள்பவனும், இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸர்வந்நதையும்
படைக்கவல்லவனா புருக்கச்செய்தேயும் தான் மெய்யேவந்து பிறந்தவனான
பெருமானைத் திருநிறையூரில் காணப்பெற்றேன். (சு)

கட்டேறு கீள்சோலைக் காண்டலத்தைத் தீழட்டி

விட்டானை * மெய்யமமர்ந்த பெருமானை *

மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் * வண்துலரை

மட்டானை நாடி நிறையூரில் கண்டேனே.

(எ)

கட்டு ஏறு	காவல்மிக்கிருப்பதும்	மட்டி ஏறு	{ தேன் மிகுத்த கற்பகத்தை
நீள் சோலை	{ நீண்ட சோலைகளை புடையதுமான	மாதர்க்கு ஆய்	{ (ஸத்யபாமைப்) பிராட்டிக்காக
காண்ட வத்தை	{ காண்டவமென்னும் வனத்தை	வண் துலரை	அழிய தவாரகாபுரியில்
நீ மூட்டி விட்டானை	{ அந்நீக்கு இரையாக்கினவனும்	மட்டானை	{ (கொணர்ந்து) ஸதாபித்தவனுமான எம்பெருமானை
மெய்யம் அமர்ந்த பெருமானை	{ திருமெய்யத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்காமியும்	நாடி, நிறையூரில் கண்டேன்—.	

* * *—தான் வாவமென்பது தேவமென்று வந்து உரியநாற்பு பூலோகத்தி
லிருந்ததொரு காடு. ஒருகான் அக்கிபகவான் ஒரு அந்தண வேடம்பூண்டு
அர்ஜுனனும் கண்ணபிரானும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர, அவ்வந்தண
னைக் கிருஷ்ணர்ஜுநர்கள் கன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவுவேண்ட, 'வேண்டிய
உணவையளிப்பீபோம்' என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழிகற, உடனே
அவ்வந்தணன் தான் இன்னொருவன் உண்மைகொரிந்ததுக் காண்டவானத்தைத்
தனக்கு இரையாக அளிக்குமாறு வேண்ட, அவர்களும் 'பல கொடிய அசுரர்
களும் அரக்கர்களும் துஷ்டமிருகங்களும் நிரம்பியிருக்கு நிர்தக்காடு அழிந்

தொழிவது நன்றே' என்று நிச்சயித்து அக்திபகவானை நோக்கி 'அங்ஙனமே உண்பாயாக' என்று அதுமதி தந்ததின்பேரில் அக்தி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துப் பூர்ணத்ருப்தியாக உன்டனன் என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. * மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனான கண்ணபிரான் தனது அன்பனான இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டையழிக்க அதுமதித்தது அவதார பாயோஜனம் நிறைவேறுதற்காகவென்க; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்டஜந்து ஸமுஹக் களைத் தொலைத்தொழிக்கும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தருளின னென்றுணர்க. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் காண்டவதகனச்சுருக்கத்தில்—“மிடைந்த நால்வகை மருகங்களு நெடுவெற் பினங்களுநுன்றி, அடைந்த தானவரக்கர் பேருகருக்காலயங்களுமாகிக், குடைந்துசோரி கொள்வாளுகிரி முதற்கொடு விலங்கினமிக்குக், கடைந்த கூரெயிற்றூல தக்கனும் வாழ் கானனமதுகண்டார்” என்றுள்ள செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

[மட்டேறு கற்பகத்தை இப்பாதி.] தேவர்களைக் குடியிருக்கவொட்டாமல் அலைக்கழித்த நரகாசுரனைத் தேவேந்திரனது வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் ஸத்யபாமையோடு சென்று கொன்று, அவ்வுசுரன் வலியக்கவார்த்து சென்றிருந்த அத்தேவேந்திரனது தாயான அநிதிதேவியின் காதணியைக்கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்காக அந்த ஸத்யபாமையுடனே ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குப் போயினன்; அங்கு இவர்களை வரவேற்பதற்காகத் தேவேந்திரன் தனது மனைவியான இந்திராணிபுடனே வந்தான்; அப்போது ஸத்யபாமையாவள் அவ்விந்திராணி தன் முடியில் இனிய மணமுள்ள பாரிஜாத புஷ்பம் குடியிருந்ததைக்கண்டு அத்தகைய மலர் தனக்கு வேண்டுமென்று விரும்பினாள்; தங்களுக்குக் குடியிருப்பை யுண்டாக்கின அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண ஸத்யபாமையின் விஷயத்தில் குறிப்பறிந்து நடப்பதே தகுதியாயிருக்கவும் அவ்வாறு செய்யாமற் போனாலும் கேட்டபின்பாலாறு அர்மலரைக்கொடுக்கலாமே; அதுவுந்த் செய்யாமல், அப்போது ஸத்யபாமைக்கு உதவுதற்கு ஏற்ற பாக்ஷமற்றவளாதலாலும் அம் மலருக்கு உரிய விருஷத்தை யே இழக்கவேண்டிய காலம் நேர்த்தமையாலும் ஸத்யபாமை கேட்டதற்கு இந்திராணி 'இம்மலர் தேவர்கட்குத் தகுமேயல்லாமல் மானிடப்பெண்ணாகிய உனக்குத் தகாது' என்றனள். அதுகேட்ட அப்பிராட்டி தனது விதப்பத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன்பால் தெரிவிக்க, அப்பிரான் அப்போதே கருடனைக்கொண்டு அந்தப் பாரிஜாத விருஷத்தை வேரோடு பிடுங்கி த்வாரகையில் சேர்ப்பித்து ஸத்யபாமையின் வீட்டில் நடுவித்தனன் என்ற வாலாறு அறிக.

இப்படி ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானை முன்பு திருமெய்யத்தில் ஸேவித்தேன்; இன்று திருநறையூரில் ஸேவிக்ஷப்பெற்றே னென்றாயிற்று. (௭)

மண்ணின் மீபாரம் கெடுப்பான் மறமன்னர் *

பண்ணின் மேல்வந்த படையெல்லாம் பாரதத்து *

விண்ணின் மீதேற விசயன்தே ஞர்ந்தானை *

நண்ணி நான்நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(அ)

மண்ணின் மீ { பூமியின்மீது உண்டான
பாரம் { சுமைகளை

கெடுப்பான் தொலைப்பதற்காகவும்

மறம் மன்னர் மாற்றரசர்களு

பண்ணின் { மேல் வந்த
படை { ஒழுங்காக எதிர்த்து வந்த
எல்லாம் { எல்லாச் சேனைகளும்

விண்ணின் { வீரஸ்வர்க்கம்போய்ச்
மீது ஏற { சேருப்படியாகவும்

பாரதத்து பாரதப்போரில்

விசயன் தேர் { அர்ஜுனனுடைய தேரை
ஊர்ந்தானை { நடத்தினவனை

நான் நண்ணி { நான் ஆசைப்பட்டுத்தேடி
நாடி { நறையூரில், கண்டேன்—.

* * *—எல்லாவற்றையும் பொறுத்திருக்கக்கூடியவனாய் 'ஸர்வம் ஸஹா' என்று பெயருடையனான பூமிப்பிராட்டி 'அந்தோ! என்னால் பாரம் பொறுக்கப் போகிறதில்லையே!' என்ன, அப்படி பொறுக்கவொண்ணாத பாரமாயிருந்த அர்ஜுனன்களைத் தொலைப்பதற்காக ஸ்ரீகிருஷ்ணனுய்த் திருவவதரித்து அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து பாரதப்போரை நடத்தி கண்ணன் துரியோதனன் முதலிய பல்லாயிர மரசர்கள் கையுமணியும் வரூத்து மேலிட்டி வந்து படையெல்லாம் திரும்பி ஊர்போய்ச் சேராமல் வீரஸ்வர்க்கமடையும்படி செய்தருளின பெருமானைத் திருநறையூரில் ஸேவிக்கப்பெற்றேன். (அ)

பொங்கேறு நீள்சோதிப் பொன்னாழி தன்னோடும் *

சங்கேறு கோலத் தடக்கைப் பெருமானை *

கொங்கேறு சோலைக் குடந்தைக் கிடந்தானை *

நங்கோனை நாடி நறையூரில் கண்டேனே.

(ஆ)

பொங்கு ஏறு { மேன்மேலும் அதிகரித்து
வருகிற

நீள் சோதி { அளவற்ற தேஜஸ்சையுடைய

பொன் ஆழி { அழகிய திருவாழி
தன்னோடும் { யாழ்வானும்

சங்கு ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானும்

ஏறு குடிகொண்டிருக்கப் பெற்ற

கோலம் அழகிய

தட பெரிய

கை திருக்கைகளை யுடையவனும்

பெருமானை பெருமை பொருந்தியவனும்

கொங்கு ஏறு { தேன் மிகுந்திருக்கிற
சோலை { பொழில்களை யுடைய

குடந்தை திருக்குடந்தையில்

கிடந்தானை { பள்ளிகொண்டிருப்பவனு
மான

நம் கோனை நம் பெருமானை

நாடி, நறையூரில் கண்டேன்—.

* * *—ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன்மேலும் மிகு வளராதின்ற எல்லையில்லாத தேஜஸ்சையுடைய திருவாழியாழ்வானோடுகூட ஸ்ரீபாஞ்சஜந்

யாழ்வானுக்கும் குடியிருப்பான அழகிய திருக்கைகளைபுடையனாய்த் திருக்
குடந்தையிற் கன்வளர்ந்தருள்பவனான எம்பெருமானைத் திருநறையூரிலே
காணப்பெற்றேன். (க)

மன்னு மதுரை வசுதேவர் வாழ்முதலை *
நன்னறையூர் ஈன்ற நம்பியை * வம்பலிழ்தார்க்
கன்னலிலும் தோளான் கலியனொலி வல்லார் *
பொன்னுலகில் வானவர்க்குப் புத்தேளி ராகுவரே. (க0)

மன்னு	{ (பகவத்புரத்தம் ஒரு நாளும் மாறாமல்) நித்யமாயிருக்கிற	கல் கலியும் தோளான்	{ மலையென்று சொல்லத் தகுந்த புஜங்களை புடையாரான
மதுரை	வடமதுரையில்	கலியன்	திருமங்கையாழ்வார்
வசுதேவர்	{ வசுதேவருடைய உழவுக்கு மூலகந்தமாக வந்து பிறந்தவனான	ஒலி	{ அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை
வாழ் முதலை		வல்லார்	ஒதவல்லவர்கள்
		பொன் உலகில்	{ பரமபதத்திற் சென்று
கல் நறையூர் ஈன்ற நம்பியை—;		வானவர்க்கு	{ அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு
வம்பு அலிழ் தாள்	{ பரிமளம் விளங்குகின்ற மாலைபுடையராய்	புத்தேளிர் ஆருவர்	{ பூஜ்யராகப் பெறுவர்.

* * *—வடமதுரையில் வசுதேவருடைய வாழ்ச்சிக்கு மூலகாரணமாகத்
திருவவதாரித்தவனும் அவ்வவதாராகுண சேஷ்டிதங்களுள்ளாம் விளங்கும்படி
திருநறையூரில் ஸேவைஸாதிப்பவனுமான எம்பெருமான் விஷயமாகத் திரு
மங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அதிகரிக்கவல்லவர்
கள் பரமபதத்திற்சென்று அங்குள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தெய்வங்களாகப்
பெறுவர் என்று இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பலனருளிச் செய்தாராயிற்று.

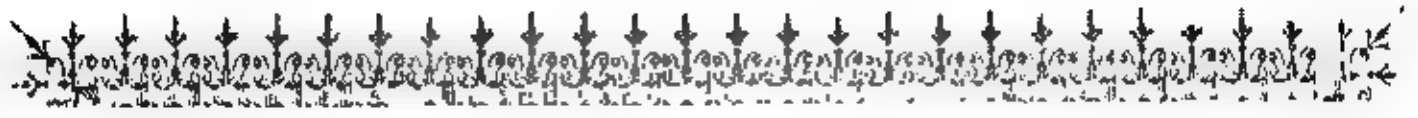
மன்னு மதுரை—பகவத்புரத்தம் ஒருநாளும் மாறாமல் நித்யமாயிருக்கப்
பெற்ற மதுரை என்றபடி; முதலில் ஸ்ரீவாமநமூர்த்தி நெடுநாளானவும் தவம்
புரிந்த ஸித்தாச்சரமாயிருந்தும், பிறகு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் பிரதிபக்ஷ நிரஸநம்
பண்ணி அரசாட்சிபுரிந்த இடமாயிருந்தும், பின்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் திருவவ
தாரித்த விடமாயும் ஆக விப்படி பகவத்புரத்தம் இடையறாது அநுவர்த்திக்கப்
பெற்ற ஊர்.

புத்தேளிர்—தேவதைகள் என்றபடி. திருவாகிரியத்தில் “நான்முகப்
புத்தேள்” என்ற நம்பாழ்வார் பிரயோகமுகக் காண்க. நித்யஸூரிகளால் நெண்ட
பாடப்படுவர்க ளென்றபடி. (க0)

அடிவரவு:- - மான் முக்கீரை துவாய ஒடா கல் உம்பர் கட்டேறு மணனின் பொங்கு
மன்னு பெடை.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளை சாணம்.

புதி ௨.

அழ்வார் திருவாழகவே சாணம்.

ஆரூம்பத் து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

பெடையடர்த்த மடவன்னம்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

பெடையடர்த்த மடவன்னம் பிரியாது * மலர்க்கமலம்
மடலேடுத்துமதுங்கரும் வயலுத்த திருநறையூர் *
முடையடர்த்தசிரமேந்தி மூவுலகும் பலதிரிவோன் *
இடர்கேடுத்த திருவாளன் இணையடியே யடைநெஞ்சே !.

(க)

பெடை அடர்த்த	பேடையோடுகடின	முடை அடர்த்த	முடைநாற்றம் மிகுந்த
மட அன்னம்	அழகிய ஹம்ஸபகியானது	சிரம்	பிரமசிபாலத்தை
பிரியாது	அப்பேடையைச் சற்றும் விட்டுப் பிரியாமல் உடனிருந்து	எக்தி	கையிற்கொண்டு
கமலம் மலர்	தாமரைப்பூவில்	மூ உலகும்	மூன்று லோகங்களிலும்
மடல் எடுத்து	இதழ்களைக் சமூற்றிவிட்டு	பலி	பிச்சையெடுத்துத் திரிந்த திரிவோன் { சிவபிரானது
மது நுகரும்	தேனைப்பருகப்பெற்ற	இடர்	சாபத்தை
வயல்	கழனிகளாலே	கெடுத்த	நீக்கினவருன
உடுத்த	குழப்பட்ட	திரு ஆளன்	திருமாலினுடைய
திரு நறையூர்	திருநறையூரி லெழுந்தருளி யிருப்பவனாய்,—	இணையடியே	உபயபாதங்களை யே
		நெஞ்சே	மனமே! அடைந்திடு.

* * *—இத்திருமொழியில் பாட்டுத்தோறும் நெஞ்சை விளிந்துத் திரு நறையூர் நம்பியின் திருவடிகளைவணங்குமாறு உபதேசிக்கிறார்.

பிரமனது சிரமொன்றைக் கிள்ளி அதனால் பிரமஹத்தி சாபமடைந்து கையுந் கபாலமுமாய்த் திரிந்து பிச்சையெடுத்த பரமசிவனுடைய அந்த ஆர்த் தியை அகற்றியருளின திருமால் திருநறையூரில் எழுந்தருளியுள்ளான் ; அவ்வூர் எப்படிப்பட்ட தென்னில் ; அன்னப்பறவைகள் பேடைகளைவிட்டுப் பிரியாமல் தாமரைப்பூக்களிலே கூடியிருந்து மதுபானம் பண்ணப்பெற்ற வயல்களாற் குழப் பட்டது ; அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடியிணையை நெஞ்சே! அடைந்திடு.

பெடை அடர்த்த மடவன்னம்—பேடைகள் பிரணயகலஹம் செய்யப்பெற்ற மடவன்னம் என்று முரைக்கலாம். அடர்த்தல்—நெருங்கியிருத்தலும், சண்டை செய்தலும்.

முடையடர்த்தம்—அந்நாற்றமுடைய என் னாற்படி. சிரம்—‘ஸிராஸ்’ என்னும்
வடசொல்லின்னிகாரம். பனி—வலி; பிச்சை. (க)

கழியாகுங் கனசங்கம் கலந்தேங்கும் நிறைந்தேறி *
வழியார முத்தீன்று வளங்கோடுக்கும் திருநறையூர் *
பழியாகும் விறலரக்கன் பருமுடிக ளவைசிதற *
அழலாகும் சரக்குரந்தான் அடியினையே அடைநெஞ்சே !. (உ)

கழி ஆகும்	{ உப்புக்கழிகளிலே சிரம்பி யிருக்கின்ற	திரு நறையூர்	திருநறையூரில்,—
கனம் சங்கம்	கனத்த சங்குகளானவை	பழி ஆகும்	{ மிகுந்த அபவாதத்தை முடையனாய்
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	விறல்	பலிஷ்டனான
கலந்து	வந்துசேர்ந்து	அரக்கன்	இராவணனுடைய
நிறைந்து	வரிசை வரிசையாக இருந்து	பரு முடிகள்	{ பருத்த (பத்துத்) தலைகளும் அவை சிதற { சிதறும்படியாக
வழி	பாய்ந்து	அழல் ஆகும்	நெருப்புப்போன்ற
வழி ஆர	வீதிகள் சிறையுமபடியாக	சரம்	அம்புகளை
முத்து	முத்துக்களை	சுரந்தான்	{ பிரயோகித்த பெருமா னுடைய
என்று	சார்து		
வளம்	{ (இப்படி) செல்வமளிக்கப் கொடுக்கும் { பெற்ற		அடி இனையே, நெஞ்சே ! அடை—.

* * *—தீயசெயல்களினால் பழிமிருந்த இராவணனுடைய பத்துத்தலை
களும் பாறிப்போம்படி அம்புசெலுத்தின பெருமான் இன்னமும் அப்படிப்பட்ட
ஆணர்ப் பருதிகளை யழிப்பதற்காகத் திருக்கோயில் கொண்டிருக்குமிடம் திரு
நறையூர்; இவ்வூர்த் திருவீதிகளில் பொன்னியாறு பெருகும்போது கொழிக்கப்
படும் சங்குகள் வழியெங்கும் முத்துக்களைப் பிரஸவித்துச் செல்வம்நிறைந்திருக்
கின்றது; இப்படிப்பட்ட திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமா
னுடைய அடியினையே யடைவதே நெஞ்சுக்குக் காரியமாக வேணும்.

கனசங்கம்—வடமொழித் தொடர்; வநஸம்வஃ. ... (உ)

களைகொண்ட பலங்கணிகள் தேன்பாய * கதலிகளின்
திகைகொண்ட பழங்கெழுமு திகழ்சோலைத் திருநறையூர் *
வளைகொண்ட வண்ணத்தன் பின்தோன்றல் * முவுலகோடு
அனைவண்ணே யுண்டான்தன் அடியினையே அடைநெஞ்சே !. (ங)

களைகொண்ட பல களைகளை யடைத்தான	திகை கொண்ட	{ பருத்திருத்தகன்
பலங் கணிகள் பலாப்பழங்களில் நின்றும்	பழம்	பழக்கன்
தேன் பாய தேன் பெருகப்பெற்றும்,	கெழுமு	கெருகப்பெற்று மிகுக்கிற
கதலிகளின் வாழைமரங்களின்		

திகழ் சோலை { விளங்குகின்ற சோலைகளை
புடைய
திரு நறைபூர் திருநறைபூரில்,—
வளை { சங்குபோல் வெளுத்த
கொண்ட { நிறமுடையனாக
வண்ணத்தன் { பலராமனுடைய
பின் {
தோன்றல் } தம்பியாயும்

மூ உலகோடு மூன்று லோகங்களையும்
அனை {
வெண்ணைய் } தயிர் வெண்ணையையும்
உண்டான { அமுதுசெய்தவனாய் மிருக்
தன் { கிற எம்பெருமானுடைய
அடி இணையே நெஞ்சே! அடை—.

* * *—பலபலகூலிகள் திரம்பியிருக்கின்ற பலாப்பழங்களில் தின்றும் தேனோழுகவும், வாழைப்பழக்குலைகள் திரள்திரளாகத் தொங்கவும் பெற்ற சோலைகளையுடைய திருநறைபூரில் எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரானுடைய அடி யிணையையே அடைந்திடு நெஞ்சே!

வளைகொண்டவண்ணத்தன் பின்னோன்றல் = பலராமனுடைய திருமேனி நிறம் வெளுப்பாதலால் 'வளைகொண்ட வண்ணத்தன்' என்று பலராமனைச் சொன்னபடி. 1. "முன்னலோர் வெள்ளிப்பெருமலைக் குட்டன் மொடுமொடு விரைந்தோடப், பின்னைத் தொடர்ந்தோர் அருமலைக் குட்டன்" என்ற அருளிச் செயலுங்காண்க. (18)

துன்றோளித் துகிற்படலம் துன்னியெங்கும் மாளிகைமேல் *

நின்றா வான்முடும் நீள்செல்வத் திருநறைபூர் *

மன்றாக் குடமாடி வரையேடுத்து மழைதடுத்த *

குன்றாகும் திரள்தோளன் குரைகழலே அடைநெஞ்சே!

(சு)

தன்று {
தளி {
துவில் படலம் {
மாளிகை மேல் {
எங்கும் {
துன்னி {
ஆர கின்ற {
வான் முடும் {
நீள் செல்வம் {

நெருங்கிடும்

ஒழுங்குபெற்று மிருக்கிற

தவறுபடங்களின் திரள்கள்

மாளிகைகளின் மேலே

எல்லாவிடங்களிலும்

சிபிடமாய்

பரம்பியிருந்த

{ ஆகாசத்தை மறையா
நின்றதாய்

{ நிறைந்த செல்வத்தை
புடையதான

திரு நறைபூர்—;

மன்று ஆர { வெளிலெமங்கும்

குடம் ஆடி { குடக்கத்தாடினவனும்

வரை எடுத்து { கோவர்த்தன மலையைத்
குடையாக எந்தி

மழை தடுத்த { மழையைத்
தடைசெய்தவனும்

குன்று ஆரும் { மலைபோன்று திரண்ட
திரள் { திருத்தோள்களை புடைய
தோளன் { னுமான பெருமானுடைய

குரை கழலே { ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலே
யணிந்த திருவடிகளையே

நெஞ்சே! அடை—.

* * *—நெருங்கி ஒழுங்காயிருந்துள்ள துணில்களாலே சமைந்த கொடிக ளானவை மாளிகைகளின் மேலெங்கும் பரம்பி ஆகாசம் தோற்றாதபடி மறைக்கப்

பெற்றுச் செல்வம்மிகுந்த திருநகையூரில், முன்பு நிருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக் கூத்தாடின சிரமமும் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையை யேந்தினின்ற சிரமமுந்நீர எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய ரூபராலங்கிருதமான திருவடிகளைத் தொழு நெஞ்சே !.

திருமாளிகைகளில் த்வஜபடங்கள் கட்டியிருப்பதாக வருணித்தல் செல்வ மிகுதியை விளக்குமென்க.

குரைகழல்—இரட்டுறமொழிதலாகக் கொண்டு குரைகழலையுடைய கழல் என்க. கழல்—காவிலணியும் ஆபரணத்துக்கும் காலுக்கும் பெயர். குரைகழல்—வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை. (ச)

அகிற்குறஞ் சந்தனமும் அம்பொன்னு மணிமுத்தும் *

மிகக்கொணர்ந்து திரையுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநகையூர் *

பகல்கரந்த சுடராழிப் படையானிவ்வுலகேழும் *

புகக்கரந்த திருவயிற்றன் பொன்னடியே அடைநெஞ்சே ! (ரு)

அகில் குறமும் அகில் கட்டைகளை யும்
சந்தனமும் சந்தனக்கட்டைகளை யும்

அம் பொன்னும் } அழகிய பொன்களையும்

அணி முத்தும் அழகிய முத்துக்களையும்

திரை அலகனானவை

மிக கொணர்ந்த } மிகுதியாகத் திரட்டிக்
கொண்டெடுத்த

உத்தும் தன்னுகின்ற

வியன் பொன்னி } ஆச்சரியமான பொன்னி
யாற்றையுடைய

திரு நகையூர்—;

பகல் கரந்த { (பாரதப்போரில்)
ஸூரியனை மறைத்த

சுடர் ஆழி உஜ்வலமான சக்கரத்தை

படையான் ஆபதமாகவுடையனும்

இ உலகு எழும் { இவ்வுலகங்களெல்லா
வற்றையும்

புக கரந்த { உன்புகச்செய்த
மறைத்துவைத்த

திரு வயிற்றன் { திருவயிற்றை யுடையனும்
மான பெருமானுடைய

பொன் அடியே } அழகியதிருவடிகளையே

நெஞ்சே! அடை—.

• • •—அகிற்கட்டைகள் சந்தனக்கட்டைகள் பொன்கள் முத்துக்கள் முதலான நிறந்தபொருள்களை மிகுதியாகக் கொழித்துக்கொண்டு பெருகுகின்ற பொன்னியாறு பாயப்பெற்ற திருநகையூரில், பண்டு பாரதப்போரில் (அர்ஜுன புத்தான) அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஜயத்தனை அர்ஜுனனால் முடிப்பதற்கு உபாயமாக ஆழியால் இரகியை மறைத்தவனும், மற்றொருகால் பிரளயப் பெருங் கடல் கொள்ளாதபடி உலகங்களைத் திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கினவனுமான பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளான் ; அவனுடைய பொன்னடியே அடை நெஞ்சே !.

“பகல்கரந்த சுடராழிப்படையான்” என்ற விடத்து விபாக்கியான வாக்கியம் வருமாறு:—“நிரவதிக தேஜஸ்ஸாலே தேஜஃபதார்த்தத்தை மறைத் தானாய்த் து. ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸு கண்ணாலே முகக்கலாம்; திருவாழி

360 பேரிய திருமொழி சு-பத்தி, சு-திரு. பேடையடர்த்தமடவன்னம்.

யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸை மண்ணொன்றி முகக்கொண்ணுதபடி. யிருக்கை யாலே இருண்கொட்டிற் றடிப்பற்று. எனது. (ரு)

பொன்முத்துமரியுதிரும் புழைக்கைகம்மா கரிக்கோடும் *
மின்னத் தண்திரையுந்தும் வியன்பொன்னித் திருநறையூர் *
மின்னுத்த நுண்மருங்குல் மெல்லியலைத் திருமார்பில் *
மன்னத்தான் வைத்துகந்தான் மலரடியே அடைநெஞ்சே ! (சு)

மின்ன	{ (மேற்கே) மின்னக் கண்டவாதே,	மின் ஒத்த துண்	{ மின்னல் போன்று அதிஸூக்சுமமான
பொன்	பொன்களை யும்	மருங்குல்	இடையையுடையனாய்
முத்தம்	முத்தக்களை யும்	மெல் இயலை	{ நெளருமார்பத்தை ஸ்வபாகமாகவுடையளான பிராட்டியை
அரி உதிரும்	சிங்கங்களின் நகங்களை யும்	திரு மார்பில்	திருமார்பிலே
புழை கை மா கரி கோடும்	{ தமார்த்தையுடைய துதித் கையையுடைந்தான் பேரிய பாணிகளின் கொம்புகளை யும்	மனை	பொருந்தும்படியாக
தண் திரை உந்தும்	{ குளிர்ந்த அலைகளின் முத மாகக் கொழிக்கின்ற	தான் வைத்த கந்தான்	{ தரித்துக்கொண்டு திருவுள்ள முவந்திருக்கிற பெருமானுடைய
வியன் பொன்னி, திரு நறையூர்—;		மலர் அடியே	திருவடித்தாமரைகளையே நெஞ்சே ! அடை—.

* * * —சிங்கங்கள் யானைகளை யாடேபொருது அவற்றின் கும்பஸ்தலங்களைக் கிழித்து உதிர்த்தமுத்துக்களையும் மலைகளிலுண்டான பொன்களையும் சிங்கநகங் களையும் யானைக்கொம்புகளையும் நீர்வாகுகாலே கொணர்ந்து தள்ளிப் பெருகுகின்ற பொன்னியாறு பாயப்பெற்ற திருநறையூரில், * அகலகில்லேனிறையுமென் றலர் மேல் மங்கையுறைமார்பன் வாழ்கின்றான் ; அன்னவனுடைய பொன்னடியே அடைநெஞ்சே !, (சு)

சீர்தழைத்த கதீர்ச்செந்நெல் செங்கமலத் திடையிடையின் *
பார்தழைத்துக் கரும்போங்கிப் பயன்வினைக்கும் திருநறையூர் *
கார்தழைத்த திருவுருவன் கண்ணிரான் விண்ணவர்கோன்
தார்தழைத்ததுழாய் முடியன் தளிரடியே அடைநெஞ்சே ! (எ)

சீர்தழைத்த கதீர்	{ அழகுமிக்க கதீர்களை புடைய	இடை இடையில்	{ கடு கடுவே
செந்நெல்	{ செந்நெற்பயிர்களினுடை யவும்	கரும்பு	கரும்புகளானவை
(அவற்றையடுத்த முகைத்த)		ஒங்கி பார் தழைத்து	{ உயரவெழுந்து தரையிலே படியவளர்ந்து
செந் கமலம்	{ செந்தாமரைகளி னுடையவும்	பயன் விளைக்கும்	{ பலன்களைக் கொடுக்கப் பெற்ற

திரு நகறையூர்—;

கார் தழைத்த { காளமேகம்போன்ற திரு
திரு உருவன் { மேணிமைய டுடையவனாகும்
விண்ணவர் { தேவாதி தேவனும்
கோன் {
தார் தழைத்த { பூக்கள் நிறைந்த திருத்
தூழாய் { தூழாய்மாலையைத் திரு
முடியன் { முடியிலுடையவனுமான

கண்ணப்பிரான் கண்ணப்பிரானுடைய
தனிர் அடியே { தனிப்போன்ற
திருவடிகளையே
நெஞ்சே! அடை—.

* * *—கரும்புவினையும் சிலத்திலை சுருப்பங்கட்டைகளை வெட்டிவிட்டுச் செந்நெலை நடுவர்கள்; செந்நெலுக்குக் களையாக இடைவிலை தாமரை வினையும்; முன்பு வெட்டிப்போட்ட சுருப்பங்கட்டைகளும் பழைய வாஸநையாலே எழும்; செந்நெற்பயிர் ஒங்கவேனுமென்று கருவிபண்ணினால் அதற்குமுன்னே கரும்பு கள் ஒங்கிப் பயன்வினைக்கும்படியான சிலவளம் பொருந்திய திருநகறையூரில் எழுந் தருளியுள்ள காளமேகத் திருவுருவனுப் நிற்பனவிரிநாதனுய்த் தூழாய்முடிய னான எம்பெருமானுடைய பாதபல்லவங்களைப் பணி நெஞ்சே! (ங்)

குலையார்ந்த பழக்காயும் பகங்காயும் பாளைமுத்தம் *

தலையார்ந்த விளங்கமுதின் தடஞ்சோலைத் திருநகறையூர் *

மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம் மிகமன்னி *

நிலையார் நின்றன்தன் நீள்கழலே யடைநெஞ்சே!

(அ)

குலை ஆர்ந்த { குலைகுலையாக நிறைந்த
பழக் காயும் { பழுத்த காய்களும்
பகங்காயும் { பழுக்கப்போகிற காய்களும்
பாளை முத்தம் { பாளைகளிலுண்டான
முத்துக்களும்
தலை ஆர்ந்த { தலைகளிலே நிறைந்திருக்கப்
பெற்ற
இன கமுதின் { இனைய பாக்குமாங்களை
புடைய

தட சோலை திரு நகறையூர்—;

மலை ஆர்ந்த { மலைபோன்று அழகு
கோலம் சே! { பொருந்திய
மணி மாடம் { மணிமாடக் கோயிலில்
மிக மன்னி { மிகவும் பொருந்தி
நிலை ஆர { ஸ்திரமாக நிற்கும்
நின்றன தன் { பெருமன்னுடைய
நீள்கழலே { நீண்ட திருவடிகளையே
நெஞ்சே! அடை—.

* * *—திருநகறையூர்ச் சோலைகளில் இனைய பாக்குமாங்கள் நிரம்பியுள்ளன; அவற்றின் தலைகளிலே நன்றாகப்பழுத்தகாய்களும் பழுக்கப்போகிற காய்களும் பாளைமுத்துக்களும் குலைகுலையாகக் குவிந்துகிடக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சோலைவளம் வாய்ந்த திருநகறையூரில் ஒரு மலைபோன்று விளங்குகின்ற மணி மாடக்கோயிலில் ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக நின்றருளு மெம்பெருமானுடைய நீள்கழலே யடைநெஞ்சே!

கமுது—‘சூரூகம்’ என்னும் வடசொல் விகாரம்.

மலையார்ந்த கோலஞ்சேர் மணிமாடம் = “இரும்பொழில்சூழ் மன்னு மறை யோர் திருநகறையூர் மாமலைமேல் பொன்னியலுமாடம்” என்றார் பெரிய திரு மடவிலும். (ஆ)

862 பெரிய திருமொழி-க-பத்த, க-திரு. பெடையடர்த்தமடவன்னம்.

மறையாகும் பெருவேள்விக் கோழம்புகைபோய் வளர்ந்தெங்கும் *
 நிறையார வான்முடும் நீள்செல்வத் திருநறையூர் *
 பிறையாகும் சடையானும் பிரமணமுன் தொழுதேத்த *
 இறையாகி நின்றான்தன் இணையடியே யடைகெஞ்சே! (க)

மறை ஆகும்	{ வேதங்களில் பிரதிபாதிக்கப் பட்ட	நீள் செல்வத் திருநறையூர்—;
பெரு வேள்வி	{ பெரிய யஜ்ஞங்கள் லுண்டான	பிறை ஆகும் { சந்திராகலையை யுடைய சடையானும் { சடைமுடியை யுடைய னான சிவனும்
கோழம்புகை	கல்ல புகையானது	பிரமணம் காண்முகனும்
வளர்ந்த போய்	{ மேலே விளம்பிப்போய்	முன் முன்னே தின்ற
எங்கும்	எல்லாவிடங்களிலும்	தொழுது எத்த வணங்கித்துதிக்கும்படி
நிறை ஆர	நிறைந்திருந்த	இறை ஆகி { ஸ்வாமியாயெழுந்தருளி நின்றான் தன் { வீருக்கும்பெருமானுடைய
வான் முடும்	ஆகாசத்தைமறைக்கப்பெற்ற	இணை அடியே நெஞ்சே அடை—.

* * *—யஜ்ஞயாகங்களை யதுஷ்டிக்கும் வைதிக ப்ராஹ்மணர்கள் வாழ்கிற விடம் திருநறையூர் என்பது முன்னடிகளின் கருத்து; “மல்லைச்செல்வ வட மொழி மறைவாணர் வேள்விபுள் செய்யழல் வான்புகைபோய்த் திடவிசம்பி லமரர்காட்டை மறைக்குந்தன் திருப்புவியூர்” (8—9—8.) என்ற திருவாய் மொழியை அடியொற்றி யருளிச்செய்திறபடி. ஹோமாக்ரிகளில் விளர்ந்த தூமம் ஆகாசமெங்கும் பரவி மறைந்திருக்கப்பெற்ற திருநறையூரில் பிரமன் சிவன் முதலான தெய்வங்கள் பணிந்து போற்ற ஸ்வாமியான எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிரானுடைய இணையடியே அடை நெஞ்சே! (க)

திண்களக மதிள்புடைகுத் திருநறையூர் நின்றானே *
 வண்களக நிலவேறிக்கும் வயல்மங்கை ககராளன் *
 பண்களகம் பயின்றசீர்ப் பாடலிவை பத்தும்வல்லார் *
 விண்களகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே. (க0)

திண்	திடமாய்	நிலவு	{ நிலாப்போல் விளங்கப்
களகம்	{ (கண்ணும்புச்) சாத்த இடப்பெற்றதான	எறிக்கும்	{ பெற்ற
மதிள்	திருமதினாலே	வயல்	கழனிகளை யுடைத்தான
புடை குழ்	காற்புறமும் குழப்பப்பட்ட	மங்கை	{ திருமங்கை காட்டுக்குத்
திரு நறையூர்	திருநறையூரில்	ககராளன்	{ தலைவரான ஆழ்வார்
வின்றானே	{ எழுந்தருளியிருக்கு மெம் பெருமான் விஷயமாக,	பண்கள் அகம்	{ பண்களுக்குள்ளே
வண் களகம்	ஆழிய அன்னப்பறவைகள்	பயின்ற	{ ஸாசமான பண்ணிலே
		சீர்	அருளிச்செய்த
			சோமை பொருத்திய

பாடல் இவை பத்தம்	இப்பாசாங்கள் பத்தையும்	இமையவர்	{ நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோஷ்டியாய்
வல்லவர்	தவல்லவர்கள்	வீற்றிருந்த	பெருமைபெறவிருந்த
விண்கள்	{ மேலுலகங்களுள் முகிய அகத்து { மான பரமபதத்தில்	வாழ்வார்	வாழப்பெறுவர்.

உ.உ.உ.—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பயனாவதற்குத் தலைக்கட்டுகிறது. இப்பாடில் அடிதோறும் களகமென்னுஞ் சொல் திரிபாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

திண்களகமதிள் = இங்குக் களகமாவது சுண்ணாம்புச்சாந்து ; ஞானசம்பந் தர் பாடிய தேவாரம் முதல் திருமுறை, சீர்காழிப்பதிநத்தில்—“ களகப்பிரிசை கவிஞர்சாரங் கவிக்காழி ” என்றவிடத்து இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க.

வண்களக நிலவேழிக்கும் = இங்குக்களகமாவது ஹம்ஸபகி ; ‘கலஹம்ஸ’ என்றும் வடசொல்லின் மருஉ ; “ வியன் களகத் தேரேறி வேதாயும் வேண்டு வழிச்செல்ல ” (பழம்பாட்டு) என்றவிடத்து இப்பொருளில் பிரயோகங்காண்க. இதற்கு வேறுவகையாகவும் உரைக்கலாம் ;—களகம்—நெற்கதிர் ; கம்—கீரை, களம்—இடமாகக்கொண்டது ; (மருதநிலம்.) அதன் முதன்மைப் பயிர் நெல் ஆகையால், களகம்—நெற்பயிர் என்னும் பொருள் பெறலாம். இப்பொருளும் வியாக்கியானத்திற் கொள்ளப்பட்டதே. ‘கலஹி’ என்ற வடசொல் திரிபு என்னவுமாம்.

சுற்றடியில், ‘விண்கள் அகத்து’ எனப்பிரித்துரைப்பதல்லாமல், ‘விண் களகத்து’ என்று கொண்டு முரைக்கலாம் : களம் + அத்து, களகத்து ; (கன்னால்—உருப்புணரியல், கரு.) சபையின் கண் என்றபடி. ‘களம்’ என்ற சொல் சபை யெனப்பொருள்படுதலை, “ உளசெனினு மில்லாரோடொப்பர் களனஞ்சிக், கற்ற செலச்சொல்லாதார் ” (எக.௦) என்ற குறட்பிரயோகத்தாலு முணர்க.

இத்திருமொழி கற்றவர்கள் பரமபதத்திலே போய் நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாய் எம்பெருமானை நித்யாதுபவம் பண்ணப்பெறுவார்கள் என்ற ராசியற்று. (க௦)

அடிவரவு :—பெடை கழி களை துறை அகல் பொன் சீர் குலை மறை திண் மிடத்த.

ஒன்பதாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

கிடந்த நம்பி.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்]

உரையவதாரிகை:—இத்திருமொழியின் திருநாமப்பாட்டொழிய ஒன்பது பாசுரங்களும் 'நமோ நாராயணமே' என்ற மருடத்தால் முடிவான. இவ்வாழ்வார் திருநறையூர் நம்பிபக்கலிலே திருநிலச்சினை [சங்கசக்ராங்கநம்] பெற்று ரொன்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும்; (இவ்வாழ்வார்து சரித்திரத்தில் அதன் விவரணம் காண்க.) இம்முகந்தாலே, திருநறையூர்நம்பி இவ்வாழ்வார்க்கு ஆசார்யராகிறார். ஆசார்யருடைய திருநாமமே அதுஸந்தேயமாதலால் பெரிய திருமந்தரமாகிற அத் திருநாமத்தைத் தாமும் அதுஸந்தித்துப் பிறர்க்கும் கற்பிக் கிறாய்செல்லுகிறார் இத்திருமொழியில். இங்குப் பெரிய திருமந்திரத்தில் ஆதி பந்தங்களை விட்டிருந்தாலும் அவையும் சேர்ந்த திருவந்தடாஷஸமே இங்கு விவசித்தமாகும். கீழ் "பேசுமின் திருநாம மெட்டெழுத்தும்" (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் விரிவுரைபில் இவ்விஷயத்தின் விவரணங்கள் கண்டுகொள்க.

கிடந்தநம்பி குடந்தைமேலிக் கேழலா யுலகை

யிடந்தநம்பி * எங்கள்நம்பி எறிஞரணழிய *

கடந்தநம்பி கடியாரிலங்கை உலகை யீரடியால் *

கடந்தநம்பி நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே.

(க)

குடந்தை திருக்குடந்தையிலே

மேலி பெருந்தி

கிடந்த பன்னிகொண்டிருக்கின்ற

நம்பி ஸ்வாமியாரும்

கேழல் ஆய் வராதருபியாகி

உலகை பூமியை

இடந்த { (அண்டபீத்தியில் வின்றம்)

நம்பி { ஒட்டு விடுவித் தெடுத்த

எங்கள் நம்பி ஸ்வாமியாரும்

எறிஞர் { எங்களுடைய குறைகளைத்

அரண் தீர்க்க வல்லனாயும்

அழிய சத்துருக்களினுடைய

 கோட்டை

 அழியும்படியாக

கடியார் { கரோமனதன்மையுடைய
இலங்கை { அரக்கர்
 வாழாமில்லங்கையை

கடந்த காசஞ்செய்த

நம்பி ஸ்வாமியாரும்

உலகை லோகங்களை

நர் அடியால் இரண்டடியாலே

கடந்த அனந்தகொண்ட

நம்பி { ஸ்வாமியார்புமிருக்கிற

 { ஸர்கேசுவரனுடைய

நாமம் திருநாமத்தை

சொல்லில் சொல்லப்பார்க்கில்

நமோ { (அது) பெரிய
நாராயணமே { திரு மந்திரமாகும்.

* * *—வராஹருபியாய்த் திருவவதரித்துப் பூமியை உத்தரித்த விடாய் தீரவும், இராமாவதாரம் செய்தருளி அரக்கரையழித்து இலங்கையைப் பாழ் படுத்தின சிரமந்தீரவும், மாவலியின் செருக்கை யடக்கவேண்டி உலகமெல்லாம் தாவின ஆயாஸந்தீரவும் திருக்குடந்தையிலே திருக்கண் வளர்த்தருளாநின்ற பெருமான் திருநறையூரில் திகழாவின்றான் ; அவனுடைய திருநாமத்தை அதுரைத் தித்து வாழ்வோமென்றாராயிற்று.

ஒன்பது பாசாங்களிலும் திருநறையூர்ப் பேரஸ்தாவமே இல்லையாயினும், மேல் திருநாமப்பாட்டில் “நறையூர் நெடுமலை நாளிற்பரவி நெஞ்சிற்கொண்டு நம்பி நாமத்தை” என்று தலைக்கட்டுதலால் இப்பாசாங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் திருநறையூர்நம்பியே இலக்கு என்பது விளங்கும். (க)

விடந்தானுடைய வரவும் வெருவச் செருவில்முன்காள் * முன்
தடந்தாமரை நீர்ப்பொய்கை புக்கு மிக்கதாளாளன் *
இடந்தான் வையங் கேழலாதி உலகை யீரடியால் *
நடந்தானுடைய நாமம் சொல்லில் நமோகாராயணமே. (உ)

முன்காள்	முன்பொருகால்,	மிக்க	மேன்மைபெற்ற
விடம் உடைய	விஷத்தைபுடைத்தான	தாளாளன்	திருவடிகளை புடையவனும்
அரவும் தான்	களியநாகமானது	கேழல் ஆடு	வராஹமூர்த்தியாதி
வெருவ	அஞ்சப்படியாக	வையம்	பூமியை
முன்	{ இடைப்பிள்ளைகளின் முன்னே	இடந்தான்	{ குத்தியெடுத்துக் கொணர்த்தவனும்
தட தாமரை	பெரியதாமரைகளை புடைய	நர் அடியால்	இரண்டடியாலே
பொய்கை நீர்	{ (யமுனையின் ஒரு மடுவின்) நீர்ப்புகுத்து	உலகை	உலகங்களை
புக்கு		நடந்தா	{ அனந்தகொண்டவனுமான
செருவில்	{ (அந்த கைத்தோடு) போர்செய்ததில்	னுடைய	{ எம்பெருமானுடைய
			நாமம் சொல்லில் நமோகாராயணமே—.

* * *—யமுனையின் ஓர் மடுவிலிருந்துகொண்டு விஷாக்கியினால் அனைவரையும் தழித்துவந்த களியநாகத்தின் கொழுப்பைபுடக்கினவனும், வராஹாவதாரமும் தீர்விக்ரமாவதாரமும் செய்தருளிப் பூமியை ஸ்வாதிதப் படுத்திக்கொண்டவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திருவஷ்டாசுதாம்.

விஷ மென்னும் வடசொல் விடமெனத்திரிந்தது. மிக்க தாளாளன் = களியன் தலைமேல் திருவடிகளையிட்டு நர்த்தனமாடினவ னென்றவாறு.

“பொய்கையிலே போய்ப்புக்கு அவனைத்தரத்தின் ஏற்றத்தையுடையவன்” என்றும் வியாக்கியானமிருப்பதால் இப்பொருளுக்குச்சேர “தாடாளன்” என்ற பாடமும் கொள்ளத்தக்கதே. (உ)

பூணுதனலும் தறுகண்ணெழும் மறுக * வளைமருப்பைப்
 பேணுன்வாங்கி அமுதங்கொண்ட பெருமான் திருமார்வன் *
 பாணுவண்டு முரலுங் கூந்தல் ஆய்ச்சிதயிர் வெண்ணெய் *
 நாணுதுண்டான் நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ந)

பூணுது	கட்டுத்தறிக்குப் பிடிபடாமல்	திரு மார்வன்	{ பிராட்டியை மாராபிணுடையகனும்
அனலும்	சிறிகொண்டிருப்பதும்	வண்டு	வண்டுகளானவை
தறுகண்	{ வட்டமான கண்களை புடையதுமான	பாண் ஆ	நுசையிலேபொருந்தும்படி
வேழம்	{ (சுவலயாபீடமென்னும்) யானையானது	முரலும்	ஒலிசெய்யப்பெற்ற
மறுக	குடக்குழம்பும்படி	கூந்தல்	மயிர்முடிமையுடையவான
பேணுன்	அநை மதியாகுகூழும்	ஆய்ச்சி	{ இயைச்சியாகிய யடுராணையினது
வளை	{ (அதன்) வளைந்த மருப்பை { கொம்புகளை	தயிர்	{ தயிர்மெண்ணெய் முதலிய கொண்ணெய் { உற்சை
வாங்கி	பறித்தெறிந்தவனும்	நாணுது	வெள்காமல்
அமுதம்	{ (கடலில்லின் தும்) கொண்ட { அமுதத்தைக் கடைந் பெருமான் { தெரித்த பெருமை பொருந்தியவனும்	உண்டான்	{ (களவுசெய்து) உட்கொண்ட வழுவான எய்பெருமானது

நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—.

* * *—வில்லிபுத்தூரில் வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனாலழைக்கப்பட்டிரு
 அவனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுமளவில், வாசலில் மதமுட்டி நிறுத்தப்
 பட்டிருந்த சுவலயாபீடமென்னும் மதயானை சிறிவர, அதனை யெதிர்த்து அதன்
 தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதில்
 பறித்து அவற்றையே ஆபுதமாகக்கொண்டு அடித்து அவ்யானையை உயிர்
 தொலைத்தவனும், கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைபெடுத்து அமரர்கட்குத்
 தந்தருளினவனும், * அமுதில் வரும் பெண்ணமுதந் தனக்காக்கிக்கொண்ட
 வனும், யசோதைப்பிராட்டி ஏராரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்க்
 கடைந்து சேமித்துவைத்த தயிர் வெண்ணெய் நெய் பால் முதலியவற்றைக்
 களவுவழியிலே வாரியுண்டவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திருவந்தா
 ளாரம்.

தறுகண்வேழம்—“ஜாதிப்பயிக்குமான வட்டணித்த கண்ணையுடைத்தா
 யிருக்கிற சுவலயாபீடம்” என்பது வியாக்கியான வாக்கியம். தறுகண்ணை
 என்று அஞ்சாமைக்குப் பேராதலால் இங்குத் தறுகண் என்று முழுச்சொல்லாய்
 ‘ஒருவர்க்கும் அஞ்சாதிருந்த யானை’ என்று பொருளாகவுமாம்.

இரண்டாமடியில் “அமுதங்கொண்ட பெருமான்” என்ற விடத்திற்கு
 வியாக்கியான மருளாகின்ற பெரியவாச்சான்றியினை “கடலைக்கடைந்து அம்
 ருதத்தை வாங்கி அது புஜித்தார்க்கு வரக்கூடா ப்ரீதி தனக்குண்டாம்படி”

“பிரஞ்ஞான்” என்று அருளிச்செய்திருப்பவனொன்று இல்லை “அமுதங்கோண
கேந்த பெருமான்” என்று பாடமோதுவர்; அது மறுக்கத்தக்கதே; யாப்பிலக்க
ணத்திற்கு ஒவ்வாது. மேல் பதினேராம் பத்தில் (11—7—1.) “நீனாகஞ்சுற்றி
நெடுவரைநட்டு ஆழ்கடலைப், பேணன் கடைந்து அமுதங்கோண்கேந்த பெம்
மானை” என்றுள்ள பாடம் இவ்விடத்திற்கு வேண்டா. ஆகில், பெரியவாச்சான்
பிள்ளையின் வியாக்கியான வாக்மியம் பொருந்தாமாநென்? எனில்; பொருந்
தானை யொன்றுமில்லை. “உகந்த” என்பதற்குப்பொருளாக அருளிச்செய்தா
ரல்லர்; ‘அமுதம் தந்த’ என்னவேண்டியிருக்க, அங்குனருளிச்செய்யாமல்
“அமுதங்கோண்ட” என்று தன்பேறாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பதற்குக்
கருத்துரைத்தாரத்தனை. அவ்விடத்து அரும்பதவையாலும் இது விளங்கும்.

“பாணுவண்டு முரலுங்கந்தலாய்ச்சி” என்றது—பூமலைகுடிய கூந்தலாள்
என்றபடி. காணாது உண்டான் = ‘வேண்ணெய் களவு செய்தோமென்பதற்காக
யசோதை நம்மை எவ்வளவு பரிபவப்படுத்தினாலும் அது நமக்கு உவப்பே’
என்று பரிபவங்களை பேரக்யமாகக்கொண்டு உண்டானென்கை. (12)

கல்லார் மதிள்குழ் கச்சிநகருள் கச்சிப், பாடகத்துள் *
எல்லாவுலகும் வணங்க இருந்த வம்மான் * இலங்கைக்கோன்
வல்லாளாகம் வில்லால்முனிந்த வேந்தை * லீட்டணற்கு
கல்லாணுடைய நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே. (ச)

கல் ஆர் மதிள் } கருக்கல்லால் கட்டப்பட்ட
குழ் கச்சி } திருமதின்களால் குழப்
கருள் } பட்ட காஞ்சிபுரத்தில்
கச்சி } வலிக்கவிரும்பி
எல்லா } லோகமெல்லாம்
உலகும் } வணங்குமாறு
வணங்க }
பாடகத்துள் } திருப்பாடகமென்னுள்
} திருப்பதியில்
இருந்த } வீற்றிருக்கின்ற
அம்மான் } ஸ்வாமிபும்,

இவர்களை } லக்காதிபதியான ராவண
கோன் } னுடைய
வல் ஆள் } மிகவும்பலிஷ்டமான
ஆகம் } சரீரத்தை
வில்லால் } வில்லாலே தீறியழித்த
முனிந்த }
வந்தை } ஸ்வாமிபும்
லீட்டணற்கு } விபீஷணனுவான்
நமவர } விஷயத்தில் நன்மை
னுடைய } புரிந்தவனுமான
} எம்பிரானது
நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—.

* * *—கல்லாயர்ந்த நெடுமதிள்குழ் கச்சிநகரில் திருப்பாடகமென்னுள் திருப்
பதியில் எல்லாவுலகும் வணங்க வீற்றிருப்பவனும் இராவணனை நிகரற்றித்து
விபீஷணனுவானை அடக்காழிந்தனனுமான பொருடையுடைய திருநாமம் திரு
வாஷ்டாசுதாம்.

பாடகம்=பெரியகாஞ்சிபுரத்திலுள்ள பாண்டவாறுதர்ஸங்கிதி. ‘பாடு ஆகம்’
என்று பிரிக்க. பொருளைத்தொந்த எழுந்தருளி சிறுநீர்மும் துணியும் வங்க. வண்க
மேகை பாண்டவாறுதரைந் துமிலாநகரவாணி அருளென்றபொழுது குறிசோதனை

ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில் அனேகமல்லர்களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்க வைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற்பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேல் சிறந்த சத்நாஸந்மொன்றை அமைத்து அவ்வாஸநத்தில் கண்ணனைவீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்குள்ளே பூதீக்ருஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற்பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆசனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறை விற செல்லுமளவில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்க்கவே அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர். அப்போது கொண்ட விச்வரூபத் திருக்கோலத்திற்கு ஸ்மாரகமாகப் பெரியதிருமேனியோடே ஸேவைஸாதிக்குமிடம் பாடகம்: பாடே—பெருமை. அகம்—ஸந்திதி. (“அரவுநீள் கொடியோனவைபுளாசனத்தை அஞ்சிடாதே யிட, அதற்குப் பெரியமாமேனி அண்டமுருவப் பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந் தோன்” என்ற (பெரியதிருமொழிப்) பாசரத்தில் அருஸந்திக்கப்பட்ட திரு மேனி வளர்த்தியோடே ஸேவைஸாதிக்குமாறு காண்க. (ச)

குடையா வரையால் நிரைமுன்காத்த பெருமான் * மருவாத

* விடைதானேமும்வென்றான் கோவல்நின்றான் * தென்னிலங்கை

அடையாவரக்கர் வியப்பொருது மேவி வெங்கூற்றம் *

நடையாவுண்ணக் கண்டான்நாமம் நமோநாராயணமே.

(௫)

முன்	முன்பொருகாலத்தில்	அடையா	{ தன்னைப்பணியாதவர்க ளான
குடையும் வரையால்	{ குடையாகக்கொண்ட கோவர்த்தகவிரியினால்	அரக்கர்	ராஷஸர்கள்
நிரை	பசுக்கூட்டங்களை	வீய	அழியும்படி
காத்த பெருமான்	{ (பெருமைமூலில் தின்றும்) காத்தருளின பெருமானும்.	பொருது	போர்புரிந்த
மருவாத விடை ஏழும் வென்றான்	{ எதிரிட்ட ஏழுருதுகளை யும் வலியடக்கினவ னும்	வெங்கூற்றம்	கொடியமிருத்புவானவன்
கோவல் நின்றான்	{ திருக்கோவலூரில் நின்றதிருக்கோலமா யிருப்பவனும்	மேவி	{ (அஞ்சாமல்) பொருந்தி யிருந்து
தென இலங்கை	{ தென்னிலங்கையி லிருந்தவர்களாய்	நடை ஆ	இதுவே காரியமாக
		உண்ணக் கண்டான்	{ (இலங்கையைப்) புலிக்கும் படி செய்தவனுமான பெருமானுடைய
			நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே—.

* * *—இந்திரன், இடையர்கள் வழங்கப்பட்ட பூஜையைக் கண்ணபிரான் விலக்கித் தானே அமுது செய்தானென்ற சிற்றத்தினால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தபோது ஒரு குடையெடுப்பாரைப் போலே மலையையெடுத் துப் பிடித்துக் கோவலையையும் கோவிரையையும் காத்தருளினவனும், நப்பின்னைப் பிராட்டியின் போகத்திற்கு இடையூறுபிருந்த ஏழூர்ஷபங்களையும் வலியடக்கி

அவளை மணந்துகொண்டவனும், இலங்கையிற் புகுவதற்கு அஞ்சி நடுங்கிக்கொண் டிருந்த யமன் அஞ்சாதே உட்புகுந்து ராகுஷஸவர்க்கங்களைப் பகிக்குமாறு செய் வித்தவனும், இப்பெருமைகளெல்லாம் பொலியத் திருக்கோவலூரில் உலகளந்த திருக்கோலமாடு ஸேவைஸாதிப்பவனுமான பெருமானுடைய திருநாமம் திரு வெட்டெழுத்து. (டு)

கானவேண்கும்தூங்கும் முகவும்படையா * அடலரக்கர்
மானமிழிந்துநின்ற வேன்றியம்மான் * எனக்கென்றும்
தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் *
நானுஞ்சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே. (க)

கானம்	தரு மால்	திருமாலினுடைய,—
என்கும் }	எனக்கு	எனக்கு
தூங்கும்	என்றும்	எப்போதும்
முகவும்படையா	தேனும்	பரமபோக்யமாயிருக்கின்ற
தூங்குகளையும்	பாலும்	
படையா	அமுதும் ஆய	
அடல் அரக்கர்	திரு நாமம்	திருநாமமாய
மானம்	நமோ	
	நாராயணம்	பெரிய திருமந்திரத்தை
அழிந்து	நானும்	நானும் உச்சரித்தேன்;
கின்ற }	சொன்னேன்	
வேன்றி	நமரும்	நம்மைச்சேர்ந்தவர்களும்
அம்மான் }	உரைமின்	
		சொல்லுங்கோள்.

* * *—அவார்த்தரபேதங்களோடு கூடின வானாஸமுதரங்களை ஸேனையாகக் கொண்டிருந்து ராவணாதி ராகுஷஸருடைய செருக்கையடக்கி வெற்றிபெற்ற பெருமானுடைய திருநாமம் தேனும் பாலும் அமுதும்போலே பரமபோக்யமானது; அதனை நான் அதுஸந்தித்து ஆநந்திப்பது போல என்னோடுஸம்பந்தமுடைய நீங்களும் அதுஸந்தித்து ஆநந்தியுங்கள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியை நோக்கி யருளிச்செய்தாராயிற்று.

“[நானும் சொன்னேன்.] இதர விஷயங்களினுடைய பேரையே சொல்லிப் போந்த நானுமன்றோ சொன்னேன்; இனியதுகண்டால் எல்லார்க்குங் கொள்ளத் தட்டில்லையே. என்னோடுஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் இத்தையே சொல்லிப் போருங்கோள்.....ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் இந்நாழியவேறொரு திருநாம முண்டாக நினைத்திருப்பாரில்லை.” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீவைஷ்ணவிகள் காண்க.

நின்றவரையுங் திடத்தகடலும் திசையுமிருநிலனும் *
ஒன்றுமொழியாவண்ணம் எண்ணிநின்றவம்மாநார் *
குன்றுகுடையாவேதேத்த அடிகளுடையதிருநாமம் *
நன்றுகாண்மின்தொண்டிர் சொன்னேன் நமோநாராயணமே. (எ)

கின்ற வரையும் { ஸ்நிதமாக கிற்றின்ற
மலைகளும்

கிடந்த கடலும் { வற்றாதேயிருக்கின்ற
ஸமுத்தரமும்

திசையும் திக்குக்களும்

இரு நிலனும் பரந்த பூமியும்

(ஆசிய இவையெல்லாம்)

ஒன்றும் ஒழியா வண்ணம் { சிந்தும் பாழாகாதபடி

எண்ணி கின்ற { ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரவாஹ
சித்யமாகிக்குொண்டே
வருகிற

அம்மானார் ஸ்வாமியும்

குன்று கோவர்த்தனமலையை

குடை ஆளத்த அடிகளுடைய { குடையாகவேந்தின
ஸ்வாமியுமானவ
னுடைய

திருநாமம் நமோநாராயணம்—;

தொண்டர் ஒ பக்தர்களே !,

நன்று சொன்னேன் காண்மின்.

* * *—பூமிக்கு ஆணியடித்தாற்போலே பேராதே கிற்றிற குலபர்வதங்கள், கரையை அதிக்கமியாமல் கிடந்தகிடந்திலே கிடக்கிற கடல்கள், திசைகள், பரப்புடைத்தான பூமி ஆக இப்படிப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ஒன்றும் ஒருகாலும் குறையவொண்ணாதென்று தன்ஸங்கல்பத்தாலே இவற்றை மேன்மேலும் உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கும் பெருமைவாய்ந்தவனும், கோவர்த்தனமென்றுக் கொற்றக்குடைபேந்தினவனுமான ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமமாகிய திருவஷ்டாக்காஷரமே நமக்கு நன்று; தொண்டர்களே ! அத்திருநாமத்தையே நான் அதுஸந்தியாகின்றேன். (நீங்களும் அதனையே சொல்லுங்கோ ளென்பது கீழ்ப் பாட்டிலிருந்து வருவித்துக் கொள்ளவரியது.) (எ)

கடுங்கால்மாசி கல்லேபொழிய அல்லேயெமக்கேன்று

படுங்கால் * நீயேசரணென்று ஆயரஞ்ச அஞ்சாமுன் *

நெடுங்காற்குன்றம்குடையொன்றேந்தி நிரையைச் சிரமத்தால் *

நடுங்காவண்ணம் காத்தான்நாமம் நமோநாராயணமே

(அ)

கடு கடுமையான

கால் காற்றோடுகூடின

மாரி மேகமானது

கல்லே பொழிய { கற்களையே
வர்த்திகையில்,

எமக்கு அல்லே { (இது) எங்களுக்குக் கான
என்ற ராத்ரியாகவேயிருக்கின்
றது' என்று

படுங்கால் நெஞ்சிலேபட்டு

ஆயர் இடையர்கள்

நீயே சரண் என்று அஞ்ச { (எமக்கு) நீயே புகலாக
வேணுமென்று சொல்லி
அஞ்சியிருக்க,

அஞ்சாமுன் { அந்த அச்சத்தினுடைய
காரியம் பலிப்பதற்கு
முன்னே

நெடு கால் குன்றம் ஒன்று { சுற்று மலைகளை புடைத்தான
வொரு கோவர்த்தன
மலையை

குடை வந்தி { குடையாகவெடுத்துப்
பிடித்து

கிரையை பதக்கூட்டங்களை

சிரமத்தால் ஆயாஸத்தினால்

நடுங்கா வண்ணம் { கோவுபடாதபடி

காத்தான் ரகித்த பெருமானுடைய
நாமம் நமோநாராயணம்—.

* * *—இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் கடுங்காற்றோடு கூடின கல்மழையைப் பெய்விக்க, எங்கும் இருள்மூடிப் போனதனால் ‘அந்தோ! நமக்கு இது பிரளயத்தில் செல்லுகிற காளராத்நிரியாயன்றோ இருக்கிறது; இவ்வாபத்திற்கு நாம் எங்ஙனே தப்பிப்பிழைக்கப் போகிறோம்!’ என்று இடையர்களுடைய நெஞ்சிலே பட்டு ‘நாங்கள் எங்கள் காரியத்துக்குக் கடலோமல்லோம்; நீ எங்களுக்கு ரக்ஷகனாகலே ஊழும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பபத்திற்கு அவகாசமின்றியே உடனே மலையைக் குடையாகத் தரித்துக் காத்தருளின பெருமானது திருநாமம் திருவெட்டெழுத்து.

“தான் அறிந்த ஆபத்தின் விலக்காணையற்ற வெண்ணிலா ரக்ஷிக்கைக்கு; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தில் கண்ணிவிவிலையே” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு உணரத்தக்கது.

அல்—இரவு. சிரமம்—‘ஸூரீ’ என்னும் வடசொல்லிதாரம். (அ)

பொங்குபுணரிக் கடல்குழாடை நிலமாமகள் மலர்மா
மங்கை * பிரமன்சிவனிந்திரன் வானவர்நாயகராய *
எங்களடிகள் இமையோர்தலைவருடைய திருநாமம் *
நங்கள்வினைகள் தவிர்வுரைமின் நமோநாராயணமே.

(க)

பொங்கு { மேன்மேலும் இளர்விற
புணரி { அலைகளே புடைய
கடல் { ஸமுத்ரத்தை
குழி ஆடை { தனக்குச் சுற்றிக்கொள்ளும்
வஸ்துமாதவருடையான
நிலம் மா மகள் { பூமிப்பிராட்டிக்கும்
மலர் { பெரிய பிராட்டியார்க்கும்
மா மங்கை }
பிரமன் { நான்முகனுக்கும்
சிவன் { ருத்ரனுக்கும்
இந்திரன் { இந்திரனுக்கும்

வானவர் { (மற்றுமுள்ள)
தேவர்களுக்கும்
நாயகர் ஆய { வீரவாஹனும்
எங்கள் { எங்களுக்கு ஸ்வாமிபும்
அடிகள் }
இமையோர் { மித்யஸூரிகளுக்குத்
தலைவருடைய { தலைவனுமான
திருநாமம் { பெருமானுடைய
நமோநாராயணம்—;
(அதனை)
நங்கள் { நம்முடைய பாவங்கள்
வினைகள் { தொலையுமாறு
தவிர் { சொல்லுங்கள்.
உரைமின் }

* * *—இளர்ந்த இளையை அழைத்தாயிருக்கிற கடலை ஆடையாகவுடைய ளான பூமிப்பிராட்டி, பெரியபிராட்டியார், பிரமன், சிவன், இந்திரன், மற்றுமுள்ள தேவர்கள் இவர்கட்கெல்லாம் நாதன் என்பதே நாராயணநாமத்தின் அர்த்தமென்பது இப்பாட்டால் வெளியிடப்பட்டவாறு. “ஐஞ்சம்போதழைமின் துயர் வரில் நினைமின் துயரிலீர் சொல்லிலும் நன்றும், நஞ்சுதான் கண்டீர் நம்முடை யினைக்கு நாராயண வெண்ணும்நாமம்” என்று முதல் திருமொழியி லருளிச்செய்ததை ஸ்மரிப்பியா நின்றுகொண்டு ‘நங்கள்வினைகள் தவிர்வுரைமின் நமோ நாராயணமே’ என்றார்.

(க்)

வாலித்தடக்குழ் மணிமுத்தாற்று நறையுர்நேமலை *
நாலின்பரவி நெஞ்சில்கொண்டு நம்பி நாமத்தை *
காலித்தடங்கண் மடவார்கேள்வன் கலிய னோலிமலை *
மேவிச்சொல்ல வல்லார்பாவம் நிலலா வியுமே.

(கௌ)

வாவி கடைவாலிகளாலும்

தடம் தடாகங்களாலும்

குழ குழப்பட்டதும்

மணிமுத்தாறு { மணிமுத்தாற்றை
புடையதுமான

ஊறையூர் { திருநாறையூர் லெழுந்தருளி
யிருக்கிற

கெடு மாலை ஸர்வேச்சுவரனை

காலில் காலினால்

பாவி அடித்தும்

நெஞ்சில் கொண்டு { நெஞ்சில் சித்தித்தும்

நம்பி { அந்தத் திருநாறையூர்
நம்பியின் திருநாமம்
நாமத்தை விஷயமாக,

காவி தடகண் { கருகெய்தற் பூப்போன்று
மடவார் பரந்த கண்களையுடைய
கேள்வன் மடவார்கட்கு விரும்பத்
தருத்தயாராயிருந்த

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்

ஒலி அருளிச்செய்த

மலை இச்சொல்லமலையை

மேவி விருப்பி

ரொல்ல வல்லவர் { ரொல்ல வல்லவர்களுடைய
பரபங்கன்

நில்லா நிற்கமாட்டாமல்

வீயும் அழிந்தபோம்.

* * *—திருநாறையூர் நம்பியின் திருநாமமாகிய திருலெட்டெழுத்தைக் குறித்துத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாப்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை ஒத் வல்லவர்கள் ஸர்வபாபவிநிர்முக்தராய் நித்யாநுபலம் பண்ணப் பெறுவர்க ளென்று பயனுரைத்த பாசரம் இது.

திருநாறையூர் ஸந்திதியருகிலுள்ள திவ்யபுஷ்கரிணிக்கு மணிமுத்தாறென்று திருநாமமென்ப, திருக்கோட்டியூரருந் பெருகும் மணிமுத்தாறு வேறு.

“காலித்தடங்கண் மடவார் கேள்வன்” என்றது முன்புற்ற நிலைமையைக் கணிசித்தாம்; இவ்விடத்திலே விபாக்கியானவாக்கியம் காண்மின்; [காலியித் யாதி.] முன்பு எனக்கு ஏற்றமாக நினைத்திருப்பது இது; இப்போது எனக்குப் பிறந்த செவ்வியும் கண்டிகோளே; இப்போது மனோவாக்காயங்கள் முன்னுக்கும் இதுவே விஷயமானபடி கண்டிகோளே.” (௧௦)

அடிவரவு:—கிடந்த விடம் பூணை கல் குடை கானம் நின்ற கடுங்கால் போங்கு வாவி ஏறவா.

பத்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரியதிருமொழி ஆரூம்பத்து உரை
முற்றப்பெற்றது.